

Л. ДЖ. СМИТ ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

Част 4 от „Дневниците на Стефан“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Август, 1888 година

Колко много може да се промени за една година.

Това е една от онези фрази, която улових веднъж в разговор, фраза, която се търкала в съзнанието ми като камък по пътя, като спомен от предишния ми живот. Някога една година беше важен, значим период от време. Беше пълна с възможности: да срещнеш любовта на живота си, да имаш деца, да умреш. Беше крайъгълен камък по пътя на живота — път, по който аз вече не крачех.

Една година означаваше нещо. Преди двацет години, когато целият ми свят се преобърна с краката нагоре, беше нещо съвсем различно.

Преди една година пристигнах в Англия — земя, толкова дълбоко потопена в история, че перспективата за вечността не ми се струваше така невероятна. И въпреки че обстановката около мен се променяше, аз си оставах същият. Все още изглеждах както в деня, когато се превърнах във вампир, и същите мисли — за Катрин, за Деймън, за смъртта и разрухата, които изглежда никога, никога не успях да залича — все още измъчваха сънищата ми. Времето неотменно препускаше напред, но аз си оставах същият както преди — един демон, копнеещ за изкупление.

Ако бях човек, сега вече щях да съм навлязъл в спокойните и уютни години на средната възраст. Щях да имам съпруга, деца, дори син, когото щях да подготвям да поеме семейния бизнес.

Преди убийството да се превърне в семейния бизнес на потомците на рода Салваторе.

Прекарах последните двацет години в опити да поправа това наследство, надявайки се някак си, че безкрайната поредица от добри дела би могла да възмезди грешките, които съм направил, кръвта, която съм пролял.

И в известно отношение се получи; Англия се оказа добра страна за мен. Сега аз съм почитена личност — или поне дотолкова

почтена, доколкото би могъл да бъде някой, чието минало е толкова отвратително и злочесто като моето.

Вече не се чувствам виновен, задето изсмуквам кръвта на горските създания. В крайна сметка аз съм вампир. Но не съм чудовище. Вече не.

При все това времето не ме докосва както човешките същества, нито пък всяка нова година се превръща в притаено очакване за онези, които са живи. Всичко, на което мога да се надявам, е, че всяка година ще ме отвежда все по-далеч и по-далеч от разрухата на младостта ми, без да добавя свежа болка към съвестта ми. Ако мога да постигна това, това би била моята промяна — и моето спасение.

1

Слънчевият лъч чертаеше причудливи шарки по грубо издяланите греди в просторната кухня на Абът Манър, където работех като надзирател. Въздъхнах със задоволство, докато се вирах през дебелия стъкла на прозорците към тучните зелени поля, заобикалящи къщата. Въпреки усърдните грижи на госпожа Дъкуърт, преданата икономка на имението Абът, виждах миниатюрни цветни пращинки да танцуват сред ярките лъчи. Уютната, удобна обстановка ми напомняше за имението Веритас, където цветният пращец от магнолиевите дървета нахлуваше през отворените прозорци и покриваше цялата стая с фин слой прах.

— Би ли ми подал ножа, Стефан? — попита Дейзи, една от младите прислужници, като примигна кокетно с дългите си мигли към мен. Дейзи беше местно момиче, което госпожа Дъкуърт наемаше понякога да помага през деня в кухнята. Нисичко момиче с къдрава кестенява коса и вирнато носле, обсипано с лунички, тя ми напомняше за Амилия Хок, една от приятелките ми от моето детство в Мистик Фолс. Навярно сега Амилия има деца на възрастта на Дейзи, осъзнах аз.

— О, разбира се, скъпа Дейзи — отвърнах с подчертан южняшки акцент, като се поклоних дълбоко пред момичето. Дейзи винаги ме дразнеше колко по американски съм говорел, а аз се забавлявах с безгрижните ни словесни престрелки. Тя бяха невинни и игриви — едно напомняне, че думите невинаги носят скрит подтекст.

Извадих ножа от чекмеджето и ѝ го подадох. Дейзи избра една краставица от голямата дървена купа, остави я върху масата и прехапа съсредоточено устни.

— Оу! — изписка миг по-късно, дръпна рязко пръст от краставицата и ръката ѝ се стрелна към устните ѝ. Извърна се към мен с окървавена ръка.

Усетих как кучешките ми зъби се издължават под венците. Преглътнах и отстъпих, опитвайки се да спра трансформацията, докато

още имах възможност.

— Стефан, помогни ми! — извика Дейзи умолително.

Олюлях се назад, когато мирисът на кръв нахлу в ноздрите ми и се просмука в мозъка ми. Представих си сладкия вкус на течността върху езика ми.

Грабнах една кърпа и я тикнах към прислужницата. Стиснах здраво очи, но така металният мирис на кръвта стана още по-силен.

— Ето! — избъбрих грубо и наслуки залюлях кърпата към нея. Но тя не я пое и аз отворих едното си око, сетне другото. Дейзи стоеше там с протегнати ръце, ала нещо в нея бе различно. Примигнах отново. Не ми се привиждаше. Провисналата ѝ кафеникава коса се бе превърнала в блестящ водопад от огненочервени къдрици, белите ѝ кръгли бузи бяха хлътнали, оформяйки остро лице с високи скули, чието вирнато носле бе осеяно с лунички.

Някак си Дейзи бе изчезнала и една нова фигура се бе появила на нейно място.

— Кали? — изграчих, като се опрях в дървената маса, за да не падна. Кали Галахър — пламенна, непокорна, безумно лоялна, загинала от ръката на Деймън — стоеше право пред мен. Мислите ми се завъртяха в бясна вихрушка. Ами ако не бе умряла наистина? Би ли могла по някакъв начин да е избягала в Англия и да е започнала наново живота си? Знаех, че в това няма смисъл, но ето че сега тя стоеше пред мен, прекрасна както винаги.

— Стефан... — прошепна и наклони лице към мен.

— Кали! — усмихнах ѝ се и кучешките ми зъби се прибраха. Усетих забързан ритъм в гърдите си, сянка от човешките емоции, които Кали ми бе помогнала да си спомня. Пристъпих към нея, ръката ми докосна рамото ѝ, вдъхнах уханието ѝ на свежи ябълки и прясно окосено сено. Но когато примигнах отново за да я видя по-добре, всичко в нея се промени. Устните ѝ бяха разтворени прекалено широко, зъбите ѝ бяха твърде бели, а очите — кървясали. Въздухът се изпълни с ухане на джинджифил и лимон.

Примигнах ужасено. Страхът смрази кръвта във вените ми. Възможно ли бе...

Беше Катрин. Катрин. Първата жена, в която вярвах, че съм влюбен. Вампирката, която открадна сърцето ми с едничката цел да открадне душата ми.

— Остави ме! — изкрещях дрезгаво и толкова бързо се отдръпнах назад, че кракът ми се закачи в този на масата. Стегнах се. Знаех, че трябва да се махна по-далеч от нея. Тя беше дявол. Тя ме бе унищожила. И въпреки всичко изглеждаше толкова красива. Дяволито изражение танцуваше върху лицето ѝ.

— Е, здравей, Стефан — изрече тя с нежния си, мелодичен глас, докато приближаваше към мен. — Изплаших ли те? Изглеждаш, сякаш си видял призрак!

— Ти си мъртва — изломотих, все още неспособен да повярвам, че стои пред мен.

Тя се засмя, звук топъл и обгръщащ като уиски в студена зимна нощ.

— Не съм ли била винаги? Радвам се да те видя. Изглеждаш добре. Макар че може би си малко твърде блед — додаде укорително.

— Как се озова тук? — попитах накрая. Тялото ѝ бе изгорено, погребано в църквата във Вирджиния отвъд океана. При все това, не можеше да се отрече, че тя стоеше на не повече от два метра от мен в кухнята на семейство Абът.

— Трябваше да те видя — пророни Катрин и прехапа долната си устна с идеално белите си зъби. — Ужасно съжалявам, Стефан. Чувствам, че помежду ни останаха толкова недоразбрани и недоизречени неща. Никога не ти обясних истински себе си или моята истинска природа. Мислиш ли, че ще можеш някога да ми простиш?

Улових се, че кимам, въпреки омразата ми заради това, което ми бе сторила. Знаех, че трябва да избягам, ала не можех да откъсна поглед от огромните очи на Катрин. Не бях под въздействие на внушението. Беше по-лошо. Бях движен от любов. Протегнах се неуверено и пръстите ми се плъзнаха леко по кожата ѝ. Беше гладка и аз тутакси изпитах непреодолимото желание да я докосвам отново и отново.

— Сладкият ми Стефан — изгука Катрин, като се наведе към мен. Устните ѝ, нежни като листенца на цвете, докоснаха бузата ми. Желанието ми, потискано двайсет години, се отприщи. Не ми пукаше за миналото. Не ми пукаше какво бе направила с мен и брат ми. Желаех я. Устните ми откриха жадно нейните и я целунах. От гърдите ми се изтръгна дълбока въздишка на щастие и задоволство.

Тя се отдръпна, а аз вдигнах поглед към лицето ѝ. Очите ѝ бяха изпъкнали, а остриите кучешки зъби блестяха на слънчевата светлина.

— Катрин! — ахнах. Но не можех да избягам. Леденостудените ѝ ръце вече обвиваха врата ми, привличайки ме към нея и тогава усетих остра болка да пронизва гърлото ми. Опитах се да побягна, но болката се разпространи, обхвана цялото ми тяло, докато достигна дълбините на душата ми...

Всичко около мен потъна в мрак.

И тогава чух остро и настоятелно чукане.

— Катрин? — Заопипвах слепешком наоколо, когато осъзнах, че целият съм плувнал в пот. Примигнах. Над главата ми беше наклоненият покрив на сламената ми колиба. Слънчевите лъчи струяха през пролуките на тавана.

Измъкнах се от леглото и нахлузих панталоните и ризата.

— Влезте! — извиках.

Вратата се отвори и госпожа Дъкуърт нахлу шумно. Върху кръглото ѝ, зачервено лице бе изписана искрена загриженост.

— Добре ли си? — попита тя.

— Добре съм. Просто лош сън — промърморих, като пристъпвах смутено от крак на крак. Дали беше само сън? От години не се бях сещал за нея, но в съня ми Катрин беше толкова реална, толкова жива.

— По-скоро си имал кошмар — заяви убедено госпожа Дъкуърт, като скръсти ръце пред внушителния си бюст. — Чух те да крещиш през вратата. И дяволски ме изплаши, насмалко да реша, че си бил нападател от някоя от онези горски лисици. Госпожа Медлок от фермата на Еванс каза, че онзи ден една от тази напаст докопала пилетата им. При това посред бял ден!

— Кошмар... — повторих, като се подпрях на дървения стълб на леглото. Слънцето тъкмо бе започнало да залязва зад хоризонта и гората, която се виждаше през прозореца, бе окъпана в кехлибарена светлина.

— Да — повтори госпожа Дъкуърт търпеливо. Върху роклята си на сини и бели карета бе завързала бяла колосана престилка, а посивялата ѝ коса бе опъната отзад на тила в стегнат кок. От двайсет години беше прислужница в имението и с майчинска загриженост ръководеше всичко, което ставаше в къщата. Джордж Абът винаги се шегуваше, че тя, а не той, е истинският господар. Видът ѝ ме успокои,

напомни ми, че случилото се е само в главата ми, че тук съм в безопасност. — Само се надявам да не те е чула господарката. Не би искал тя да си помисли, че си обладан.

— Не и аз — троснах се нетърпеливо, грабнах завивките и отново ги хвърлих върху леглото. Не ми харесваха простодушните намеци на икономката, а и ме дразнеше това, че никога не можеше да изрече едно правилно граматически изречение. — Имаш предвид, че колибата е обладана, което не е вярно — додадох припряно.

— Не, имах предвид теб — настоя госпожа Дъкуърт. — Трябва да има нещо, което те тормози. Не ти дава покой.

Сведох поглед към грубите, неравни дъски на пода. Вярно беше. Въпреки че бях избягал от родината си, виденията от миналото продължаваха да ме преследват. Понякога, когато сънувах двама ни с Деймън като деца, как препускаме с конете през горите на Вирджиния, сюрреалистичните откъслечи бяха приятни. Друг път ми напомняха, че въпреки че ми бе отредено да живея вечно на земята, част от душата ми винаги ще бъде в ада.

— Няма значение — рече госпожа Дъкуърт и плесна живо с ръце. — Дойдох, за да те извикам за неделната вечеря. Момчетата не спират да питат за теб — додаде жената и лицето ѝ се озари от нежна усмивка, както винаги когато говореше за Люк и Оливър, двете малки момчета на Абът.

— Разбира се — кимнах. Обичах неделните вечери; Те бяха непринудени и шумни, придружени с вкусна храна и незлобливи препирни между Люк и Оливър. Баща им, Джордж, подхвърляше на коленете си четиригодишната Ема, докато майка им Гъртруд съзерцаваше с горда усмивка потомството си. А аз седях в далечния край на масата, благодарен за това, че бях част от пасторалната картина. Те бяха просто едно нормално семейство, което се наслаждаваше на типичната неделна вечер. И за мен нямаше нищо — нито великолепните имения в Сан Франциско, нито пищните приеми с блестящи сребърни прибори и искрящо шампанско — което би могло да се сравни с това преживяване.

Пристигнах в Абът Манър миналата есен само с ризата на гърба си и една кобила, която спечелих на карти в един пристанищен бар в покрайнините на Саутхамптън. Тя беше черна красавица, която ми напомняше за Мезаноте, моят кон от детството ми във Вирджиния.

Кръстих я Сегрето, думата означаваше „тайна“ на италиански, и двамата бродихме около месец из английската провинция, преди да пристигнем в Айвънхоу, град на около осемдесет километра от Лондон. Докато търсех някой, който да купи Сегрето, ме насочиха към Джордж Абът. След като изслуша моята внимателно съчинена тъжна история, той ми предложи едновременно справедлива цена за коня и работа като надзирател в имението му.

— По-добре побързай — прекъсна спомените ми госпожа Дъкуърт. Излезе от колибата ми и затвори шумно вратата.

Погледнах набързо отражението си в малкото огледало, което висеше над скромния ми сандък с чекмеджета. Пригладих кестенявата си коса и прокарах език по венците. Кучешките ми зъби вече се появяваха рядко, поне не и докато бях буден. Дори започнах да ловя плячката си с лък и стрела, а след това изстисквах кръвта в чаша и я изпивах, докато си почивах край огъня. Припомних си как приятелката ми Лекси се опитваше да ме накара да пия чай от козя кръв в дните ми като млад вампир, когато създадох истински хаос в Ню Орлиънс. Тогава не желяех да вкуся подобна напитка, смятайки козята кръв за оскърбление към вкуса на истинската кръв — плътен, сладък, човешки.

Ако можеше само да ме види сега, помислих си тъжно. Понякога ми се щеше тя да е тук, особено през дългите тъмни нощи. Би било хубаво да имам някой, с когото да поговоря, а Лекси ми беше истинска приятелка. Но двамата се разделихме, когато наближихме Британия. Тя реши да отиде на континента, а аз избрах да остана и да видя какво може да ми предложи тази страна. И за двамата беше добре. Въпреки че се разделихме приятелски, виждах, че понякога тя се дразнеше от склонността ми към меланхолия. Не я обвинявах. Аз самият се дразнех от себе си, искаше ми се просто да продължа напред. Искях да мога да флиртувам с Дейзи, без да се страхувам, че кучешките ми зъби ще се появят. Да обсъждам с Джордж предишния си живот в Америка, без да се притеснявам, че бих могъл да се изпусна, че съм бил свидетел на Гражданската война. Но най-много от всичко исках да изтрия Деймън от съзнанието си. Чувствах, че да бъда самият себе си, да разчитам единствено на собствените си способности, е това, от което се нуждаех, за да продължа напред. Докато един кошмар не ме запрати обратно в бездната на нещастieto и отчаянието.

Но само ако го позволя. Научих се, че спомените са точно това — спомени. Те не притежават силата да ме наранят, освен ако не им позволя. Научих се, че мога да вярвам на хората. А късно през нощта, с тяло, стоплено от кръвта на някой язовец, заслушан в горските звуци, се чувствах почти щастлив.

В живота ми имаше малко вълнение и приключения. Това, което имаше в изобилие — и за което бях благодарен — беше ежедневието. Работата ми не се отличаваше от това, което правех през младостта си във Вирджиния, когато баща ми ме подготвяше един ден да поема ръководството на имението Веритас. Купувах добитък, надзиравах конете и ремонтирах всичко, което се нуждаеше от поправка. Знаех, че Джордж е доволен от работата ми и дори утре предстоеше да заминем за Лондон, за да обсъдим финансовото състояние на фермата, което беше истински знак, че ми вярва. Всъщност изглежда цялото семейство Абът ме харесваше и аз с изненада установих, че чувствата ни са взаимни. Знаех, че след няколко години щеше да се наложи да се преместя, след като те неминуемо щяха да забележат, че не остарявам като тях. Но дотогава можех да се радвам на спокойния си живот, който ми бе отреден засега.

Извадих бързо сакото от мериносова вълна, една от многото дрехи, които Джордж ми бе дал през няколкото кратки месеца, откакто бях в Абът Манър. Наистина той доста често обичаше да казва, че ме възприема като свой син — сантименталност, която едновременно ме топлеше и развеселяваше. Само ако знаеше, че всъщност той е с няколко години по-млад от мен. Този достоен мъж възприемаше много сериозно бащинските си грижи и задължения и макар че никога не би могъл да замени истинския ми баща, жестът му искрено ме трогваше и го приемах с радост и благодарност.

Без да си давам труд да залоствам вратата на колибата си, поех нагоре по хълма към къщата, като си подсвирквах някаква мелодия. Чак като стигнах до припева, осъзнах коя е — „Боже, спаси Юга“, една от любимите на Деймън.

Намръщих се, стиснах устни и взех на бегом стъпалата до задната порта на имението. След двайсет години всеки спомен за Деймън беше рязък и ненадеен като тътен на гръмотевица в сух и горещ летен ден. Все още си го спомнях — мрачните му сини очи, кривата му усмивка, саркастичната му интонация с лек южняшки

акцент — така ярко, все едно съм го видял преди десет минути. Къде ли бе той сега?

Би могъл дори да е мъртъв. Мисълта изскочи в съзнанието ми отникъде. Притеснено побързах да я пропъдя.

Когато стигнах до къщата, отворих вратата. Семейство Абът никога не я заключваха. Нямаше нужда. Следващата къща беше на десетина километра надолу по пътя, а градът на още три по-нататък. Градът беше малък и имаше само една кръчма, поща и железопътна гара. Едва ли в цяла Англия съществуваше по-безопасно място.

— Стефан, момчето ми! — посрещна ме нетърпеливо Джордж, като излезе от всекидневната в преддверието. Замаян и леко пиан от изпитото преди вечерята шери, господарят на имението беше зачервен и изглеждаше още по-закръглен от предишната седмица.

— Здравейте, сър! — поздравих го жизнерадостно и погледнах надолу към него. Той беше малко над метър и петдесет, а пълната му фигура явно беше неговият начин да компенсират ниския му ръст. Наистина понякога се тревожех за конете, когато на Джордж му хрумнеше да поизди из гората.

Но въпреки че останалите слуги понякога му се подиграваха заради тежката и тромава фигура и склонността му да си попийва, аз не виждах у него нищо друго, освен приятелство и добронамереност. Той ме беше приел в дома си, когато нямах нищо, и не само ми бе дал покрив над главата, но и надеждата, че отново мога да общувам и бъда приятел с човешките същества.

— Малко шери? — попита Джордж, изтръгвайки ме от унеса.

— Разбира се — откликнах любезно, докато се настанявах в едно от удобните кадифени кресла във всекидневната — малко и уютно помещение с ориенталски килими, осеяни с кучешки косми. Гъртруд Абът имаше слабост към кучетата във фермата и ги пускаше в къщата, когато валеше — което беше почти всеки ден. Стените бяха покрити с портрети на роднини на Абът, както подсказваха трапчинките им. Това ги правеше — дори строгият портрет на праичото Мартин, който висеше над бара в ъгъла — да изглеждат почти приятелски.

— Стефан! — извиси се детски писък, когато двамата синове на Абът нахлуха в стаята. Първи беше Люк, палаво тъмнокосо хлапе с лизнат кичур коса, който стърчеше, колкото и да се стараяше майка му

да го пригладжа надолу към челото. Следваше го Оливър, седемгодишен, със сламеноруса коса и ожулени колене.

Усмихнах се, когато Оливър обви ръце около краката ми. В косата му стърчеше заблудена сламка от обора, а луничавото му лице бе изплескано с пръст. Навярно с часове е бил в гората.

— Преследвах заек! Беше ей толкова голям! — заяви Оливър и разпери широко ръце.

— Толкова голям? — повдигнах учудено вежди. — Сигурен ли си, че е било заек? Да не е било мечка? — Светлите очи на Оливър се уголемиха като чинии, а аз сподавих усмивката си.

— Не беше мечка, Стефан! — намеси се Люк. — Беше заек и аз бях този, който го застреля. Куршумът на Оливър само го одраска.

— Не е вярно! — викна брат му сърдито.

— Тате, кажи на Стефан! Кажи му, че аз го застрелях!

— Хайде стига, момчета — усмихна се с обич Джордж на двамата си малки синове. Аз също се ухилих, въпреки съжалението, което ме прободеше в най-съкровено кървава рана на съществото ми. Това беше толкова позната сцена, която знаех, че се разиграва във всички домове по света: синовете постоянно се караха, бунтуваха и порастаха, а сетне цикълът отново се повтаряше. С изключение на случая с брат ми и мен. Като деца двамата бяхме точно същите като Оливър и Люк. Бяхме груби и безцеремонни, не се бояхме да се сбием и да си поговорим кални номера, защото знаехме, че пламенната ни, неувяхваща вярогност един към друг ще ни подтикне само след миг да си помогнем взаимно. Преди Катрин да застане помежду ни и да промени всичко?

— Сигурен съм, че Стефан не желае да слуша момчешките ви препирни — додаде Джордж и отпи голяма глътка от шерито си.

— Нямам нищо против — заявих и разроших косата на Оливър. — Но мисля, че трябва да те убяда да ми помогнеш, за да разрешим заедно един проблем. Госпожа Дъкуърт каза, че в гората се е появила лисица, която краде билетата от курника на Еванс и аз съм сигурен, че само най-добрият ловец в Англия ще може да убие този звяр.

— Наистина ли? — очите на Оливър се разшириха.

— Наистина — кимнах. — Този, който може да я убие, е някой дребен, бърз и много, много умен. — Видях как лицето на Люк се оживи. Почти на десет, той може би се чувстваше твърде голям, за да

се включи в играта, но знаех, че много му се искаше. На тази възраст Деймън беше същият — твърде изтънчен, за да го заловят, че се наслаждава на игрите, с които се забавлявахме край потока, но в същото време ужасен, че може да пропусне нещо интересно.

— И може да вземем и брат ти — сниших заговорнически глас и смигнах, като улових погледа на Джордж. — Тримата ще образуваме най-добрата ловджийска дружинка от тази страна на Лондон. Лисицата няма никакъв шанс.

— Звучи като страхотно приключение! — заключи важно Джордж тъкмо когато жена му Гъртруд влезе в стаята. Червената ѝ коса бе прибрана назад и подчертаваше шпица по средата на челото ѝ. Носеше на ръце четиригодишната си дъщеря Ема. Момиченцето имаше копринено мека руса коса и огромни очи и често приличаше повече на горска фея или дух, отколкото на човешко същество. Тя ме дари с голяма усмивка, а аз ѝ се усмихнах в отговор, усещайки как щастието струи от глъбините на съществото ми.

— Ти ще дойдеш ли, тате? — попита Оливър. — Искам да видиш какъв страшен ловец съм.

— А, познаваш ме — поклати глава баща му. — Само ще подплаша лисицата в храсталака. Ще ме чуе от километър.

— Стефан може да те научи да бъдеш тих! — не се предаваше Оливър.

— Стефан вече достатъчно учи този стар мъж да управлява фермата си — засмя се унило Джордж.

— Струва ми се, че тази вечер май всички преувеличаваме — възразих добродушно. Макар че работата не беше лека, аз искрено се наслаждавах на времето, което прекарвах във фермата на Джордж. Беше съвсем различно от начина, по който се чувствах във Веритас, когато работех под напътствията на баща си. Тогава негодувах, че ме държат във фермата, вместо да ме изпратят в университета във Вирджиния. Мразех да усещам как баща ми постоянно ме съди и преценява, чудейки се дали съм достоен да поема имението. Но със семейство Абът се чувствах уважаван и ценен заради качествата ми.

Отпих голяма глътка от шерито и се облегнах назад в креслото, отърсвайки се от тревожните образи от кошмара ми преди малко. Катрин беше мъртва. Имаше голяма вероятност и Деймън също да е мъртъв. Това бе моята реалност сега.

2

На следващата сутрин двамата с Джордж се бяхме разположили в удобното и луксозно купе на път за Лондон. Аз се облегнах на плюшената седалка в опит да потисна пристъпа на гадене. От предишните си преживявания знаех, че градовете са прекалено шумни, прекалено пропити от миризмата на мръсни тела, твърде изкушаващи. Затова бях изпил кръвта на един скункс и един заек и сега ми се повръщаше. Но по-добре да ми е лошо, отколкото да умирам от глад, особено след като исках да направя добро впечатление, когато се срещнем с адвоката на Джордж. Знаех, че той ми бе оказал чест, като ме покани да го придружа на срещата със съдружника му, който се грижеше за сметките на фермата и ни съветваше, ако се налагаше да свършим нещо по-различно, когато ставаше дума за покупка на добитък и наемане на работна ръка.

При все това просто не можех да изтласкам образа на Катрин от кошмара си. Затова, вместо да участвам дейно в разговора, аз само кимах, докато Джордж се чудеше на глас дали трябва да дадем под наем нашите коне на собственика на мината от другата страна на Айвънхоу. Беше невъзможно да се откъсна от мислите за живота и смъртта и да насоча вниманието си към дребните и незначителни неща на човешкото съществуване. След още дваайсет години — дори може би десет — всичко това нямаше да има значение.

Каdifената завеса на купето ни се разтвори и стюардът подаде глава.

— Чай или вестник? — попита мъжът. В ръката си държеше сребърен поднос, пълен с кифлички и резени кекс. Господин Абът ги зяпаше лакомо, докато стюардът сложи чаша чай и две кифлички със стафиди върху снежнобелите чинии от китайски порцелан, а след това подаде по една на всеки от нас.

— Можете да вземете и моята — казах и подадох чинията на господин Абът. — Ще вземем и вестник.

— Много добре, сър. — Стюардът кимна и ми подаде един брой на „Дейли Телеграф“.

Веднага отделих светските и спортни страници, които обичах да чета, а на Джордж подадох тези, които той предпочиташе. Комбинацията беше странна, но през последните двайсет години ми бе станало навик винаги, когато се озовях в някой град, да чета светските новини. Искях да проверя дали се споменава за граф Де Сангуе, името, което Деймън използваше в Ню Йорк. Чудех се дали се бе отказал от аристократичните си превземки и светска показност. Надявах се да го е сторил. Последният път, когато го видях, позъорството му едва не бе довело до смъртта и на двама ни. За нас беше много по-добре да не привличаме внимание.

Брам Стокър и Хенри Ървинг поставят нова пиеса в Лайсъм... Сър Чарлс Ейнзли кани готите си в дома си в Ийст Енд... Носят се слухове, че Самюъл Мортимър ще се кандидатира за градски съветник на Лондон... ослепителният граф Де Сангуе е бил забелязан да вечеря в лондонския клуб „Джърниман“ в компанията на красивата актриса Шарлот Дюмон.

Усетих как стомахът ми се сви от ужас. Точно както очаквах. Отпечатаните думи бяха ясен знак, че Деймън продължава да ме преследва; знак, който не можех да припиша на съня си, развинтеното въображение или прекаляването с шерито предишната вечер. Защото въпреки че Деймън ме мразеше повече от всичко, това не променяше факта, че бях негов брат. Познавал съм го през целия си живот. Като деца можех да усетя, че между него и баща ни се задава разправия дори още преди това да се е случило. Въздухът натежаваше от напрежение, както небето потъмняваше от скупчените тъмни облаци пред буря. Разбрах кога е ядосан, дори когато се усмихваше на приятелите ни и винаги знаех кога е изплашен, макар че той никога не го признаваше. Дори като вампири, нещо дълбоко в мен все още бе свързано с настроенията му. Независимо дали той го знаеше или не, но моят брат беше в беда.

Прегледах набързо останалата част от колоната, но това бе единственото споменаване за Деймън. Другите лица, за които пишеше, бяха лордове, херцози и графове, което навярно бе новото обкръжение на брат ми. Не че бях изненадан. Лондон, с безкрайните си приеми и атмосферата си на център на света, винаги ми се е струвал подходящо място за Деймън. Човек или демон, той винаги е бил впечатляваща фигура. И независимо дали ми харесваше или не, той беше мой брат. Във вените ни течеше една и съща кръв. Ако Англия го привличаше, не беше ли съвсем естествено, че ще привлича и мен?

Сведох отново поглед към вестника.

Коя беше Шарлот Дюмон? И къде се намираше „Джърниман“? Може би, ако разполагах с достатъчно време след срещата с адвоката, трябваше да се опитам да го открия. Това поне щеше да успокои донякъде притесненията, които ме измъчваха. В крайна сметка, макар да бях сигурен, че той пие от кръвта на Шарлот Дюмон, но ако само това бе проявата на лошото поведение на Деймън, кой бях аз, че да го съдя? Но ако той правеше нещо *по-лошо*... ами, ще мисля за това, когато му дойде времето.

Срещу мен Джордж заби ножа си в бучката масло. Въпреки богатството и земите си, не можеше да се каже, че притежава изискани маниери. Но вместо да ме отблъсне, грубоватото му поведение ме изтръгна от мислите ми. Погледите ни се преплетоха и аз долових, че Джордж преценява зеленикавите петна от трева по синята ми риза и черните панталони. Това бяха най-хубавите дрехи, които имах, но знаех, че в тях приличам на работник.

— Мисля, че докато сме в града, не е зле да те заведе при шивача си. Да ти поръчаме няколко костюма — рече Джордж замислено.

— Благодаря ви, сър — смотолехих. Приближавахме града и пейзажът се промени — широките открити пространства се замениха от групи къщи с ниски покриви. — Но всъщност бих искал след срещата да разгледам сам града. Разбирате ли, имам роднини в Лондон. Ако нямате нищо против, бих искал да си взема няколко дни отпуск, за да ги видя. Веднага щом се върна, ще поправя оградата в долния край на пасището — бодро излъгах аз. Никога досега не бях молил за отпуск. Ако Джордж покажеше дори малко колебание, нямаше да настоявам. Но ако ми дадеше благословията си, за мен щеше да бъде почти като знак от съдбата, че трябва да намеря брат си.

— Е, защо не каза по-рано, момче? — възкликна господарят ми оживено. — Тревожех се за теб, че си сам-самичък в този свят. Винаги е добре да имаш близки, дори ако не се разбираш добре с тях. Защото в крайна сметка най-важното е, че носите едно име, споделяте една и съща кръв. Добре е да знаеш как са.

— Предполагам, че сте прав, сър — отвърнах нервно. Навлизахме в опасна територия. Не му бях казал истинското си фамилно име. За него бях Стефан Пайн. Избрах Пайн не само заради простотата, но и защото тайно обичах да се сравнявам с борово дърво: никога не се променя. Това бе вътрешното признание на истинската ми природа. Това, предполагам, представляваше и изборът на Деймън на новото му име.

— Вземи си една седмица — предложи Джордж великодушно.

— Благодаря ви, но според мен няма да е необходимо. Възнамерявам само да се отбия при роднините си на чаша чай. И това, при условие че ги открия. Но все пак ви благодаря — завърших признателно.

— Ето какво ще ти кажа — рече Джордж и се наведе заговорнически към мен. — Ще те заведе при шивача ми и ще ти купя няколко костюма, за да впечатлиш роднините си.

— Не... — Спрях се. — Да, много ще съм ви задължен — довърших твърдо. В крайна сметка Деймън винаги е държал много на външния вид и аз исках да го сразя в собствената му игра. Исках да се представя в очите му като мъж, който е успял в живота. Деймън можеше да проникне с лъжи и измами във всеки социален кръг, но бяха нужни много усилия да спечелиш доверието на хората, а аз бях направил точно това. Може би дори бих могъл да послужи за добър пример за подражание, деликатно напомняне на Деймън, че не е задължително животът му да е празен и безсъдържателен.

— Това е най-малкото, което мога да направя, синко — заяви Джордж, преди двамата да се умълчим за дълго. Единственият шум в купето бе ритмичното потракване на колелата на влака и примлясването на устните на Джордж. Въздъхнах. Внезапно почувствах, че се задушавам в малкото купе и ми се прииска да съм в обора в края на имението, насаме с мислите си.

— Днес май си доста мълчалив, а? Снощи също не говори много — рече Джордж, нарушавайки тишината. Избърса устните си с кърпата

и придърпа вестника върху скута си.

— Предполагам, че е така. Имам доста неща на главата си, за които да мисля — промърморих. Това можеше да се нарече най-сдържаното твърдение на годината. Тази сутрин не можех да мисля за нищо друго, освен за Катрин. А ето че сега идеята, че Деймън е толкова близо, ми даваше нови поводи за размисъл.

Джордж кимна с разбиращо изражение във воднистосините си очи.

— Не е нужно да ми казваш. Зная, че всички си имат тайни, но моля те, искам да си сигурен, че в мое лице имаш истински приятел — заяви сериозно. Макар да знаеше само основното в моята история — че съм напуснал Америка и баща си, защото той е искал да ме ожени насила за жена, която той ми е избрал — нещо в изражението му ме подтикваше да му открия малко повече, отколкото бях сторил.

— Разбира се, не искам да любопитствам и да се меся в личния ти живот — додаде Джордж, докато припряно местеше вестника в скута си.

— Не, в никакъв случай не любопитствате и не се месите, сър. Благодаря ви за интереса. Истината е, че напоследък се чувствам малко неспокоен — признах накрая, като подбирах внимателно думите си.

— Непokoен? — попита спътникът ми загрижено. — Работата не ти ли харесва? Зная, че е малко под предишното ти занимание в Америка, но трябва да знаеш, че те наблюдавам и мисля, че си един многообещаващ млад мъж. Порасни и възмъжей, натрупай още няколко години опит и аз не се съмнявам, че ще стигнеш далеч. Може би дори би могъл да си купиш своя земя — добави Джордж замислено.

Поклатих бързо глава.

— Не става дума за работата. Благодарен съм ви за възможността и много ми допада животът във фермата. Само че... напоследък сънувам кошмари за миналото си. Понякога се чудя... дали наистина някога ще мога да забравя тази част от живота си. А понякога мисля и за разочарованието на баща ми — обясних нервно. С изключение на Кали, никога досега не бях доверявал толкова за себе си пред друго човешко същество. При все това изпитвах облекчение, че съм казал дори и това, макар че то в никакъв случай не обхващаше цялата бездна от проблеми, които ме гнетяха.

— Мъките на израстването и младостта — кимна господин Абът с мъдрото прозрение на опита и възрастта. — Спомням си, че също съм страдал от тези мъки, когато баща ми ме пришпорваше да поема по неговите стъпки, нетърпелив да има някой, който да продължи името му, наследството му. Той настоя да се ожена за Гъртруд и да ръководя фермата. Направих го и не съжалявам. Но съжалявам за това, че нямах избор. Факт е, че това е животът, който и аз бих избрал. Но мисля, че всеки мъж има нуждата да почувства, че сам взема решенията и е господар на съдбата си. — След тези думи господин Абът се усмихна замислено и тъжно. — За това ти се възхищавам, Стефан. За това, че отстояваш принципите и следваш собствените си желания. Живеем в забележителен век. Нашето общество вече не се базира върху това какви хора сме, а по-скоро върху това, което правим. А всичко, което съм виждал да правиш, е образцово, достойно за подражание — завърши той, като отхапа голям залък от кифличката си и посипа трохи по цялата преднища на ризата си.

— Благодаря ви — отвърнах, чувствайки се по-добре от много време насам. Дори и той да не знаеше всичко за мен, може би в думите на Джордж имаше истина — че това, което съм избрал да правя, е по-важно от това, което съм или съм бил. Колкото по-дълго продължавах да живея като продуктивен член на обществото, толкова повече моята Сила щеше да отслабва, докато накрая остане само едва доловим отглас някъде дълбоко в съществото ми. Междувременно имаше да се грижа за толкова много други неща: добитъка, собствеността, трупането на опит, парите. Върху устните ми заигра лека усмивка.

Влакът се тласна напред и чайт се разплиска върху предницата на сакото на Джордж.

— О, по дяволите! — промърмори той. — Би ли подържал това? — попита и ми подаде страниците от вестника, докато вадеше кърпичката от джоба си, за да попие петното.

Големите черни букви и удивителните най-отгоре на страницата тутакси привлякоха вниманието ми.

УБИЙСТВО! — крещеше челното заглавие. Под текста имаше рисунка на жена с разкъсан корсаж, от гърлото ѝ бликаше кръв, а очите ѝ бяха полуотворени. Въпреки че беше само рисунка, образът беше отвратителен. Като омагьосан, се наведох, за да я разгледам по-добре.

— Не е ли ужасно? — попита Джордж, когато погледът му падна върху вестника. — Кара ме да се чувствам доволен, че живея далеч от Лондон.

Кимнах, но едва го слушах. Взех вестника, а пръстите ми почерняха от вестникарското мастило, докато набързо преглеждах статията.

ЖРИЦА НА НОЩТА СРЕЩА СЪЗДАНИЕ НА МРАКА

Тялото на Мери Ан Никълъс бе намерено върху една от калдъръмените улици в района на лондонския Уайтчапъл. Гърлото ѝ било разкъсано, а вътрешностите — изкормени. Престъплението би могло да има връзка и с другите убийства в квартала. Повече подробности от тези, които познават жертвата, четете на стр. 23.

Обърнах на страницата с треперещи ръце, без да ме е грижа за любопитството, с което ме наблюдаваше Джордж. Да, убийството беше ужасно, но болезнено познато. Втренчих се в скицата на Мери Ан от първа страница. Застиналото ѝ лице бе извърнато към небето, а в немигащите ѝ очи бе стаен безкраен ужас, това не беше дело на отхвърлен любовник или отчаян крадец.

Това бе дело на вампир.

И не само — това бе дело на жесток, кръвожаден вампир. През всичките ми години не бях виждал или чувал за толкова отвратително убийство — като се изключи случилото се преди двацет години, когато Лушъс изби жестоко семейство Съдърланд. Деймън също беше там.

По гърба ми пробягаха тръпки на страх. Там, където имаше хора, имаше и вампири. Но повечето живеяха изолирано и ако пиеха човешка кръв, го правеха колкото бе възможно по-незабележимо — в бедняшките квартали, от скитниците по улиците или просто въздействаха чрез силата на внушението върху приятелите или съседите си, за да могат да се хранят редовно от тях, но без никой да заподозре нищо. Но съществуваха и Древните. За тях се носеха

слухове, че са произлезли направо от Ада. Древните никога не са притежавали душа и като такива нямаха спомени за това какво означава да си жив, да се надяваш, да плачеш и страдаш, да бъдеш човек. Те имаха единствено неутолима жажда за кръв и желание да рушат.

Ако Клаус беше тук сега... потръпнах само при мисълта, но побързах да я пропъдя. Винаги съм предполагал най-лошото, винаги съм допускал, че тайната ми всеки миг ще излезе наяве. Винаги съм приемал, че съм обречен. Не. Това по-скоро бе дело на опиянения от кръв Деймън, комуто трябваше да се даде урок, който би трябвало отдавна да е научил.

В крайна сметка Деймън не беше само кръвожаден; той бе прочут с ненаситния си глад. Обичаше светските страници. Дали за него щеше да е толкова неприсъщо изведнъж да пожелае да се появи и в криминалните хроники?

— Не позволявай на тази история да те изплаши от Лондон — заяви Джордж и се засмя малко прекалено високо. — Подобни неща се случват само в бедняшките квартали. А ние няма да се доближаваме до тях.

— Няма да позволя — отвърнах твърдо и стиснах челюсти. Оставих вестника до себе си. — Всъщност мисля, че ще приема предложението ви да си взема една седмица отпуск.

— Както искаш — рече Джордж и се облегна назад, явно вече забравил за историята с убийството. Погледнах надолу към снимката. Скицата беше страховита, илюстраторът явно се бе постарал да изобрази възможно най-живописно вътрешностите, изпаднали от трупа на момичето. Лицето ѝ също бе нарязано, но аз продължавах да се вирам в шията ѝ и се питах дали под цялата кръв не се крият две малки дупчици с размера на главички на гвоздеи.

Влакът извири и през прозореца видяхме ширналия се Лондон. Навлизахме в града. Искаше ми се влакът да обърне и да се насочи обратно към Абът Манър. Искях да избягам, обратно в Сан Франциско или Австралия, или някъде, където демони не разкъсваха гърлата на невинни хора. Около нас стюардите се суетяха забързано и сваляха сандъците и куфарите от багажниците над главите ни. Срещу мен Джордж нагласи шапката на главата си и погледна надолу към вестника.

— Можеш ли да си представиш, онова бедно момиче... — Гласът му заглъхна.

Бедата беше, че можех да си го представя прекалено добре.

Можех да си представя Деймън как флиртува и плъзга леко ръка по корсажа на момичето. Представях си как брат ми се навежда, за да целуне Мери Ан, която затваря очи, готова да посрещне устните му. И тогава си представях атаката, писъка, отчаяните й опити да се изтръгне от хватката му. И накрая виждах Деймън, опиянен и заситен от кръвта ѝ, да се усмихва в нощта.

— Стефан?

— Да? — отвърнах с рязък и дрезгав глас, напрегнат до краен предел.

Джордж ме изгледа любопитно. Кондукторът държеше отворена вратата на купето ни.

— Готов съм — отвърнах, улових се за страничните облегалки на седалката и се изправих.

— Ти трепериш! — възкликна Джордж и шумно се засмя. — Но те уверявам, че Лондон далеч не е толкова страшен, колкото горите на Айвънхоу. Всъщност никак няма да се изненадам, ако се влюбиш в града. Ярки светлини, много балове и празненства... ами, ако бях по-млад и без отговорности, нямаше да мога да се откъсна от това място.

— Сигурно е така — кимнах. Думите му ме бяха навели на една мисъл. Докато открия кой — или какво — вилнееше из града, щях да остана в Лондон.

Без значение какво беше — убиец, демон или Деймън, аз бях готов.

3

Няколко часа по-късно краката ме боляха, а главата ми не спираше да се върти. Чувството ми за отговорност ме задължаваше да съм неотлъчно до Джордж, докато сновяхме между различните срещи и пробите при шивача. Сега бях облечен в ленени панталони и бяла риза от „Савил Роу“, а в ръцете си носех множество пазарски торби. Въпреки щедростта му, отчаяно копнеех да избягам от работодателя си. Докато пробвах различните дрехи, единственото, за което можех да мисля, беше разкъсаният, окървавен корсаж на мъртвото момиче.

— Да те закарам ли при роднините ти? Ти така и не каза къде живеят — рече Джордж, когато излязохме отново на улицата и той кимна към минаващата карета.

— Не, няма нужда — побързах да кажа, когато каретата спря до тротоара. Изминалите няколко часа с Джордж бяха истинска мъка за мен, разяждан от мисли, които биха накарали косата му да се изправи. Обвинявах Деймън, задето бе отровил това, което би трябвало да бъде ден на приятни забавления.

Погледнах настрани, за да не виждам озадаченото изражение на Джордж. Няколко пресечки по-нататък различих очертанията на катедралата „Сейнт Пол“. Това бе сграда, която си спомням, че скицирах като дете, когато мечтаех да стана архитект. Винаги съм си я представял като бяла и блестяща, но всъщност бе изградена от мръсносив варовик. Имах чувството, че целият град е мръсен, тънък слой нечистотии покриваше тялото ми, а слънцето бе закрито от сиви облаци.

Тъкмо тогава небесата сякаш се разтвориха и едри капки дъжд закапаха по паважа, все едно ми напомняха, че това е единственият ми шанс да последвам инстинктите си и да избягам от Джордж.

— Сър? — подкани ме нетърпеливо кочияшът.

— Сам ще намеря пътя дотам — избъбрих и долових неохотата на Джордж да ме остави. Кочияшът изпроводи господаря ми до черното лъскаво купе на каретата.

— Забавлявай се — пожела ми Джордж, докато се качваше по стъпалата. Кочияшът пришпори коня и колелата на каретата затрополиха по мократа от дъжда калдъръмена улица.

Огледах се. За няколко минути, през които двамата с Джордж разговаряхме, улиците почти бяха опустели. Потреперих под хубавата си риза. Времето напълно съответстваше на настроението ми.

Вдигнах ръка и спрях една карета.

— Уайтчапъл — казах уверено, макар да се изненадах, когато думите изскочиха от устата ми. Имах намерение да отида в „Джърниман“ и да открия Деймън.

Ала засега исках да видя лично мястото, където е било извършено убийството.

— Разбира се — рече кочияшът и мигом препуснахме из лабиринта на стръмните и извити лондонски улици.

След като с кочияша обикаляхме нагоре-надолу и напред-назад, той най-после ме остави на ъгъла, където започваше Тауър Бридж. Когато се озърнах, видях крепостта Тауър. Беше по-малка, отколкото си я представях, а знамената на кулите не се вееха, а по-скоро висяха унило под постоянния ръмъщ дъжд. Ала аз не бях дошъл, за да разглеждам забележителности.

Извърнах се от реката и поех по „Клоутър Стрийт“, една от многото извити, мръсни, усойни улици, които прорязваха като плетеница града.

Много бързо разбрах, че тази част от града е много по-различна от онази, която бях видял с Джордж. Изгнили зеленчуци задръстваха мокрите улички. Тесните, наклонени сгради сякаш бяха скупчени една върху друга. Миризмата на желязо беше навсякъде, макар че не можех да определя дали концентрацията на кръв беше от убийството или се излъчваше от огромната маса хора, принудени да живеят толкова близо един до друг. По алеите подскачаха гълъби, но иначе районът беше пуст. Усетих как по гърба ми плъпват тръпки на страх, докато заобикалях забързано парка на път към една от кръчмите.

Влязох вътре и се озовах в почти пълен мрак. Само няколко свещи горяха върху паянтовите маси. Малка група мъже бе насядала край бара, а няколко жени пиеха в ъгъла. Ярките им рокли и

жизнерадостни шапки контрастираха с мрачната и унила обстановка и им придаваше вид на заключени в клетка птици в зоологическа градина. Никой изглежда не говореше. Аз нагласих нервно пръстена с лапис лазули върху пръста си и се загледах в разноцветната дъга от отразената светлина, която хвърли камъкът върху прашния дъбов под.

Запътих се към бара и се настаних върху един от високите столове. Въздухът бе тежък и влажен. Атмосферата беше толкова задушаваша, че разкопчах горното копче на ризата си и разхлабих вратовръзката си. Сбърчих нос от отвращение. Това не беше от обичайните места, които би посещавал Деймън.

— Ти да не си едно от онези момчета от вестниците?

Вдигнах глава към бармана пред мен. Единият от предните му зъби беше златен, докато другият липсваше, а сплъстените сиви кичури на косата му стърчаха във всички посоки. Поклатих глава. Аз просто обичам кръв. Фразата изскочи в главата ми. Това бе една от безвкуските шегички, които би изтърсил Деймън. Любимата му игра беше почти да се издаде, за да види дали някой ще забележи. Разбира се, никой не забелязваше. Те бяха твърде заети да го зяпат прехласнало.

— Приятелю? — попита барманът любопитно, като шляпна един мръсен парцал върху бара, докато се взираше в мен. — Ти един от онези вестникари ли си? — повтори мъжът.

— Не. И мисля, че може би не съм попаднал на точното място. „Джърниман“ наблизо ли е?

— Ха! Да не се майтапиш? „Джърниман“ е онзи шикарен вечерен клуб. Там пускат само важни богаташи. Не е като за нашего брата и теб също няма да те пуснат, дори с тази готина риза. Единственият ти избор е да удавиш мъката си в бира! — Той се засмя с пълно гърло, разкривайки и един златен кътник.

— Значи клубът „Джърниман“ не е наблизо? — настоях аз.

— Не, приятелю. Близо е до улица „Странд“, до онези прочути мюзикхолове. Там, където ходят онези тузари, когато искат да полудуват! Но когато искат да се отдадат на порока, идват тук! — Барманът отново се изсмя, а аз отклоних раздражено поглед. Нямах да намеря Деймън тук. Освен ако...

— Една бира, моля. Тъмно пиво — поръчах, внезапно осенен от вдъхновение. Може би щях да накарам бармана да се разприказва и да открия следи, които да ме отведат, при който — или каквото — бе

отговорен за смъртта на Мери Ан. Защото ако беше Деймън, пряко или непряко, най-после щях да го науча на урока, който отдавна трябваше да е усвоил. Нямаше да го убия или пробода с кол. Но ако се стигнеше до директен сблъсък и го надвиех, и останеше на моята милост, дали щях да го нараня?

Да. Отговорът дойде мигновено и без колебание.

— Какво? — попита барманът и аз осъзнах, че съм го изрекъл на глас.

— Само това, че бих искал чаша тъмна бира — отвърнах като се усилих да се усмихна любезно.

— Добре, приятелю — рече дружелюбно мъжът и завъртя едно от многобройните кранчета зад бара. — Ето. — Плъзна към мен запотената чаша със студена бира.

— Благодаря — отвърнах и надигнах чашата към устните си все едно пиех. Но течността едва накваси устните ми. Трябваше да остана с трезв ум.

— Е, значи не си вестникар, но не си и тукашен, нали? — поде разговор барманът, облегна лакти на бара и се втренчи любопитно в мен с кървясалите си сиви очи.

Тъй като бях говорил с малцина хора, като се изключи семейство Абът, бях забравил, че вирджинският ми акцент тутакси е издал, че съм чужденец.

— От Америка съм — отвърнах лаконично.

— И си дошъл тук! В Уайтчапъл? — смая се събеседникът ми. — Знаеш ли, че тук върлува убиец!

— Мисля, че четох нещо за това във вестника — отвърнах, опитвайки се да прозвуча небрежно. — Кой смятат, че е извършителят?

При тези мои думи барманът избухна в гръмогласен смях и толкова силно удари с месестия си юмрук по бара, че едва не събори питието ми.

— Чухте ли това? — подвикна към смесената мъжка компания в другия край на бара, които явно бяха доста подпийнали. — Тоя искал да узнае кой е убиецът!

При това и останалите мъже прихнаха.

— Извинете? — попитах сконфузено.

— Просто ми е смешно — осведоми ме барманът добродушно. — Това не е някой тип, гепил чанта. Това е ужасен убиец. Ако някой от

нас знаеше кой е, мислиш ли, че нямаше да отиде в Скотланд Ярд или градската лондонска полиция и да го издаде? Това е лошо за бизнеса! Онези чудовища подплашиха яко всичките ни момичета! — Сниши глас и стрелна поглед към групичката жени в ъгъла. — Да си остане между нас двамата, но не мисля, че някой от нас е в безопасност. Сега напада момичета, но откъде да знаем, че следващата жертва няма да е мъж? Взява ножа си и просто ей така вече те няма — додаде и за по-голям ефект прекара показалеца си през гърлото.

Не е задължително да е нож, искаше ми се да кажа. Погледът ми остана прикован в бармана.

— Но той не започва от гърлото. Звярът е изкормил вътрешностите на онова момиче. Обича да изтезава. Търси кръв — заключи мъжът.

При споменаването на думата, езикът ми се плъзна машинално по върховете на зъбите. Все още бяха къси и равни. Човешки.

— Дали в полицията имат някакви хипотези? Убийствата изглеждат отвратителни. — Смръщих се.

— Ами... — Барманът отново сниши глас и повдигна вежди към мен. — Първо, заклеваш ли се, че не си от онези вестници? Не си от „Гардиън“ или някой подобен?

Поклатих глава.

— Добре, между другото, казвам се Алфред. — Новият ми познат ми протегна ръка. Аз я поех, но не му казах своето име. Той продължи, без да забележи. — Зная, че животът, който водим тук, не е много морален и благоприличен като онзи, с който може би си свикнал отвъд океана — заяви той, докато оглеждаше съвсем новите ми дрехи от „Савил Роу“, което ме накара да се почувствам прекалено натруфен за това място. — Но си го харесваме такъв, какъвто е. И нашите жени — добави и размърда закачливо прошарените си вежди.

— Жените... — подех аз. Спомних си, че в статията пишеше, че жертвата е жрица на нощта или проститутка. От онези жени, с които Деймън по едно време обичаше да се забавлява. Потръпнах от отвращение.

— Да, жените — рече Алфред мрачно. — Не са от онези, които ще срещнеш в църквата, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Но от онези, които се молиш да срещнеш в леглото! — изкиска се един мъж с червендалесто лице, седнал два стола по-

нататък, и вдигна чашата си с уиски в подигравателен тост.

— Без такива приказки! Ние сме почтено заведение — скастри го барманът, ала в очите му проблесна похотливо пламъче. Извърна се с гръб към мен и наля в две чаши по два пръста кехлибарена течност. Сетне се обърна отново и постави тържествено едната пред мен.

— За теб. За смелост. Ще ти е необходима в този район, още повече след като по улиците броди убиец — рече Алфред и чукна чашата си в моята. — Ако питаш мен, най-добре е да останеш тук до изгрев-слънце. Може да срещнеш и някоя мила дама. По-добре, отколкото да срещнеш Изкормвача.

— Изкормвача?

Алфред се ухили.

— Така го наричат. Защото не само убива, но и коли и корми. Казвам ти, стой тук, ако искаш да си в безопасност.

— Благодаря — промърморих смутено. Не бях сигурен дали исках да остана. Откакто бях седнал до бара, миризмата на желязо не бе намаляла и все повече започвах да се убеждавам, че се излъчваше от стените и пода. Мъжът в ъгъла продължаваше да се взира в мен и аз установих, че на свой ред също го оглеждам внимателно, опитвайки се да зърна проблясък на остри кучешки зъби или следи от кръв по брадичката. Чувах шепота на жените зад гърба си и се чудех какво ли обсъждаха.

— Дали Мери Ан... последната жертва на убиеца... тя някога идвала ли е тук да пийне по едно питие? — попитах с надежда. Ако не можех да открия Деймън, тогава най-добре беше поне да се опитам да узная нещо за жертвата му.

— Да почива в мир — рече почтително барманът. — Тя беше добро момиче. Идваше от време на време, когато имаше достатъчно пари за чаша джин. Тук не сме благотворително заведение и всички момичета знаят, че трябва да си плащат, както му е редът, ако искат да прекарат малко време тук. Имаше си система, която работеше безотказно. Местните не закачат момичетата, когато са навън по улиците, освен ако не са се договорили. Момичетата уважават правилата на бара. А сега всичко се разпадна. Ако ми падне мръсникът, който го е направил, собственоръчно ще му разкъсам гърлото — заяви Алфред свирепо, като удари няколко пъти с юмрук по тезгяха.

— Но тя напуснала ли е бара в нечия компания? Виждали ли сте я с някакъв мъж? — продължих аз с настойчивите въпроси.

— През годините съм я виждал с много мъже. Но никой не се е отличавал с нещо особено. Повечето от тях са обикновени мъже, работят на пристанището. Груби момчета, но никой не би направил това. Те не си търсят белята, а искат само чаша бира и добро момиче. Освен това през онази нощ тя си тръгна сама. Понякога тук се събират прекалено много момичета и някои излизат на улицата. Там конкуренцията е по-малка — обясни той, забелязал озадаченото ми изражение. — Но преди да си тръгне, си прекара добре тук. Пийна си джин, посмя се. Носеше нова шапка, с която бе много горда. Като че ли тя привличаше мъжете към нея. Свестни мъже, а не от онези, които само си дават вид, че имат пари. Искане ми се да бе останала, Бог да я благослови — рече Алфред и вдигна с лицемерна набожност очи към тавана.

— А тялото й... — попитах.

— Ами, трупът бе намерен в Дътфийлд Парк. Там понякога отиват дамите, които не могат да си позволят да наемат стая. Не казвам нищо. Това, което става извън заведението, не е моя работа. Но тъкмо там я е докопал онзи изверг и й е прерязал гърлото.

Кимнах, мислите ми препуснаха и си представих многото обрасли с висока трева участъци в района. Плевелите, боклуците, лющещата се боя от железните огради на околните паркове караха мястото да изглежда по-мрачно и неприветливо, отколкото обичайните градски площади.

— А ако си един от онези вестникари, да знаеш, че все едно не съм казал нищо. Между другото, как се казваш, момче? — попита Алфред.

— Стефан — отвърнах и отпих голяма глътка от уискито. Парещата течност обаче не успя да успокои ужаса, от който стомахът ми се бе свил на топка. Един бездушен убиец беше на свобода и нямаше да се спре пред нищо.

— Е, Стефан, добре дошъл в Уайтчапъл — обяви събеседникът ми и вдигна втората си чаша. — И запомни, по-добре уискито да се плъзга по гърлото ти, отколкото ножа на убиеца.

Усмихнах се сковано, докато вдигах чашата си към новия си приятел.

— Хайде, хайде! — подвикна един от пияниците в другия край на бара. Усмихнах се и на него, като пламенно се надявах, че прекалено многото изпити уискита няма да ги отведат към гибелта им.

Познатото зло е по-добро от непознатото. Фразата изплува в съзнанието ми. Беше една от тези, които Лекси често повтаряше, а с течение на времето все повече и повече се убеждавах в правотата ѝ. Защото колкото и противно и бездушно да бе престъплението, ако Деймън го бе извършил, поне нямаше да се притеснявам за други вампири. Но колкото повече стоях в бара, толкова повече една друга мисъл терзаше ума ми: ами ако не беше Деймън, а друг вампир?

По-нататък, в другия край на бара, Алфред се бе увлякъл в разговор с други клиенти. Дъждът плющеше по прозорците и аз си спомних за лисичето леговище в далечния край на фермата на Абът. Цели семейства от зверове се бяха спотаили там, изчаквайки удобния момент, когато сметнеха, че е безопасно, за да се насочат към гората. Онези, които нямаха късмет, щяха да бъдат улучени от куршумите на ловеца.

Отново се озърнах. Една жена в лилава рокля плъзна ръката си по рамото на мъжа до нея. Истинският въпрос се състоеше в следното: кои бяха лисиците и кои ловците? Оставаше ми единствено да се надявам, че аз съм ловецът.

Колкото по-дълго стоях в кръчмата, толкова по-многолюдно ставаше наоколо — ала нямаше и следа от Деймън. Казвах си, че продължавам да стоя, защото се опитвам да откроя повече следи. Но истината беше, че не знаех какво бих могъл да направя. Да застана отвън пред изискания клуб? Да бродя нагоре–надолу из улиците на Лондон, докато случайно налетя на Деймън? Да седя в Дътфийлд Парк, докато стане ново нападение? Доста се замислих над последната идея. Но беше абсурдно. Първо: защо някой ще напада два пъти на едно и също място? И второ: какво ще направя, ако стана свидетел на убийство? Ще закрещя? Ще извикам полицията? Ще откроя дървен кол и ще се надявам да имам късмет? Нито една от изброените възможности не ми изглеждаше идеална. А ако убиецът не беше Деймън... ами, тогава можех да си имам работа с демон от самия Ад. Бях силен, но не чак толкова. Нуждаех се от план.

Наблюдавах как клиентите влизат един след друг. Всеки ми изглеждаше по-опърпан от предишния. Някои мъже, онези със счупените нокти и мръсни ризи, очевидно бяха общи работници по строежите, които тъкмо бяха излезли от работа, докато други, от които се носеше силна воня на евтин одеколон и които хвърляха крадешком погледи към жените, насядали край ъгловите маси, съвсем явно бяха тук, за да потърсят забавление с някоя от жриците на нощта. И разбира се, не можех да не забележа, че всеки път, когато някоя крещящо облечена жена прекрочеше прага на кръчмата, тълпата я оглеждаше, все едно залагаха на конни състезания и преценяваха конете.

Тези жени представляваха ярък контраст с девойката, която очевидно обслужваше всички маси. Тя не беше по-възрастна от шестнайсет или седемнайсет години и беше мършава като сойка, но всеки път, когато я видех, ръцете ѝ бяха отрупани с чинии и чаши с бира. По някое време я видях да бърза към кухнята, но преди да стигне до там, се спря да разчисти масите от близката маса. Върху една от чиниите бяха останали няколко парченца месо, малко картофи и

полуизядено руло. Тя се втренчи в чинията, сетне грабна предпазливо месото и го плъзна в джоба си. После натъпка рулото в устата си, а бузите ѝ се издуха като на катерица, когато се втурна към кухнята.

Затворих очи. Отдавна се бях отказал от молитвите, а и се съмнявах, че който и да е Бог би пожелал да чуе моите, но си пожелах — независимо какво ще се случи — това момиче да стои по-далеч от Дътфийлд Парк. Или от всеки кръвожаден вампир.

— Искаш ли да се позабавляваш, скъпи? — Висока жена с руса къдрава коса и криви зъби кацна на дървената пейка срещу мен. Бялата ѝ щедра плът преливаше от деколтето на корсажа.

— Не. Съжалявам — заявих грубо и махнах с ръка да я отпъдя. В съзнанието ми изплува един спомен от Ню Орлиънс. Това беше през първите ми няколко седмици като вампир, когато бях кръвожаден и необуздан и завлякох Деймън в една къща с лоша репутация. Там пирувах до насита с едно младо момиче, сигурен, че никой няма да забележи, нито пък ще му пука, че е изчезнало. Сега дори не можех да си спомня името ѝ и се питах дали въобще съм си дал труда някога да го науча. Тъкмо подобни спомени ме потапяха в дълбините на нещастieto и дори тук, в тази мрачна и усойна кръчма, не можах да се отърся от проблесналите откъслечни случки от миналото. Всички те бяха напомняния, че без значение какво съм направил, на кого съм помогнал, никога няма да сторя достатъчно добри дела, за да отмия от ръцете си цялата кръв, пролята по моя вина, която щеше да тежи на съвестта ми във вечността. Можех само да се опитвам. Бих направил всичко, за да съм сигурен, че тези жени няма да умрат от ръцете на демон.

Погледнах надолу към вестника, вече омачкан и изцапан от ръцете ми. Знаех наизуст почти всяка дума в статията, но нито една нямаше смисъл. Защо убиецът ще я изостави просто така? Сякаш е искал тя да бъде намерена. Но ако убиецът е искал тя да бъде намерена, той навярно много, много внимателно бе прикрил своите следи.

— Какво би искал да хапнеш, скъпи? — попита ме напевен глас. Вдигнах глава и видях слабичката прислужница с големите очи. Беше облечена в дрипава и изцапана розова рокля, покрита с мръснобяла престилка. Големите ѝ, изразителни очи бяха сини, а дългата ѝ кестенява коса бе сплетена на плитка на гърба. Острото ѝ лице бе

обсипано с лунички, а кожата ѝ бе гладка и бледа като слонова кост. Тя хапеше нервно устни, навик, който ми напомни малко за Розалин, годеницата ми във Вирджиния. Но дори изключителната ѝ предпазливост не бе предотвратила злата ѝ участ да бъде убита от вампир. Сърцето ми се изпълни със съчувствие към това момиче.

— Каквото ми препоръчаш — отвърнах и оставих вестника на масата. — Ако обичаш — добавих. Стомахът ми къркореше, но това, което исках най-много, не фигурираше в менюто.

— Ами, повечето клиенти си поръчват риба... — рече тя и гласът ѝ заглъхна. Дори от мястото си можех да чуя туптенето на сърцето ѝ с леки и бързи удари като на лястовиче.

— Това звучи добре — кимнах, като се опитах да не мисля за бързо намаляващите монети в джоба ми.

— Да, сър — избъбри момичето и бързо се завъртя на пети.

— Почакай! — извиках.

— Да? — попита тя със загриженост в погледа. Толкова много приличаше на Оливър, когато се притесняваше, че госпожа Дъкуърт ще му се скара за някоя беля. Имаше нещо в бавния маниер, с който говореше, прекалено предпазливите движения и тези широко отворени, търсещи очи, което ме караше да си мисля, че тя бе видяла или чула нещо, свързано с убийството. Беше нещо повече от обичайната стеснителност, типична за младите момичета.

Тя имаше вид на преследвана от нещо.

— Да? — попита и очите ѝ се присвиха. — Не е нужно да поръчвате риба, ако не желаете. Предлагаме още и пай с бъбречета и месо...

— Не, риба е добре — прекъснах я. — Но може ли да ти задам един въпрос?

Тя погледна към бара. След като видя, че Алфред е потънал в дълбок разговор с клиент, пристъпи малко по-близо.

— Разбира се.

— Познаваш ли граф Де Сангуе? — попитах твърдо.

— Граф Де Сангуе — повтори тя. — Тук нямаме графове, не го познавам.

— О — промълвих разочаровано. Разбира се, че нямаха. Погледът ѝ не спираше да се стрелка между мен и Алфред.

— Познаваш ли... момичето, което беше убито? — продължих да я разпитвам. Имах чувството, че се намирам на някоя църковна сбирка в Мистик Фолс и се чудя коя братовчедка на Клементайн се познава с коя братовчедка на Амилия.

— Мери Ан? Не. — Момичето стисна устни в тънка линия и отстъпи от мен. — Аз не съм такава.

— Вайолет! — извика Алфред от бара.

— Да, сър! — изписка Вайолет. — Я ме остави на мира, не е нужно да ми дуднеш непрекъснато — промърмори под нос. Извади тефтер от джоба си и припряно започна да пише вътре, сякаш приемаше поръчка. Сетне откъсна листчето и го остави на масата.

От полицията ли сте? Сестра ми изчезна. Кора Бърнс.
Моля ви, помогнете. Мисля, че може да е убита.

Потреперих, докато четях бележката.

Тъкмо приключих и момичето се появи от кухнята с вдигаща пара чиния в ръка.

— Ето храната ви, сър — пророни и постави с поклон чинията върху масата. Голямото сивкаво парче риба бе покрито с дебел пихтиест крем.

— Не съм от полицията — осведомих я, приковал поглед в очите ѝ.

— О. Ами, аз си помислих, че може да сте. Задавате твърде много въпроси, нали разбирате — избъбри тя и страните ѝ пламнаха. — Съжалявам, не биваше да ви безпокоя. — Стрелна ме подозрително с поглед и направи няколко стъпки по-далеч от мен. Осъзнах, че навярно ме взима за един от онези простаци, които се навъртаха постоянно в бара и отначало проявяваха любезност и интерес, за да могат по-късно да се възползват от нея.

— Почакай! — спрях я. — Може би ще успее да ти помогна. Но може ли да поговорим?

— Не зная — отвърна тя. Очите ѝ се озърнаха нервно наоколо.

— Седни — поканих я.

Тя приседна нервно на ръба на стола. Побутнах чинията към нея.

— Искаш ли да опиташ? — попитах и погледът ми се преплете с нейния. Чувах как сърцето ѝ бие забързано в гърдите. Сигурно гладуваше. — Ето — додадох окуражаващо и отново бутнах чинията по-близо към нея.

— Нямам нужда от милостиня — заяви момичето твърдо, с нотка на гордост в гласа. Въпреки това забелязах, че очите ѝ не спират да се местят от мен към чинията.

— Моля те, вземи я. Струваш ми се гладна и бих искал да хапнеш.

Тя огледа подозрително храната.

— Защо?

— Защото аз вече не съм гладен. Освен това мисля, че си имала тежък ден — рекох нежно. — Казвам се Стефан. А ти си...?

— В-в-вайолет — смънка тя накрая. Взе вилицата и набоде малко парче от рибата, сетне още едно. Като забеляза, че я гледам втренчено, взе салфетка и срамежливо попи устата си. — Ти си добър човек, Стефан.

— Опитвам се. — Свих рамене и ѝ се усмихнах леко. Тя беше по-тиха, отколкото Кали, но притежаваше много повече дързост и живост, отколкото Розалин. Вътрешно я бях поздравил, когато, макар и под нос, се бе опънала на Алфред. Вайолет притежаваше кураж и знаех, че тъкмо това, повече от всичко друго, щеше да я спаси. — И така, за Кора...

— Шшт! — прекъсна ме бързо момичето.

Извърнах се и видях Алфред да заобикаля пъргаво бара и да се насочва към нашата маса. Преди да реагирам, той грабна Вайолет за косата и я дръпна силно, а тя изпищя.

— Какво правиш, момиче? — изръмжа мъжът, а по лицето му нямаше и следа от по-раншното шеговито и приятелско изражение, когато беше зад бара. — Пресиш храна като някаква никаквица?

— Не, сър, пуснете я. Аз я поканих да вечеря с мен! — заявих и бързо се изправих. Стиснах ръце в юмруци и се втренчих в малките, лъскави очички на Алфред.

— Тя не е достойна, за да вечеря с моите клиенти. Вън на улицата, където ти е мястото! — изрева Алфред, а гласът му се извиси, пренебрегвайки протестите ми. — Ти си по-лоша от онези там! — изпръхтя грубиянът и издаде брадичка към трите жени в ъгъла, които

явно още оглеждаха тълпата. — Те поне имат какво да предложат — завърши, а лицето му доби яркочервен оттенък.

— Моля ви, сър! — промълви Вайолет и цялата трепереше. Алфред пусна косата ѝ, но устата му продължаваше да е твърдо стисната. — Ще направя всичко. Моля ви, не ми взимайте работата.

— Каква работа? Сестра ти не се появява, а изпраща теб. Ти си прекалено малка, за да вдигаш по-тежки неща, а и не си достатъчно хубава, за да привличаш клиенти. Затова ти възложих една работа. Да приемаш поръчките и да ги носиш на готвача. А ти не можеш да направиш дори това! — прогърмя Алфред.

— Моля ви! — намесих се отчаяно, като отпуснах ръка на рамото му. Имах намерение жестът ми само да му попречи да сграбчи отново Вайолет, но за миг бях забравил за силата си. Ръката му отхвъркна назад, отдалечавайки го от Вайолет.

Наблюдавах го, докато политаше към масата. Чинията с рибата се преобърна на пода със силен трясък. Вайолет изглеждаше ужасена, а аз осъзнах, че обичайната глъчка е стихнала и всички погледи са насочени към нас.

Алфред се вторачи намръщено в мен, разтривайки ръката си, сякаш се чудеше дали да се сбие, или не.

— Е — рече, като се прокашля.

— Извинявам се, но тя не правеше нищо лошо. Аз я поканих да ми прави компания. Предложих ѝ да опита храната ми — казах със спокоен, нисък глас. Бях бесен, но трябваше да се сдържа. — Разбирате ли ме? — попитах.

— Да — кимна Алфред и отмести поглед. Обърна се към Вайолет.

— Вярно ли е това, момиче? — попита грубо.

— Да — едва чуто отвърна Вайолет. — Аз отказах, но нали вие казвате, че клиентът винаги има право и си помислих, че бихте искали да приема това, което ми предлага, така че...

Алфред вдигна ръце, за да я накара да млъкне и се обърна към мен.

— Виж, не зная какво се опитваш да направиш, но Вайолет не се предлага — заяви, докато все още разтриваше ръката си. — Ако искаш приятна компания, има дами, на които с удоволствие ще те представя. Зная, че не си тукашен, но това е моят бар и важат моите правила.

Ясно? А ти — извърна се към Вайолет, — вълн! — изрева и посочи към вратата.

— Скъпа, мога тази нощ да те топля, ако разбираш какво искам да кажа! — подвижна един от клиентите край бара и се протегна, за да я опипа по дупето. Друг мъж последва примера му и също посегна да я опипа. Но тя се взираше право напред, а сълзите се стичаха по страните ѝ, докато пристъпяше към предната врата.

— Така е най-добре — рече троснато Алфред и скръсти месестите си ръце пред гърдите, когато вратата се затвори с глух удар.

— Тя *не* ме притесняваше! — извиках и хвърлих гневно няколко шилинга върху масата, преди да пристъпя застрашително към него. По лицето на Алфред пробяга страх. Замислих се дали да не излея яда и притесненията си върху него, но нямаше смисъл. Вайолет си бе отишла. А всяка секунда, която прекарваше навън, означаваше, че е в опасност.

Изхвърчах от бара без да погледна назад и се озовах сред пълен мрак. Само няколко звезди надничаха през прокъсаното сиво одеяло на лондонската нощ. Извадих часовника от джоба си, някога подарен ми от Уитфийлд Съдърланд в Ню Йорк. Въпреки всички тези изминали години, той все още работеше. Наближаваше полунощ. Часът на вещиците.

Високо в небето висеше сребърната луна, а мъглата, стелеща се около порутените сгради около мен, беше толкова гъста, че почти усещах капки роса по кожата си. Вирнах глава и наострих уши като ловджийска хрътка. Чувах смеховете, носещи се от кръчмата, но колкото и усилено да се опитвах, не можех да доловя забързаното туптене на сърцето на Вайолет.

Бях я изгубил.

Огледах се, опитвайки се да се ориентирам. Въпреки че от кръчмата се носеше шумна глъчка, останалата част от района изглеждаше безлюден. Напомняше ми малко на някои от градовете, които видях, докато пътувах с влака от Ню Орлиънс до Ню Йорк — места, толкова опустошени от войната, че никой не бе останал да живее в тях.

Вървах през лабиринта от улици, без да зная къде отивам. Исках да намеря Вайолет. Бях спестил малко пари от заплатата си и бях сигурен, че ще успея да ѝ намеря стая на прилична цена в някой

пансион. Но как можех да я открия в непознат град с толкова улици и алеи, че ми се струваха милиони? Беше невъзможно.

След няколко минути стигнах до един парк. Или по-скоро се озовах до зелен участък, който по някое време може би е бил парк. Сега тревата бе пожълтяла, дърветата — изсъхнали, боята върху пейките от ковано желязо се лющеше, а нито една от газовите лампи не бе запалена. Потръпнах. Ако това беше Дътфийлд Парк, то тогава бе идеалното място за убийство.

Наклоних глава. Долових туптене на множество сърца — на зайци и катерици, дори на лисица — и тогава го чух — туп-туп-туп, туп-туп-туп.

— Вайолет! — извиках с пресекващ глас. Сkochих пъргаво върху лющещата се ограда и хукнах към гората в средата на парка. — Вайолет! — викнах отново, туп-туп-туп кънтеше по-близо.

И тогава писък разцепи въздуха, последван от оглушаваща тишина.

— Вайолет! — изкрещях, кучешките ми зъби се удължиха. Тичах между дърветата, а краката ми сякаш се носеха по въздуха, а не по чакъла, в очакване да видя Деймън, впил зъби в шията на Вайолет. Деймън, който се извъръща към мен, а от брадичката му капе кръв. Деймън, който повдига вежди и ме посреща с единствената дума, която можеше да накара главата ми почти да се пръсне от ярост...

— Помощ! — изпищя девичи глас.

— Вайолет! — извиках, докато се промушвах между дърветата първо в една посока, а сетне в друга, напрегнал сетива до краен предел, за да чуя туп-туп-туп, туп-туп-туп — забързаните удари на сърцето ѝ. И тогава я видях да стои олюлявайки се до една улична лампа. Лицето ѝ беше бяло като престилката, но беше жива. Нямаше кръв.

— Вайолет? — попитах, като забавих крачка. Изсъхналите храсти пукаха под нозете ми. Пътеката в гората, очевидно в по-добри времена, е била предназначена за приятни неделни разходки. Малка тухлена постройка, навярно някога къщичка на пазача, отдавна изоставена, бе кацнала върху билото на полегат хълм. Вайолет се взираше в нея, а устата ѝ се бе разтворила в едно ужасено „О“.

Проследих погледа ѝ, сребристите луна изливаше достатъчно светлина, за да мога да видя яркочервените букви, изписани върху

едната стена на сградата, като всяка изпъкваше ясно върху избелелите тухли, сякаш бе осветена от свещ:

Салваторе — ще си отмъстя.

Взирах се в думите с чувството, че някой е изкарал всички въздух от дробовете ми. Това беше предизвикателство, толкова истинско, все едно ме бе фраснала невидима ръка. Някой ни преследваше. И този някой не беше Деймън. Още по-лошо, ами ако тъкмо Деймън беше в беда? Нямах да се учудя, ако открия, че брат ми се е озовал в центъра на смъртоносна вампирска вражда. В крайна сметка тъкмо това се бе случило в Ню Йорк.

Примигнах. Бях виждал подобно ужасяващо послание само веднъж в безкрайния си живот — в дома на семейство Съдърланд, когато Лушъс, раболепният слуга на Клаус, осъществяваше желанието на Древните за мъст срещу мен и брат ми. Преди двайсет години едва успяхме да му избягаме. Възможно ли бе сега да се е върнал, за да продължи отмъщението?

Ако Клаус се бе върнал, бях длъжен да предупредя брат си. Внезапно всичко — моите страшни сънища, неспокойните ми чувства — придоби смисъл. Деймън беше в беда. И независимо дали ми харесваше или не, аз бях чул посланието и бях дошъл тичешком. Без значение от всичко останало, връзката ми с убийството вече не беше само интуитивно чувство — сега аз бях част от това. Нямах връщане назад.

— Помощ! Който и да сте, помогнете! — изпищя Вайолет. Започваше да се паникьосва и очите ѝ се уголемиха.

Изтичах към нея и закрих устата ѝ с длан, за да не извика отново. Може и да преследвах Деймън, но сега аз бях преследваният. Двата заедно бяхме само две лисици, отчаяно щуращи се из града, без да сме сигурни дали ловецът, господар на съдбите ни, беше пред нас или зад нас в засада, готов да нанесе решителния удар, когато най-малко го очаквахме.

В онзи миг, докато се взирах в кървавото послание, времето застина. Или по-скоро времето полетя назад, преди дваисет години и през океана, докато се озовах в салона на семейство Съдърланд във внушителната им резиденция в Сентръл Парк, наред жестоко клане, втрещен в подобно крещящо, застрашително писание.

Тогава Деймън беше с мен и тъкмо в онзи момент осъзнах, че ние двамата наистина бяхме само две деца в гората, момчета, маскирани като чудовища. Когато видяхме посланието, написано с кръвта на зверски избитото семейство Съдърланд, ние най-после проумяхме, че съществува зло отвъд нашето въображение.

И нещата се влошиха още повече. Когато Лушъс, покорният слуга на Клаус, откри и плени Деймън и мен, той ни затвори в гробница, сякаш бяхме живи погребани, глух за нашите викове. Клаус и себеподобното му чудовище бяха от Древните — създания, дошли директно от пъкъла, които нямаха дори най-блед спомен за човешка доброта и като такива злобата им беше безконечна. И сега едно от тези чудовища беше по петите ми.

Но за миг почувствах нещо друго в мен. Това бе мимолетно усещане, толкова леко и неуловимо, толкова непознато, че едва го забелязах, докато осъзнах какво беше. Беше надежда.

Този път не бях неподготвен. Бях по-стар, по-мъдър, по-силен. И бих могъл да ги спра.

Щях да се постарая.

— Вайолет! — изрекох остро, докато дланта ми оставаше притисната към устата ѝ. Тя се втрещи в мен с безумни, невидящи очи.

— Аз съм, Стефан. От бара. Можеш да ми се довериш. Трябва да ми се довериш — продължих настойчиво. Краят на парка се намираше само на стотина метра. Щеше да отнеме няколко секунди да стигна до

там, използвайки вампирската си скорост. Тук не се чувствах в безопасност. Не се чувствах в много по-голяма безопасност из стръмните, извити и тесни улици на Лондон, но поне там, сред минувачите наблизко, беше по-малко вероятно убиецът да нападне. — Трябва да тръгваме.

Тя пое дълбоко дъх и се опита да се изтръгне от хватката ми.

— Вайолет, чуй ме — заговорих, като призовах моята Сила. Чух изпращяване на клонка в гората и подскочих. Нямахме време. Клаус би могъл да е навсякъде. — Вайолет, довери ми се. Ще бъдеш тиха и ще ме изслушаш. Разбра ли?

Почувствах, че мислите ми достигнаха съзнанието ѝ и усетих момента, в който мозъкът ѝ се поддаде на внушението. Кимнах в опит да ускоря процеса.

Тогава видях проблясък в очите ѝ. Не бях сигурен дали внушението ми ѝ действа или се дължеше на изтощението, но трябваше да му се доверя. Отдръпнах ръката си от устата ѝ и тя примигна замаяно насреща ми.

— С мен ще бъдеш в безопасност. Трябва да се махнем от парка. Аз ще те нося — обясних, вдигнах Вайолет и я преметнах през рамо. Понесох се навън от гората и се изстрелях на улицата. Тичах все по-бързо и по-бързо по неравните калдъръмени улици, като винаги следвах река Темза, чиято гладка като стъкло повърхност отразяваше луната и звездите. Препусках през алеи и задни улички, докато стигнах до една част на града, пълна с много газени лампи и пешеходци. Въпреки късния час, те се разхождаха по улиците, сякаш беше средата на деня. Най-после си позволих да спра и се пъхнах под един навес. Въпреки горещата, лятна нощ, около раменете на жените бяха обвити кожи, а мъжете бяха наконтени с официални костюми от три части, с цилиндри на главите. Десетки газени фенери осветяваха двете страни на всяка улица.

Оставих Вайолет да се плъзне от рамото ми и двамата застанахме прави, с лице един към друг, докато тълпата се точеше от двете ни страни.

Вайолет тутакси отново изпадна в паника. Виждах, че иска да закрепси с все сила и само внушението я удържаше.

— Шшт! — опитах се да я успокоя. — Шшт! — повторих и разтрих раменете ѝ. Неколцина минувачи се обърнаха и ни зяпнаха

любопитно.

— Чуй ме — прошепнах, надявайки се, че тихият ми глас ще я убеди да ми повярва. — Ти си в безопасност. Аз съм твой приятел.

Момичето продължаваше да подсмърча. Очите ѝ бяха зачервени, а косата ѝ се спускаше около луничавото ѝ лице на разрошени и сплъстени кичури.

— Ти си в безопасност — повторих, без да откъсвам очи от нейните. Тя кимна бавно.

— Трябва да ми се довериш. Можеш ли да го направиш, Вайолет? Запомни: аз съм добър. Ти сама го каза. — Бръкнах в джоба си и измъкнах бяла носна кърпа, купена днес от шивача. Сега ми се струваше, че е било преди цяла вечност.

Подадох ѝ я и Вайолет изхълца шумно. Неколцината минувачи, които се бяха спрели на улицата, за да ни гледат, продължиха по пътя си, очевидно доволни, че нищо нередно не се случва помежду ни.

Пуснах я, не исках да ѝ въздействам и секунда по-дълго, отколкото бе необходимо. Тя изглеждаше толкова невинна, че се чувствах виновен, задето го правя, макар да знаех, че е за нейно добро.

— Ст-ст-стефан... — заекна тя, докато се опитваше да си поеме дъх. — Кръвта... и думите... дали е бил убиецът? — Гласът ѝ пресекна, удавен в ново ридание. Отново заплашваше да изпадне в истерия.

— Шшт — пророних, опитвайки се гласът ми да прозвучи подобно на тихото плискане на вълните, което бях слушал на кораба, докато плавахме към Британия. — Шшт — повторих.

Вайолет пое свистящ дъх.

— Ами ако е отвлякъл сестра ми? От вчера я няма и нямам никаква вест от нея. И си помислих...

— Не е убиецът — заявих твърдо. Искаше ми се да съм сигурен, че е истина.

— Не мога да се върна в кръчмата — изрече Вайолет с тъничък глас.

— Не е нужно — уверих я, докато държах нежно китката ѝ и леко я придърпвах към единия тротоар на улицата. На мъждивата светлина на газената лампа тя изглеждаше бледа и измъчена и аз се изпълних със симпатия към нея. В момента аз бях всичко, което това

младо и невинно създание имаше. — Ще ти намерим място, където да пренощуваш — реших и насочих мислите си към неотложните неща.

— Но аз нямам пари — рече тя разтревожено и пръстите ѝ зашариха по джобовете на престилката.

— Не се безпокой. Ти си с мен — заявих и се огледах наоколо на светлините, които прорязаха мъглата, търсейки хотел или странноприемница, където да се настаним за през нощта. Една табела малко по-надолу по улицата привлече вниманието ми: „Хотел Къмбърланд“.

— Да отидем там — предложих и поведох Вайолет през улицата. Дватама се изкачихме по покритите с червен килим мраморни стъпала до позлатените врати, които портиерът в костюм от три части задържа отворени. Докато бях с Лекси, прекарах известно време в едни от най-хубавите и представителни хотели в Америка, но много бързо разбрах, че този тук бе от съвсем друга класа. Свежо откъснати цветя в големи кристални вази красяха всяка полирана до блясък повърхност, а полилеите бяха от тежко злато. Мъжът зад рецепцията ни изглежда подозрително.

— Мога ли да ви помогна, сър? — попита с тон едва прикриващ погнусата му от раздърпания ѝ външен вид. С ъгъла на окото си зърнах една жена в сребриста рокля от шифон с дълъг шлейф да се изкачва плавно и величествено по стъпалата, следвана от двама слуги. В ъгъла на бара двама мъже в смокинги отпиваха от кристални чаши с уиски. Усетих как раменете ми се отпускат. Засега бяхме в безопасност.

— Сър? — обади се мъжът зад бюрото на рецепцията.

— Да. — Прокашлях се. Трябваше да се стегна, за да му въздействам успешно чрез внушението. Едно бе да омагьосаш и подчиниш на волята си полумъртво от глад, истерично създание, а съвсем друго разумен и здравомислещ мъж.

— Да, можете да ми помогнете — заговорих и пристъпих уверено към мраморния плот, докато ужасената Вайолет се тътреше зад мен. Осветлението в старомодното фоайе беше приглушено, а десетината свещника къпеха помещението в оранжева светлина, хвърляща големи, плътни сенки върху стените. Всеки път щом някоя от сенките помръднеше, аз поглеждах през рамо.

— Какво мога да направя за вас? — настоя с нетърпелив тон мъжът зад бюрото.

Изправих рамене и погледнах право в малките му, сиви очи. Концентрирах се върху зениците, взирайки се в тях, докато накрая виждах само чернота.

— Нуждаем се от стая.

— Съжалявам. За тази нощ нямаме свободни стаи — отвърна мъжът.

— Зная, че идваме в последната минута, но сигурно разполагате със запазена стая, когато ви посещават кралски особи. Със съпругата ми желаем да се настаним именно там — осведомих го.

— Но, Стефан! — изписка Вайолет зад мен. Без да прекъсвам визуалният контакт, аз я настъпих нежно, за да замълчи. Бях научил този трик да искам стаи, запазени за високопоставени гости, от Лекси. Винаги се получаваше.

— *Най-добрата* стая — додадох за по-голяма убедителност.

— Най-добрата стая — повтори служителят бавно, като размести някакви листа. — Разбира се. Апартаментът на кралица Виктория. Тя отсяда тук.

— Добре. Е, в такъв случай предполагам, че ще го харесаме не по-малко от нея — казах, леко имитирайки британски акцент.

— Надявам се, че ще ви се понрави, господин... хм...

— Пайн — рекох, използвайки първото име, изсочило в главата ми. *Побързай*, добавих мислено. Знаех, че бързо губех Силата си. В крайна сметка бе минал почти цял ден, откакто се бях хранил както трябва. — Стаята ще ми е нужна поне за седмица — допълних, надявайки се да бъде далеч оттук още преди седмицата да е изтекла.

Мъжът зад бюрото кимна и аз се усмихнах. Все още можех да внушавам. Все още притежавах Силата. И имах натрупани два-сет години опит и мъдрост. Тогава не бях готов да се боря с Клаус, но сега щеше да е по-различно.

— Портиерът ще ви покаже стаята — каза служителят. — Със съпругата ви имате ли багаж?

Поклатих глава. Тутаки висок, навъсен мъж заобиколи бюрото и подаде ръка на Вайолет.

— И, сър? — снижих глас, така че никой, дори Вайолет да не може да ме чуе. — Просто записвайте всичко на сметката ми.

— Разбира се, сър — кимна администраторът, като плъзна тежкия железен ключ по плота. — Приятен престой.

Усмигнах се сковано и последвах портиера и Вайолет нагоре по позлатената стълба, която се виеше нагоре покрай етажите, докато стигнахме пред една бяла врата. Беше единствената на етажа.

— Последвайте ме — кимна портиерът, взе ключа от ръката ми и го пъхна в ключалката. Отвори със замах вратата, постави сребърния свещник върху бюрото от черешово дърво и пъргаво започна да пали различните лампи в стаята.

— О! — потрепери Вайолет уплашено и притисна ръце към устата си.

— Благодаря ти — кимнах на портиера, като извадих от продрания си джоб един от последните си шилинги. Той го пое в дланта си и ме изгледа любопитно. Не му бях въздействал чрез внушението и знаех, че дрипавите ни одеяния и отсъствието на багаж бяха възбудили любопитството му.

Вратата се затвори със скърцане и аз я заключих след него.

— Стефан? — попита колебливо Вайолет, докато се озърташе удивено. Обиколи в кръг, като докосваше тежките кадифени завеси, дъбовото бюро, тапетите с цветни мотиви по стените, сякаш не смееше да повярва, че всичко е истинско.

— Засега сме добре. Късно е и двамата би трябвало да починем — казах и посочих към огромното легло в средата на главната стая. — Аз ще бъда в съседната стая. Ще поговорим на сутринта.

— Лека нощ, Стефан. И благодаря ти. — Тя ме дари с плаха, уморена усмивка и пристъпи към леглото. Аз затворих вратата с изщракване и се отпуснах върху дивана в съседната стая, обзаведена като дневна. Докато седях там, мислите ми се лутаха и дори не можех да започна да подреждам въпросите, върху които трябваше да се фокусирам. Какво щях да правя с Вайолет? Какво бих могъл да сторя за Клаус? Или Лушъс? Част от мен искаше да стане и да се запъти обратно към Айвънхоу, където единствената ми грижа беше някоя крава, прескочила оградата. Но друга част от мен знаеше, че бях свързан с Лондон. Вече бях замесен във всичко това. Докато не разреших загатката на убийството, още хора можеха да бъдат убити.

Докато нощта преминаваше в ден, в главата ми не спираха да кръжат ужасяващи мисли. Под мен, добре осветените улици изглеждаха чисти и добре поддържани: модерната цивилизация в най-добрия си вид. Дори лъскавите от дъжда плочи, които ги покриваха,

изглеждаха някак си внушителни. Но аз знаех, че всичко е само илюзия. Вампирите нападаха навсякъде и само защото този бе избрал бедняшки квартал на града, не означаваше, че няма да се пренесе тук.

Накрая слънцето изгря, пробивайки някои от гъстите облаци. Вратата леко се отвори с изскърцване, прекъсвайки безкрайната въртележка на мислите ми, нещо, от което отдавна се нуждаех.

— Ало? — подвигнах нерешително. Все още се чувствах напрегнат и всеки шум причиняваше смъдене и изтръпване във венците ми — дискретно напомняне, че съм нащрек и готов за битка.

— Стефан? — промълви Вайолет срамежливо, пристъпвайки в стаята. Червената ѝ коса бе прибрана нагоре в стегнат кок, а престилката ѝ изглеждаше по-бяла и блестяща, отколкото предишната нощ, което ме накара да предположа, че я беше изпрала в разкошната баня.

Очите ѝ искряха, а косата ѝ, както осъзнах на дневната светлина, сякаш бе посипана със златен прах.

— Вайолет — казах и се изправих на крака. Пренебрегнах болезнените спазми на глад в стомаха си.

— Спа ли? — попита Вайолет, седна на дивана и подви крака под себе си. Аз прекосих стаята и се настаних насреща ѝ върху стола зад дървеното бюро.

Поклатих глава.

— Имах доста грижи — признах, докато стисках и отпусках челюсти. Всяка частица от тялото ме болеше, макар че не можех да определя дали се дължеше на изживения ужас от изминалата нощ, или на нашия полет през Лондон.

— Аз също — присъедини се Вайолет, въздъхна тежко и обви глава с шепи. — Сестра ми... толкова се тревожа за нея — отрони накрая.

— Какво се е случило с нея? — попитах я. Само до преди няколко часа се надявах Деймън да не е отговорен за убийствата и изчезванията на млади жени. Сега се надявах на някакво чудо и да се окаже, че е той. Деймън беше известен с това, че омагьосваше жените за собствено забавление. Ако го бе сторил с Кора, това би означавало, че още е жива. Но ако Клаус или Лушъс са я намерили... Потръпнах.

— Тъкмо в това е цялата работа. Аз просто не зная. Преди две вечери тръгна за работа в „Десетте камбани“ и така и не се върна

повече у дома. Тогава се случи убийството... и всички казаха... — Устните на Вайолет се сгърчиха в гримаса, но тя продължи. — Казаха, че не се е прибрала, защото е отишла в дома на някой друг. Че е отишла в къщата на някой мъж, както правят някои момичета от кръчмата — рече Вайолет и ярка червенина плъзна по страните ѝ. — Но Кора не е такава. И аз не съм. Опитах се да го кажа на Алфред и на полицаия, който дойде, че Кора не би тръгнала просто така с някой мъж, че е изчезнала. Но те не направиха нищо — завърши тя скръбно, докато кършеше пръсти, забила поглед в пода.

— Защо не са направили? — попитах. Испитах гняв, че никой не приема на сериозно тревогите на Вайолет. В крайна сметка, тя беше просто едно невинно младо момиче, загрижено за сестра си.

Вайолет поклати глава.

— Полицаите казаха, че не могат да направят нищо, докато не открият труп. Казаха, че тя е голяма жена и може да отиде, където си пожелае. Толкова съм притеснена — въздъхна тъжно Вайолет.

— Но ако Кора е била убита... — подех, опитвайки се да я успокоя със заключението, до което бях стигнал миналата нощ, — досега със сигурност щяха да намерят трупа ѝ.

— Не го казвай! — избухна Вайолет. — Съжалявам — добави мигом. — Просто мразя да чувам това. Но, да, ти си прав. Ако е била убита, щяха да намерят... нещо — рече и потръпна, а аз кимнах безмълвно в знак на съгласие. — Но аз не съм чула нищо. Никой не е чул. И тъкмо в това е работата. Тя не би си тръгнала без да ми каже. Не е такава.

— Хората се променят — изтъкнах безпомощно, не знаейки какво бих могъл да кажа, за да успокоя Вайолет.

— Но Кора е *моя сестра* — настоя момичето. — Дойдохме тук заедно преди шест месеца. Никога не сме се разделяли. Двете сме всичко една за друга на този свят. Една кръв сме.

— Откъде дойдохте? — попитах, опитвайки се да не се свия при думата кръв.

— От Ирландия — отвърна Вайолет и погледът ѝ доби отнесено изражение. — От един малък град близо до Дънегол. Има само една църква и кръчма и двете знаехме, че не бихме могли да останем там. Родителите ни също. Баща ни направи всичко, което бе по силите му, за да изпрати и двете ни тук. Мислеше, че ще се омъжим, ще имаме

семейства и никога няма да гладуваме... — Вайолет се изсмя с кратък, груб смях, по-скоро приличащ на лай, който толкова не пасваше на сладката ѝ, невинна натура, че аз потреперих. Въпреки младостта си, животът ѝ явно е бил доста труден и горчив.

— В живота не става така, както сме го планирали — рекох бавно. Знаех го твърде добре от собствен опит.

Вайолет кимна съкрушено.

— Мислехме, че можем да станем актриси или певици. Е, поне аз. Кора го правеше повече за забавление. Но аз вярвах, че може да ме вземат в някой хор или да ми дадат роля в представление — рече тя замислено. — И ние се опитахме, но получихме само присмех и подигравки на прослушванията. След това решихме, че можем да станем продавачки. Но веднага щом видяха дрехите ни и чуеха акцента ни, ни отпращаха. Продължихме да обикаляме града, като разговаряхме с всеки, който имаше ирландски акцент. Най-накрая се запознахме с едно момиче, Мери Франсис, която беше братовчедка на едно момче от нашия град. Тя работеше в кръчмата и ни каза, че може да ни препоръча на Алфред. И така, ние отидохме и Алфред веднага хареса Кора. Но каза, че аз изглеждам твърде млада. Затова ме взе на работа като помощничка в кухнята.

Трябва да съм се смръщил, защото по лицето на Вайолет пробягна лека усмивка.

— Чувствах се зле заради Кора. Тя имаше закачка с Алфред. Зная, че той само заради това ме взе на работа и ни даде стая под наем. Когато си легнем в леглото след дългата вечер, си споделяхме разни случки от деня. Тя винаги казваше, че работата в кръчмата може някой ден да ми е от полза. Там сме изучавали човешките характери и сме виждали как си влияят един на друг. Мислеше, че ако спестим достатъчно пари, бихме могли отново да се опитаме да станем актриси. Тя никога не се отказваше.

— А ти? — попитах нежно.

— Е, по някое време разбираш, че мечтите са само това — мечти. Понякога си мисля, че просто трябва да го приема. Знаеш ли, че откакто съм пристигнала тук, сега за пръв път се намирам толкова близо до някой театър? — попита тя, загледана през прозореца в осветения надпис наблизо. — А Кора... — Поклати глава. — Къде е тя? — проплака и закри лице със слабите си ръце. — Нещата са

толкова отчайващи, че дори не ми се мисли. Просто не спирам да се надявам, че Кора е открила по-добър живот. Имам предвид тук, а не на небето. И може би не ми е казала, защото не е искала да изпитам болка или ревност. Това е единственото, което ми хрумва — промълви Вайолет, с лице все още скрито под ръцете ѝ.

— Сигурен съм, че Кора е в безопасност. — Разбира се, нямаше откъде да го зная, но веднага щом го изрекох, видях как Вайолет се отпусна. Изпитвах тъга към това момиче, което наистина нямаше нито един приятел на този свят. Искях да ѝ помогна. Внезапно ме осени идея.

— Ето какво мога да направя. Мога да те върна отново на работа и освен това да гарантирам, че Алфред няма да те притеснява. Не мога да обещаая, че работата ще е идеална, но мога да обещаая, че ще е по-добра отколкото досега — заявих. Знаех, че трябва да намеря някаква храна, за да мога успешно да подчиня Алфред на волята си.

— Благодаря ти — усмихна ми се леко Вайолет. — В моята страна на Стефановден почитаме светеца, който е закрилник на бедните. Мисля, че тази година за мен е настъпил по-рано. Благодаря ти, свети Стефан.

Извърнах глава, притеснен от обожанието, което струеше в погледа ѝ. Само ако знаеше каква е истинската ми природа, щеше да се моли на светеца си да я закриля от мен.

— Не ми благодари. Просто остани тук и си почини. А аз ще отида да поговоря с Алфред и ще видя какво мога да открия за Кора — казах.

— И аз трябва да дойда с теб — заяви Вайолет решително и се изправи на крака.

Поклатих глава.

— Няма да е безопасно.

— Щом не е безопасно, какво ще стане с теб? — попита Вайолет отмаляло. — Няма да си простя, ако нещо се случи с теб, докато си навън заради мен.

— Нищо няма да ми се случи — уверих я. Искаше ми се да е вярно. — Не ме е страх да се бия, но няма да се наложи. Всичко ще е наред.

— Странно, но вярвам на всичко, което казваш — рече Вайолет унесено. — Но аз дори не те познавам. Кой си ти?

— Аз съм Стефан Са... Аз съм Стефан — отвърнах. Въздържах се да ѝ кажа фамилното си име, притеснен, че може да я изплаши заради снощното послание. — Аз съм от Америка. И зная какво е да си сам. Напуснах семейството си. Тежко е.

Вайолет кимна.

— Те липсват ли ти?

— Понякога. Тревожа се за тях — казах и не беше лъжа.

— Е, в такъв случай предполагам, че сме сродни души — заключи момичето. — Ти наистина ме спаси. Не зная какво щях да правя в парка съвсем сама.

— Ти... видя ли някого? — попитах. Това бе въпросът, който не ѝ зададох миналата нощ. Но сега, в светлината на новия ден, исках да зная.

Тя поклати глава.

— Не мисля. Беше толкова тъмно, че едва виждах на един метър пред мен. Но усетих повея на вятъра и тогава видях дърветата да се мърдат. Погледнах нагоре и съзрях посланието. Тутакси разбрах, че е написано с кръв. Почувствах нещо. Почувствах... — Тя потрепери.

— Какво чувства? — настоях с нежен глас.

Вайолет въздъхна с измъчено изражение.

— Имах чувството, че съм заобиколена от зло. Нещо беше там. Мислех, че ще ме нападне и тогава ти се появи и...

— И те доведох тук — довърших припряно. Знаех точно как се чувства. Това беше чувство, което бях изпитал в Ню Йорк, когато бях сигурен, че Клаус е наблизо. Затършувах в джоба си. — А сега, твоят свети Стефан има още нещо за теб. Вземи това. — Сложих медальона в ръката ѝ. Представляваше шишенце с върбинка, закачено на златна верижка.

— Какво е това? — попита тя и залюля медальона напред-назад. Стъклото улови светлината на свещта върху масата.

— Талисман за късмет — осведомих я. Върбинката беше отровна за мен и все още усещах ефекта ѝ дори през стъкленото шишенце. Но я носех навсякъде със себе си. Досега не ми се бе налагало да я използвам. Надявах се, че и на Вайолет няма да ѝ се наложи.

— Ще ми е нужен късмет — въздъхна момичето и закопча медальона на шията си. Докато талисманът беше с нея, тя бе неподвластна на внушението, дори на моето.

— На мен също — кимнах.

И тогава тя се повдигна на пръсти и устните ѝ докоснаха бузата ми.

— За късмет — прошепна в ухото ми.

Усмихнах ѝ се. Навярно адът се бе отприщил и вилнееше из улиците, но поне имах приятел. А както бях научил през дългия си живот, това не беше малко.

На дневна светлина криволиचेщите лондонски улици далеч не изглеждаха толкова застрашителни, както по време на бясното митичане предишната нощ. Карети задръстваха улиците, уличните търговци по ъглите продаваха всичко — от цветя и вестници до тютюн, а смесицата от най-различни езици правеше невъзможно да се улови какъвто и да е отчетлив разговор. Вървах на изток, следвайки течението на Темза — реката, превърнала се, подобно на Полярната, в моята пътеводна звезда, по която се ориентирах в Лондон. Тъмната и мътна вода изглеждаше заплашително, сякаш дълбоко под повърхността ѝ бяха заровени мрачни тайни. Искаше ми се просто да взема Вайолет и да напуснем града. Засега можех да ѝ осигуря безопасност, ала колко дълго щеше да продължи това? Не можех да се отърся от мисълта за ужаса, изписан върху лицето на Вайолет, за плахия ѝ глас, за смелостта, която бе проявила, напускайки семейството си в Ирландия, за да следва мечтата си. Тя притежаваше храбра жилка, тъй несвойствена за Розалин, но младостта и невинността ѝ ме изпълваха с носталгия по времето, когато бях на нейната възраст. По моя вина тя бе изгубила работа и подслон и аз исках да я защита по всеки възможен начин.

Човешките същества са нашата гибел. Общуването с тях е това, което ни погубва. Сърцето ти е прекалено меко. Това бе ми бе повтаряла много пъти Лекси през годините. Винаги кимах, но понякога се питах защо. Колкото лесно ми бе да избягвам хората, когато бях с Лекси, но изглежда инстинктивно търсех тяхната компания, когато бях сам. И защо това бе толкова грешно? Само защото бях чудовище, не означаваше, че вече не ценях приятелството.

И кога сърцето ми ще закоравее?, бях попитал нетърпеливо.

Тя се бе засмяла. *Надявам се, че няма. То е част от същността ти, която запазва човешкото у теб. Предполагам, че това е твоята благословия и твоео проклятие.*

Докато крачех към Уайтчапъл, се спрях наред парка Сейнт Джеймс. Жаждата ми се усилваше. Знаех, че след като отивах в кръчмата, трябва да съм с укрепнали сили. За разлика от кошмарния Дътфийлд Парк от изминалата нощ, градините тук бяха потънали в тучна зеленина, имаше много езера и дървета, а разхождащите се с радост си устройваха импровизирани пикници. Мястото бе огромно, но на пръв поглед все пак ми изглеждаше по-малко от Сентръл Парк в Ню Йорк, където в миналото бях прекарал няколко гладни седмици в търсене на храна.

Облаците отново бяха покрили небето, обгръщайки целия град в мрак. Беше едва обяд, но нямаше и следа от слънце. Въздухът се усещаше мокър и натежал от задаващия се дъжд, макар че все още не бе паднала нито капка. В Айвънхоу никога не се случваше подобно нещо. Някак си там времето изглеждаше много по-честно. Когато изглеждаше, че ще вали, валеше. А тук нищо не бе такова, каквото изглеждаше.

Подуших въздуха. Макар че не можех да ги видя, знаех, че животните са навсякъде, криещи се под храстите или щъкащи из тунелите под тревата. Насочих се към малка горичка от нагъсто разположени дървета, надявайки се, че ще успея да заловя птица или катерица, преди някой да забележи.

Някакво шумолене в храстите ме накара да застина. Без да мисля, използвах вампирските си рефлексии, за да стигна до тях и да заловя тлъста сива катерица. Подвластен на инстинкта си, забих зъби в тънкия врат на създанието и изсмуках кръвта му, като полагах огромни усилия да не се задавя. Градските катерици имаха различен вкус от провинциалните, а кръвта на тази беше водниста, с горчив привкус. При все това трябваше да ми свърши работа.

Захвърлих трупа в храстите и изтрих устните си. Внезапно долових някакво раздвижване в другия край на гората. Извъртях се рязко, почти очаквайки да видя Клаус, готов за битка. Нищо.

Въздъгнах, стомахът ми най-сетне се бе успокоил, след като го бях заситил.

С възродени сили се запътих към кръчмата „Десетте камбани“, за да внуша на Алфред да върне Вайолет на работа. Както очаквах, вътре въздухът беше застоял и остър като миризмата на бира, примесена с вонята на мръсни човешки тела.

— Алфред? — извиках, докато очите ми свикваха с почти среднощния мрак в бара. Не очаквах с нетърпение срещата ни. Той беше отвратителен и дори посредством внушението да успееш да осигури на Вайолет любезно отношение, мразех мисълта, че тя ще се върне тук. Обаче бях сигурен, че така е най-добре за нея. Защото колкото повече се забъркваше с мен, на толкова по-голяма опасност щеше да бъде изложена. Това бе нещо, което знаех съвсем ясно, както бе посланието, написано с кръв върху стената.

— Алфред? — извиках отново, тъкмо когато той излизаше от кухнята, бършейки ръце в панталоните си. Страните му бяха зачервени, а очите — кървясали.

— Стефан. Гаджето на Вайолет. Предполагам, че вече ти е писнало от нея. Не възстановяваме загубите — рече безцеремонно, като облегна месестите си ръце върху бара.

— Тя ми е приятелка — заявих и пристъпих към него, без да откъсвам очи от неговите, стиснал ръце в юмруци, за да не се поддам на изкушението да се нахвърля върху негодника. Мразех го. — И трябва да обсъдим нещо.

— Какво? — попита той подозрително.

— Вземи Вайолет отново на работа — изрекох с равен глас. — Тя е добра работничка и се нуждае от работата и стаята.

Алфред кимна, но не отвори уста да заговори.

— Също като сестра си — рече след малко. — Тръгва с първия мъж, който я погледне мило. Пълни тъпачки, ако питаш мен. Е, Мери Ан е била на погрешно място в погрешното време, но Вайолет...

— Ще го направиш ли? — настоях. Искях да последвам насоката на разговора му, но не можех да зарежа внушението по средата. През последните два часа бях подчинил на волята си много повече хора, отколкото през изминалите двайсет години и не бях толкова сигурен в силата си, както обикновено. — И като го направиш, няма да я докосваш с пръст. Ще я закриляш. Просто върни Вайолет обратно.

— Върни Вайолет обратно — изрече той бавно, като в транс.

— Да — казах, облекчен от потвърждението.

В този момент звънецът на входната врата издрънча и огромен мъжага политна през прага, явно още неизтрезнял от предишната нощ. Алфред вдигна глава при суматохата и така прекъсна магията ми и

съсипа шанса ми да задам някои въпроси: как изглеждаше мъжът, с когото си бе тръгнала Кора? И какво още знаеше Алфред?

— Ще видиш Вайолет довечера — подхвърлих на отдалечаващия се гръб на Алфред, сякаш току-що си бяхме побъбрили приятелски. Издърпах един стол до бара, за да го изчакам да се освободи. Тогава вратата се отвори и една жена влезе бавно вътре, облечена в тъмносилава рокля, чието дълбоко изрязано деколте не оставяше почти нищо скрито от пищната ѝ бяла гръд. Разпознах в нея жената, която снощи ме бе заговорила. Този път бях доволен да поговоря с нея. Имаше голяма бенка над ярко начервените устни, а косата ѝ се спускаше на светлоруси букли изпод шапката, украсена с черно перо. Жената беше ниска и пълна, но се движеше с увереността на голяма красавица.

Малките ѝ кръгли очи тутакси се втренчиха в моите.

— Здравей — рече провлачено, като се запъти с несигурна стъпка към мен. — Казвам се Елайза — удостои ме с честта да ми се представи и ми протегна ръка за целувка.

Отдръпнах се рязко. Въпреки че току-що се бях нахранил, рядката кръв на катерицата не бе достатъчна, за да задоволи дълбоката ми жажда, а откритата ѝ плът бе повече, отколкото можех да понеса. Подушвах мириса на кръвта ѝ и почти си представях какво пиршество за езика ми щеше да бъде нейният богат и сладък вкус. Стиснах устни и забих поглед в мръсните пролуки между дъските на пода.

— Опитах се да поговоря с теб снощи — продължи жената, а ръката ѝ се плъзна по рамото ми, все едно изтръскваше въображаема прашинка, — но ти имаше очи само за онова момиче. Реших, че е голяма късметлийка да говори с такъв хубавец като теб. Надявам се, че добре си се забавлявал с нея — додаде злобно и ми хвърли похотлив поглед.

— *Не съм.* — Отстъпих, отвратен от намека ѝ. — Вайолет е само приятелка — поясних студено.

— Е, имаш ли нужда от някой, който ще е нещо повече от приятелка? — попита тя и запърха с тъмните си мигли.

— Не! Имам нужда да узная... — Стрелнах бърз поглед към Алфред, но той беше в другия край на бара, зает да играе на зарове с пияницата. Въпреки това снижих гласа си. — Трябва да узная повече за убийството.

— Да не си от онези, от полицаите? — попита тя подозрително. — Защото, както им казах преди, не правя отстъпки, нито пък давам информация за приятелите си. Дори и за целия джин в Китай.

Поклатих глава при вида на съкрушеното ѝ, зажадняло изражение.

— Просто съм разтревожен. Особено сега. Очевидно е изчезнала и друга жена. Познаваш ли Кора? Работи тук. — Заради Вайолет можех само да се надявам Кора да е жива.

— Кора? — Лицето на жената се смръщи. — Ами, тя беше келнерка. Винаги се надуваше и се смяташе за по-добра от нас, но Бог знае, че вършеше същото, което и ние. Изглежда просто е чакала подходящата цена.

— Искаш да кажеш, че си е тръгнала с мъж? — попитах настойчиво. Беше ясно, че тази жена е наблюдавала Кора и се надявах да ми даде някаква информация за местонахождението ѝ.

Събеседницата ми кимна.

— Същият мъж, когото през цялата вечер се опитвах да накарам да ме хареса. Беше хубавец. Каза, че е режисьор или актьор в „Гейти“. Един от онези, дето са по театрите. Макар че приказваше странно. Малко като теб — додаде несигурно.

— Той е имал акцент? — развълнувах се аз. Не исках да правя прибързани заключения, но се съмнявах, че в „Десетте камбани“ има много редовни посетители с южняшки провлачен изговор като моя. Може би Деймън е бил тук. И може би, само може би той знаеше, че съм в града. Може би заради това е било написано посланието върху стената. В крайна сметка не е бил Клаус, а само един от глупавите капани на брат ми, за да ме подмами да се впусна в игра на котка и мишка.

— Направо пресипнах от толкова приказки. Ако ще говорим още, трябва да ме почерпиш с едно питие — заяви Елайза, изтръгвайки ме от мислите ми. — Двоен джин, моля — допълни и очите ѝ заблестяха алчно.

— Разбира се — кимнах. Отидох до бара и се върнах с джин и уиски. Облизах устни, докато гледах как Елайза отпива голяма глътка. На свой ред отпих внимателно от моето питие. Въпреки че не исках да се напивам, понякога алкохолът потушаваше ненаситната жажда за кръв. Надявах се и този път да има такъв ефект. Нуждаех се от нещо,

което да ме разсее от шията на Елайза. Отпих още една, по-голяма глътка от уискито.

— Ето, така е по-добре. Няма нищо по-хубаво от малко джин следобед, не си ли съгласен, скъпи? — попита тя, явно в значително по-добро настроение. — Ами, както ти казах, мъжът говореше особено. Не че си даде много труд да разговаря с мен — добави тя мрачно. — През цялата вечер говори само с нея. Минах покрай тях един-два пъти. Казваше, че щял да я заведе в театъра, да я покаже наоколо да я видят. Можел дори да й уреди прослушване. Мъжете обещават каквото им хрумне, за да примамят една жена в леглото — заключи Елайза отвратено.

— Спомняш ли си как се казва? Имаше ли нещо отличително във външния му вид? Заплашваше ли я? — засипах я аз с въпроси, докато в същото време стомахът ми се сви на топка от ужас.

— Не зная! Както казах, той дори не пожела да говори с мен! — тросна се жената нетърпеливо. — Предполагам, че съм имала късмет, като се има предвид всички убийци, дето се мотаят наоколо. Може би е по-добре да си стоим при мъжете, които познаваме, дори и да са стиснати и да отказват да платят, когато нямат... — Млъкна и ме погледна. Очите ѝ ме предизвикваха да ѝ възразя или да ѝ отвърна с нещо по-солено.

— Но как изглеждаше той? — продължих да я разпитвам, като едва обръщах внимание на останалите ѝ брътвежи.

Очите ѝ се приковаха подозрително в мен.

— О, ти още ли мислиш за него? Не зная. Елегантен. Висок. Тъмноруса коса. Но след като трупът на Кора не е намерен в някоя канавка или другаде, явно просто са се забавлявали — додаде мрачно жената.

Тъмноруса коса? Намръщих се. Косата на Деймън беше тъмна. Това бе първото описание, което не съвпаднаше идеално. Разбира се, едва ли можеше да се каже, че Елайза е най-надеждният свидетел. Реших да се съсредоточа върху това, което още имаше да каже.

— Или пък може би той наистина е бил един от онези режисьори, за които тя все дрънкаше. Е, стига сме говорили за нея. А и винаги се е мислела за по-добра от която и да е от нас — завърши едно събеседницата ми.

— Беше ли близка с Мери Ан? — попитах, като смених темата, насочвайки я към жертвата на убийството.

Елайза въздъхна и погледът ѝ се отклони от мен към пъстрата тълпа от мъже, които бяха напълнили бара, откакто започнахме да говорим. След като беше ясно, че няма да ѝ направя предложение, тя очевидно си търсеше някой, който щеше да я оцени. След като не видя подходящи мишени, насочи поглед отново към мен.

— Мери Ан ми е приятелка. Поне беше, преди да я убият — рече Елайза и сянка на гняв помрачи лицето ѝ. — Макар че, какво друго можеш да очакваш...

— Какво имаш предвид? — изненадах се аз.

— Е, тя ми беше приятелка и ако имах възможност, щях да ѝ го кажа в лицето. Тя беше от онези. Рискуват прекалено. Забъркват се с лоши мъже. Дори не си спомням с кого си тръгна онази вечер. След като я намериха убита и цялата накълцана, полицаите дойдоха в кръчмата. С кого си тръгна тя, питаха те. Какво е казала, когато излизаше? И отговорът беше, че ние не сме видели нищо, не сме чули нищо. Само ако ни беше казала с кого излиза, може би в бъдеще щяхме да успеем да се предпазим от него! — Елайза потрепери, а аз не можах да не забележа тежките ѝ, полюшващи се гърди. Побързах да отместя поглед, но тя забеляза, че я зяпам.

Усмихна се похотливо.

— Сигурен ли си, че не искаш да продължим този разговор насаме? — попита тя, като облиза подканващо долната си устна.

— Не! — възкликнах ужасено и толкова бързо станах, че паянтовият стол зад мен се прекатури. — Разбира се, ти си много хубава, но аз не мога — побързах да я уверя.

— Сигурен ли си? Можем да се споразумеем. Нещо специално, като за чужденец! — не се отказваше тя, докато мърдаше очаквателно вежди.

— Трябва да вървя — заявих твърдо. Бръкнах в джоба си и напипах няколко флорина. — Тези са за теб. Моля те, не тръгвай с никого — казах и пуснах монетите в ръката ѝ.

Когато взе парите, очите ѝ блестяха.

— Сигурен ли си, че не мога да ти угодя поне с нещо малко?

— Не е необходимо. — Вдигнах стола и излязох с бърза крачка от кръчмата.

Още щом прекрачих прага, се препънах и тутакси осъзнах, че уискито ме е ударило в главата. Но разполагах със следа, която щеше да ме отведе при Кора и Деймън.

— Ей, ти!

Извърнах се рязко. Пияният, който беше на бара, когато дойдох, политна към мен. Лъхна ме миризмата на евтин джин.

— Какво? — попитах.

— Зная кой си — изломоти мъжът, докато все повече приближаваше към мен. — И те наблюдавам! — При тези думи се засмя като безумен, олюля се назад към тухлената стена и се свлече на тротоара.

Чак мозъкът ми изтръпна от страх. Погледнах надолу към него — пияна купчина, трясеща се от смях. Какво искаше да каже с това, че знаел кой съм? Дали беше само пиянско бръцолевене, или това беше още едно доказателство, че пристигането ми в Лондон не е останало незабелязано?

Зная кой си.

Думите отекнаха в съзнанието ми. Кой бях аз? Някога бях Стефан Салваторе. Деймън знаеше това. Както и този, оставил посланието върху стената. Но кой друг?

Той беше пиян, *не му обръщай внимание*, заповядах си, когато излязох с бързи крачки от парка и поех към хотела. По пътя се отбих да купя билети за музикална брулеска в театър „Гейти“. Сдобих се с две места в ложа, всяко от което струваше повече от седмичната ми заплата. Но аз хипнотизирах объркания мъж зад билетното гише, като оправдах постъпката си, напомняйки си, че измамата може би ще си струва, ако ни помогне да намерим Кора. С билетите в горното джобче на самото се запътих, подсвирквайки си, обратно към хотела.

Вайолет скочи веднага, щом отворих вратата.

— Как мина денят ти? — запита ме. Звучеше тревожно и уморено. — Намери ли Кора?

— Говорих с Алфред и няма защо да се притесняваш за работата си. И мисля, че зная къде бихме могли да открием Кора — изрекох бавно, сдържайки вълнението си. Последното, което исках, беше да дам фалшива надежда на Вайолет.

— Наистина ли? Къде? Как? — Момичето плесна с ръце. — О, Стефан, ти си прекрасен!

— Не съм — промърморих дрезгаво. — Не го зная със сигурност, но мисля, че може би е срещнала режисьор от театър „Гейти“. — Предадох ѝ накратко разговора си с Елайза, макар че пропуснах частта за мъжа с акцента. Но за Вайолет вече бях намерил Кора.

— Наистина? — засия тя. — Е, нищо чудно, че не е казала нищо. Защото, разбираш ли, Алфред щеше да ревнува. А ако знае, че е напуснала работа, няма да я приеме обратно. Затова навярно Кора просто е изчакала да уреди работата си в театъра, преди да дойде да ме вземе. Звучи логично, нали?

— Предполагам — съгласих се предпазливо. Страните на Вайолет пламтяха и тя крачеше напред-назад из стаята. Беше развълнувана и възбудена, а аз от все сърце исках да повярвам на историята, която си бе съчинила. Би могло да е истина. Ала с нищо нямаше да си помогнем, ако сновем като животни в клетка из хотелската стая. Разполагахме с няколко часа до представлението, а Вайолет все още беше с изцапаната престилка от предишната вечер.

— Да отидем на пазар — реших, изправих се и тръгнах към вратата.

— Наистина ли? — Вайолет сбърчи нос. — Разбира се, че ми се иска, но...

— Имам малко спестени пари. Моля те, това е най-малкото, което мога да направя след всичко, което се случи миналата нощ.

Вайолет се поколеба, сетне кимна, приемайки помощта ми.

— Благодаря ти! — промълви. — Нямам търпение да видя Кора. Тя няма да повярва, че и аз съм преживяла истинско приключение. Даже си мисля, че може да изревнува — продължи лекомислено. Започнах да се отпускам.

В крайна сметка и аз можех да се включа в играта „ами ако“ на Вайолет. Бих могъл да се престоря, че пияницата пред кръчмата е халюцинирал и ме е объркал със свой отдавна изгубен братовчед. Бих могъл да се преструвам, че съм човек.

И ето къде играта свършваше. Защото не бях, и колкото и да ми се щеше да го повярвам, нищо от останалото също не беше вярно.

— Трябва да побързаме, за да не затворят магазините — избъбрих смутено. Какво правех? Защо ме интересуваше дали това момиче и сестра ѝ ще живеят или умрат? Стефан Пайн трябваше да се върне утре в Айвънхоу, за да издои кравите. Стефан Пайн трябваше да престане да чете лондонски вестници. И Стефан Пайн не биваше да изтръгва едно момиче от мизерния ѝ живот и да ѝ купува рокля, за да компенсира факта, че навярно брат му пие от кръвта на сестра ѝ.

Но аз не бях Стефан Пайн. Аз бях Стефан Салваторе и бях затънал твърде дълбоко, за да си тръгна. И така двамата закрачихме в притъмнелия следобед. Вдигнах ръка, за да спра карета.

Мигом една изтрополя до нас.

— Накъде? — попита кочияшът и докосна леко шапката си за поздрав.

— Къде бихме могли да се сдобием с рокля? — попитах дръзко.

— Ще ви заведе в Хайд Парк. „Хародс“.

— Вярно? — При споменаването на името Вайолет плесна радостно с ръце. — Там са най-шикозните магазини! Четох за това. Чувала съм, че дори Лили Лангтри^[1] ходи там!

— Да потегляме тогава — оповестих великодушно. Нямах представа за какво говореше Вайолет, интересувахе ме само това, че изглеждаше щастлива.

Поехме из лондонския лабиринт. В сравнение с Уайтчапъл, тази част на града беше красива. Улиците бяха широки, добре облечени мъже и жени вървяха по тротоарите, хванати под ръка и дори гълъбите изглеждаха чисти и възпитани. Вайолет не спираше да се озърта на всички посоки, неспособна да реши накъде да насочи вниманието си.

Накрая кочияшът спря пред внушителна мраморна сграда.

— Пристигнахме!

Поколебах се. Дали да му въздействам с внушението и да не му платя за пътя?

— Благодаря! — Вайолет хвана ръката ми, докато скачаше от каретата. Възможността за внушението бе пропусната, затова бръкнах в джоба си. Напипах няколко шилинга и ги подадох на кочияша.

Той потегли, а двамата с Вайолет, хванати за ръце, минахме през входната врата. Озовахме се в сводесто фоайе, изпълнено със съперничаещи аромати на парфюми и храни. Мраморният под беше толкова излъскан, че когато погледнах надолу, видях отраженията ни. Всички говореха приглушено, сякаш се намирахме в църква. И наистина приличаше на свято място.

Вайолет направо примираше от възторг.

— Може да прозвучи греховно, но когато бях малка и нашият свещеник ни караше да си представим рая, аз винаги съм си мислела, че прилича на това тук. Всичко блестящо и ново — рече тя, изразявайки на глас мислите ми, докато вървахме по широките пътеки на универсалния магазин. Секцията, където се продаваха канцеларски принадлежности, се редуваше с тази за детските играчки, откъдето се преминаваше към просторния салон, където се предлагаха всевъзможни лакомства. Сякаш всичко, което човек можеше да си представи и пожелае, се намираше под един покрив.

Накрая стигнахме до дъното на магазина. Рокли във всякакви цветове висяха по закачалките, а жените се движеха покрай изложените тоалети, все едно се намираха на коктейлно парти. Продавачките стояха изправени зад стъклените витрини, готови да помогнат на клиентите.

— Можеш да си избереш всичко, което пожелаеш — заявих, като разперих щедро ръце.

Но Вайолет изглеждаше тъжна.

— Искан ми се Кора да е тук. На нея щеше да ѝ хареса.

— Ще намерим Кора — обещах твърдо.

— Мога ли да ви помогна? — попита жена в черна рокля, пристъпвайки плавно към нас.

— Нуждаем се от рокля — казах и кимнах към Вайолет.

— Разбира се — промърмори жената. Огледа младата ми спътница от главата до петите, но не каза нищо за износените ѝ дрехи. Вместо това се усмихна.

— Имаме няколко неща, които сякаш са ушити специално за вас. Елате с мен — додаде и кимна на Вайолет да я придружи.

После се извърна към мен.

— Вие останете тук. Когато приключи с нея, дори няма да я познаете.

За секунда се поколебах. Не исках да изпускам Вайолет от поглед. После се засмях на себе си. Ставах параноичен. Намирахме се в най-представителния универсален магазин в света. Продавачката нямаше да я нарани.

— Съгласен ли сте? — Жената повдигна черните си вежди, сякаш усетила притеснението ми.

— Разбира се — кимнах, настаних се върху плюшено канапе в прасковен цвят и се огледах наоколо. Имах чувството, че Уайтчапъл се намира в различна страна. Възможно ли бе просто да се озовеш в тази част на града и да забравиш за убиеца? Отчаяно го желаех.

— Стефан?

Вдигнах поглед и ахнах. Вайолет беше облечена в изумруденозелена рокля, която подчертаваше тънката ѝ талия и червената коса. Въпреки че лицето ѝ все още бе измъчено и изпито, а под големите ѝ очи имаше тъмни сенки, изглеждаше красива.

— Какво мислиш? — попита тя свенливо, като се завъртя пред огледалото.

— Прекрасна е, нали? — измърмори продавачката. — Пробвахме и други две и съпругата ви изглежда еднакво прелестна във всички.

— Тя не е... да — отвърнах просто. Беше много по-лесно да излъжа. — Ще вземем тази рокля. Ще вземем всички — реших и издърпах малкото пари от щипката за банкноти. Струваше си да ги похарча заради изражението в очите на Вайолет.

Вместо да наемем карета до хотела, решихме да се поразходим. Често улавях спътницата ми да се оглежда крадешком във витрините, полюлявайки полите на новата си изумруденозелена рокля. Беше хубаво, че можех да направя някого щастлив.

— Боя се, че няма да успея да ти се изплатя — рече по някое време Вайолет.

— Не е нужно — поклатих аз глава. — Приятелството ти е достатъчна отплата.

— Благодаря ти. Но имам чувството, че аз не съм добър приятел. Говорим само за мен. Зная само името ти и че си от Америка. Бизнесмен ли си?

Засмях се.

— Не, работя във ферма. Аз съм също като теб. И зная какво означава да изгубиш член на семейството. Веднъж брат ми изчезна. Много се тревожех за него.

— Той появи ли се? — попита тя с широко отворени очи.

— Накрая. И аз съм сигурен, че ти скоро ще видиш Кора. — Сърцето ми бе пълно със съчувствие към Вайолет и изчезналата ѝ сестра. — Разкажи ми повече за нея — подканих я.

— Ами, разбира се, често се спречкахме. Но всички братя и сестри го правят, нали? Тя винаги иска да е първа във всичко. И естествено, и аз исках да съм точно като нея. Не мисля, че щях да се преместя в Лондон без нея. А сега, след като я няма...

— Ти трябва да разбереш коя си — подсказах ѝ.

— Да — съгласи се Вайолет. — Но е трудно да го разбере без Кора. Ние сме много близки. И при вас с брат ти ли е така?

— Не — поклатих глава.

— Вие карахте ли се?

— Да, но това е отдавна минало. В момента съм се съсредоточил върху бъдещето си — казах и й поднесох свития си лакът, за да ме хване под ръка.

— Е, брат ти прави грешка, че се кара с теб — заключи Вайолет.

— Ако беше моя сестра, никога нямаше да се караме — уверих я на свой ред. Нашият малък разговор ми доставяше истинско удоволствие.

Отбихме се в хотела, за да оставим торбите с покупките на пиколото, а след това продължихме към театъра.

— Имам чувството, че сънувам и не искам да се събудя — призна ми Вайолет със сияещи очи, докато разпоредителят ни водеше към местата ни. Да съм с Вайолет ми се струваше съвсем естествено и непринуденото ни бърбрене ми напомняше за начина, по който двамата с Деймън и останалите момчета в Мистик Фолс дразнехме момичетата по време на барбекютата и светските събирания през годината.

Внезапно театърът потъна в мрак и завесата на сцената се вдигна.

— О, Стефан! — прошепна Вайолет, притисна длани една о друга, приседна на ръба на кадифеното кресло и подпря лакти на перилото на ложата. Излязоха десетина момичета от хора, облечени в широки поли с волани, с големи шапки на главите. Опитах се да насоча вниманието си към песента, която пееха, ала не успях. Мислех единствено за Деймън. Защо правеше това? Бяха нужни години, но накрая намерих покой. Не можеше ли и той да направи същото? Ако искаше, можеше да се храни с кръвта на желаещи жени и да организира изисканите си празненства. Аз исках само той да престане да разрушава живота на останалите. Бях убеден, че двамата можехме да живеем и да оставим и другите да живеят. Но не можех да живея спокойно, ако брат ми убиваше.

Видях, че Вайолет ме поглежда и се опитах да си придам вид, все едно се наслаждавам на представлението. Ала вътрешно бях разстроен. Мразех това, че накрая всичко винаги опираше пак до Деймън и сигурно така щеше да бъде във вечността.

— Не видях Кора — сподели Вайолет разочаровано. — Може би не участва в това представление.

— Хм? — попитах, като осъзнах, че завесата се е спуснала и салонът избухна в оглушителни ръкопляскания.

— Представлението! Първото действие свърши — осведоми ме Вайолет. — О, Стефан, беше толкова прекрасно!

— Значи ти хареса? — попитах машинално. Ако Кора не беше тук, дали просто не бяхме пропилили още една нощ? Може би клуб „Джърниман“ още бе отворен. Тъкмо се канех да съобщя на Вайолет плана ни, когато забелязах сълзи да се стичат от ъгълчетата на очите ѝ.

— Само ако... — поде тя.

— Само ако какво? — подканих я.

— Само ако Кора беше тук. Всеки път щом завесата се вдигне, сплитам пръсти и се моля на свети Юда, но... о, добре. Въпреки това представлението ми хареса. Благодаря ти — отрони тя и ми се усмихна тъжно.

— Разбирам — кимнах и стиснах ръката ѝ. Наистина я разбирах. Когато Деймън замина, за да се сражава в Гражданската война, докато бяхме човешки същества, винаги ме пробождаше краткотрайно съжаление, когато правех нещо приятно, мислейки си колко много по-добре би било, ако и той е там и е част от всичко. И макар да знаех, без сянка на съмнение, че сега бях по-добре без брат си, у мен все още бе останало някакво закърняло притегляне, заради което исках да съм с него. Колкото повече опознавах света, толкова повече осъзнавах, че не всички хора имат връзки като моите с братята или сестрите си. И може би това беше много по-добре от това, което бях имал и загубил.

Завесата отново се вдигна и започна ново действие, много по-зрелищно и пищно от предишното. Опитах се да гледам, но не можех да се съсредоточа, за да разбера нещо толкова елементарно като кой играе любовника или злодея, а песните ми се струваха глупави, вместо очарователни. Затова предпочетох да наблюдавам Вайолет. Осветена от светлините на сцената, тя изглеждаше напълно омагьосана. За краткото време, през което се познавахме, никога не я бях виждал по-щастлива.

Когато завесата се спусна, станах на крака и ръкоплясках любезно заедно с публиката.

— О, Стефан, благодаря ти! — възторгна се Вайолет и ме прегърна спонтанно. — Не искам тази нощ да свършва!

— Няма за какво да ми благодариш — избъбрих, като пристъпвах нетърпеливо от крак на крак. Пред нас актрисата, изпълняваща главната роля, стоеше на сцената и изпращаше въздушни

целувки към публиката, а зрителите от първите редове ѝ хвърляха цветя.

Младата ми приятелка въздъхна театрално, неспособна да откъсне поглед от сцената.

— Кора би трябвало да участва в тази пиеса — заяви безапелационно. — Шарлот Дюмон не може да ѝ стъпи на малкия пръст.

— Кой? — попитах. Името ми прозвуча познато.

— Ами Шарлот Дюмон. Актрисата.

— Тя е била тук? — развълнувах се аз. Шарлот Дюмон беше жената, в чиято компания се движеше граф Де Сангве. Може би все пак тази вечер нямаше да се окаже пълна загуба на време.

— Стеф-ан! — изрече Вайолет с престорено възмущение. — Та тя игра главната роля. Не беше ли прекрасна? — Очите на Вайолет блестяха игриво, но аз не обърнах внимание. Моите собствени оглеждаха тълпата, търсейки брат ми.

— Искам поне само веднъж да ме забележат — продължи Вайолет, явно несъзнаваща разсеяността ми. — В „Десетте камбани“ се чувствам невидима. Искам да се почувствам единствена и необикновена. Както когато бях малка. Сещаш ли се, когато родителите ти смятат, че си специален и ти им вярваш? — промълви замислено Вайолет и повдигна с вродена елегантност полите на роклята си, докато слизаше по извитите стълби, водещи извън театъра на улицата. Като я наблюдавах няколко крачки по-назад, не можех да се начудя колко различна изглеждаше от сервитьорката от миналата нощ. С новата си премяна тя притежаваше цялата самоувереност и излъчване на жена, отраснала в разкош.

— Ти си специална — уверих я и наистина го мислех. Тя беше очарователна и забавна и бях сигурен, че веднъж, след като повярва в себе си, ще се намерят и други, които да го сторят.

— Е, благодаря ти — изчурулика кокетно Вайолет. Около нас хората се обръщаха, за да я зяпат. Не се съмнявах, че я гледат толкова любопитно, защото се опитват да отгатнат коя е — дали бе една от комедийните таланти, които преди малко бяха гледали на сцената? Вайолет се усмихна, явно наслаждаваща се на вниманието.

— Какво ще правим сега? — попита ме със сияещи очи.

Бяхме стигнали до студената улица и аз издишах дълбоко, оглеждайки се наоколо. Въпреки че беше късно, улицата бе пълна с минувачи. Няколко крачки по-надолу забелязах поток от хора да влиза през малка черна врата, върху която пишеше: „СЦЕНА“. Мигом взех решение.

— Хрумна ми една идея — обявих. — Ще отидем да се запознаем с Шарлот. — Лепнах усмивка на лицето си и се запътих уверено към вратата.

— Име? — попита ме дребен мъж със зализана назад черна коса, като погледна в книга с кожена подвързия.

— Име? — повторих с престорено смущение, опитвайки се да го накарам да ме погледне.

— Да, името ви — каза мъжът с преувеличено нетърпение и най-накрая ме погледна. — Боя се, че партито е само за поканени.

— Сър Стефан Пайн. И съпругата ми, лейди Вайолет — додадох, докато новоизпечената лейди се кикотеше щастливо зад гърба ми. Макар че работата му беше да охранява вратата, лекото заваляне на думите ме наведоха на мисълта, че се е насладил на няколко питиета, докато публиката се е наслаждавала на представлението. Нямаше нужда да му внушавам, а по-скоро да го объркам.

— Да, сър — избъбри той, без дори да погледне списъка си, докато се отдръпваше, за да влезем.

Очите на Вайолет се разшириха, но аз притиснах за миг пръст върху устните си и последвах нетърпеливата тълпа в подобното на пещера помещение, където се намираха гримьорните.

Завихме и се озовахме в ярко осветена стая, голяма почти колкото бална зала, вече пълна с актьори и актриси, чиито костюми се намираха в различни етапи на събличане, както и част от публиката, сред които разпознах богатите посетители от нашата ложа. Определено се намирахме на правилното място. Сега оставаше само да намерим Шарлот. Дори беше прекалено лесно.

И тогава усетих потупване по рамото.

Извъртях се.

И там, с ослепителна усмивка, гъста тъмна коса и неразгадаемо изражение в блестящите сини очи, стоеше Деймън.

— Здравей, братко — поздрави ме и се ухили широко.

Аз също му се усмихнах. Бях играл правилно. Засега.

---

[1] Британска актриса (1853–1929), прочута красавица, сред чиито многобройни любовници е и бъдещият крал Едуард VII. — Б.пр.

↑

— Това брат ти ли е? — възкликна с любопитство Вайолет, а мелодичният ѝ глас се извиси. — Онзи, който...

— Не! — Размахвах енергично ръка пред лицето си, сякаш отпъждах абсурден въпрос. — Стар приятел — излъгах. Ударите на сърцето ми отекваха глухо в гърдите ми. Въпреки че усърдно го търсех през целия следобед, за мен беше шок да се озова отново лице в лице с Деймън след всички тези години.

— О, да, двамата със Стефан се познаваме отдавна — изрече с цинична нотка брат ми. — Всъщност понякога дори си мисля, че бих умрял заради него.

Размърдах се притеснено, докато го оглеждах преценяващо, съзнавайки, че Вайолет стои до мен. Изучавах го внимателно, отбелязвайки всяка подробност от външността му.

Той не бе остарял. Нелепо заключение, но беше първото, което ми хрумна. Разбира се, аз също не бях, но в същото време толкова бях свикнал да виждам лицето си в огледалото всяка сутрин, че рече не ми се струваше забележително, а само част от съществуването ми. Но да видя Деймън със свежо и гладко лице, както в нощта, когато и двамата умряхме, беше разтърсващо.

Ала при по-внимателно вглеждане се забелязваше разлика. Очите му се бяха променили. Някак си изглеждаха по-тъмни, пълни с тайни, ужаси и смърт. Кой знаеше какво бе правил през изминалите двайсет години? Ако беше подобно на това, което вършеше в Лондон, значи е създавал доста работа за местните служби на реда и закона.

— Изглеждаш добре — отбеляза Деймън, все едно бяхме съседи, натъкнали се случайно един на друг на градския площад, а не двама братя, които се бяха видели за последен път преди две десетилетия от другата страна на океана.

— Както и ти — признах аз. Тъмната му коса бе пригладена назад, носеше скъп костюм с копринена вратовръзка, завързана елегантно около врата.

— А коя е тази прелестна дама? — попита Деймън, като протегна ръката си към Вайолет.

— Не те интерес...

— Аз съм Вайолет Бърнс — прекъсна ме с поклон и пламнало лице моята спътница, докато Деймън поемаше ръката ѝ и я поднасяше към устните си.

— Очарователно. Деймън де Сангуе — представи се. Непринуденият маниер, с който езикът му произнесе фалшивото име, ме накара да се намръщя. Но забелязах, че той бе изоставил предвзетия си италиански акцент, който използваше в Ню Йорк. — И какво правите тук?

— Ние тъкмо си тръгвахме...

— Не! — възкликна Вайолет. — Моля те, нека останем. Хотелът ни е съвсем наблизо, отседнали сме в „Къмбърланд“ — обясни тя на Деймън, примигвайки кокетно, сякаш се опитваше да го очарова. — Ние търсим сестра ми — додаде, а гласът ѝ заглъхна, когато върху лицето на Деймън бавно се изписа шокирано изражение заради избора ни на хотел.

— „Къмбърланд“? — възкликна той и стомахът ми се сви. Последното, което исках, бе той да знае името на хотела ни. — Не се ли движиш сред висшите кръгове, Стефан?

Никакви игри повече, изрекох под нос. Вече сме прекалено стари за това.

Никога няма да надживея страстта си към игрите, отвърна Деймън, без да движи устните си.

Само не я наранявай, процедих през стиснатите си зъби. Деймън не каза нищо, а само поклати леко глава — жест, който ми бе невъзможно да разгадая. Вайолет продължаваше да го зяпа прехласнато. Типично. Брат ми винаги привличаше вниманието на жените. Точно в този момент висока, красива жена, облечена в тъмносиня копринена рокля, с изкуствени мигли, се приближи с царствена и плавна походка към него, с две чаши шампанско в ръце. Забелязах, че около шията ѝ бе завързан копринен шал със златни нишки. Бях сигурен, че ако го свали, ще видя върху врата ѝ две малки дупчици, оставени от кучешките зъби на брат ми. Деймън забеляза погледа ми, повдигна вежди и се подсмихна самодоволно. Вайолет ахна.

— Шарлот Дюмон! — изписка и плесна радостно с ръце. Усмигнах ѝ се, доволен, че поне тя бе гледала внимателно представлението. Не можех да повярвам, че бях оставил толкова очебийна следа да се изплъзне между пръстите ми.

— Ами, да, така се казвам — рече Шарлот и се изкиска, докато подаваше високата тънка чаша с шампанско на Деймън. — Не бива да те оставям дори за миг! — Потупа го игриво по ръката. — Всеки път, когато се отдалеча за малко и после се върна, намирам цяла тълпа да си припада от възторг около теб. А се предполага, че от нас двамата аз съм звездата! — нацупи се актрисата.

— Не се тревожи, скъпа — успокои я Деймън и толкова нежно положи ръка върху рамото ѝ, че ме изненада. Наистина ли харесваше тази жена или просто я използваше заради парите и положението ѝ? — Това е един мой стар приятел, Стефан... ако това е името, с което се наричаш понастоящем?

— Стефан Пайн, а това приятелката ми Вайолет — обясних, поемайки изящната ръка на Шарлот и поднасяйки я към устните си за целувка.

— Аз съм актриса. От Америка — оповести изненадващо Вайолет, като се опита да имитира американски акцент и направи дълбок поклон.

— Така ли? — попита остро Шарлот, опитвайки се да определи дали Вайолет може да ѝ е съперница.

— Е, бих искала да бъда — смънка Вайолет, явно осъзнала, че заявлението ѝ няма да ѝ спечели благосклонността на Шарлот. — Както би искала и сестра ми. Кора Бърнс. Познавате ли я?

Изражението на Шарлот леко се смекчи.

— Кора... името ми звучи познато — промърмори и дръпна ръкава на ризата на Деймън. — Познаваме ли Кора, любими?

Деймън завъртя очи.

— Сякаш мога да запомня всички, с които се срещаме. За това са светските страници, нали? Ако някой фигурира там, значи го познавам. Ако ли не, тогава не ми е известен.

— Е, ако я срещнете, моля ви, предайте ѝ, че сестра ѝ я търси — каза Вайолет колебливо. Испитах огромно облекчение. Шарлот явно бе чувала името на Кора. Може би все пак Кора бе заминала с някой театрален режисьор.

— Името не ми говори нищо, съжалявам — сви рамене Деймън.

— Няма нищо — промълви Вайолет тъжно. — Исках само тя да знае, че я търся.

— Като говорим за търсене — рече весело Шарлот, нарушавайки настъпилото мълчание, — мисля, че имам нужда от още една чаша шампанско. — По време на краткия ни разговор тя вече бе пресушила чашата си. — Искаш ли да дойдеш с мен да потърсим заедно бюфета? И може би, ако имаш късмет, ще те представя на господин Макинтош, режисьора на нашето малко представление. Сестра ти не е единствената, която може да бъде актриса.

Очите на Вайолет блестяха, когато двете момичета се запътиха към вихрушката от гуляйджии. Деймън ги наблюдаваше със слисано изражение.

— Жени! — възкликна, когато вече се бяха отдалечили достатъчно, за да не могат да ни чуят. — Не можем да живеем с тях, но не можем и без тях, прав ли съм? Натякванията, комплиментите, възторзите... нищо чудно, че хората се състаряват толкова бързо — заключи той и пресуши шампанското си на един дъх.

— Е, явно имаш стабилен източник на хранене — отбелязах мрачно. Дали изборът на жени на Деймън бе разпалил гнева на Клаус? Или нещо друго? Каквото и да беше, щях да се държа любезно, докато не стигна до дъното на цялата история.

— О, да. Тя ми върши добра работа, макар че кръвта ѝ доста често има вкус на алкохол. Страхотно е преди дълга нощ на забавление, но трябва да внимавам да не прекаля — подхвърли Деймън нехайно, сякаш обсъждахме нова верига ресторанти. — А ти? Дали на средна възраст отново си се върнал към човешката кръв? Само не ми казвай, че още се задоволяваш с катерици и зайци! — избухна в смях брат ми.

— Не говоря за Шарлот — срязах го, подминавайки подигравката му. — И съм тук, за да те спра. Държиш се глупаво и небрежно и ще пострадаш. Какво изобщо правиш тук?

— Тук съм заради времето — върна ми го саркастично Деймън. — Нима се нуждаеш от причина? Може би съм решил да посетя нови места. Америка е твърде малка. Тук има всякакви развлечения.

— Какви развлечения? — попитах многозначително.

Деймън отново се усмихна, разкривайки снежнобелите си зъби.

— Знаеш какви, обичайните, които съпътстват околосветските пътешествия: да се запознаеш с нови хора, да опиташ непознати кухни...

— Да опиташ убийство? — изсъсках, снижавайки глас, за да не ме чуе никой.

По лицето на Деймън премина сянка на смущение, последвана от продължителен, глух смях.

— О, имаш предвид онази глупост с Джак Изкормвача? Моля те. Не ме ли познаваш достатъчно добре? — попита Деймън, когато най-после спря да се смее.

— Познавам те достатъчно добре — стиснах челюсти аз. — И зная колко много обичаш да привличаш вниманието. Това са лоши новини за теб.

— Никои новини не са лоши за мен — прозина се Деймън, сякаш разговорът го отегчаваше. — Е, както знаеш, братко, винаги съм ненавиждал гатанките и не понасям истерията. По-скоро бих убивал дискретно.

— Значи напоследък не си убил никого? — попитах, докато погледът ми се стрелкаше из стаята, за да се уверя, че никой не ни слуша. Никой не ни обръщаше внимание. Веселящите наоколо бяха прекалено заети да пият и да се смеят, за да им направи впечатление напрегнатия ни разговор в сенките.

— Не! — избухна раздразнено Деймън. — Забавлявам се твърде много с моята порочна кралица на сцената. И искам да те уверя, че тя наистина е порочна — натърти той, като помръдна многозначително вежди.

— Добре — отсякох. Нямах намерение да доставя на Деймън удоволствието да слушам за подвизите му. — Но убийствата...

— ... са извършени от някой глупав човек, който рано или късно ще бъде заловен — сви рамене Деймън.

— Не — поклатих глава и накратко му разказах какво бях видял: кървавото послание „САЛВАТОРЕ — ЩЕ СИ ОТМЪСТЯ“ в Дътфийлд Парк.

— Е, и? — попита Деймън, почти без да трепне.

— Мисля, че може да е Клаус — отвърнах рязко, раздразнен, че трябва да обяснявам нещо толкова очевидно за мен. — Кой друг пише кървави послания и знае имената ни?

Очите на Деймън се разшириха леко, но само след миг лицето му отново доби доволното си, лениво изражение.

— Това ли е следата ти? — попита той. — Защото всеки би могъл да го напише. Не ми се иска да наранявам егото ти, Стефан, но ние не сме единствените Салваторе на земята. Това дори би могло да е името на някое от онези момичета в Уайтчапъл. Не ме интересува. И разбира се, че убиецът, който и да е той, ще използва кръв, за да пише. Мастило и хартия не биха могли да имат същия страховит ефект — въздъхна брат ми и погледна към бара, където Вайолет и Шарлот надигаха чашите си с шампанско и се кискаха. — А сега, ако ме извиниш, имам нужда от питие. Ела с мен, братко. Да отпразнуваме срещата ни — покани ме Деймън и си запроправя път през тълпата. Държеше се така, все едно му бях казал някаква шега. Не го ли бе грижа, че някакъв луд вампир вилнееше на воля? Вероятно от Древните? Не се ли притесняваше, че ние можеше да сме набеязана мишена за убийство?

Очевидно не. Почти на всяка крачка го спираха почитателки: момичетата, които разпознах като участнички в хора, дребен мъж с огромна гъста бяла брада, който изглежда беше шивачът на театъра, широкоплещест мъж със златни копчета за ръкавели и цилиндър, за когото предположих, че е един от директорите на театъра. Опитах се да му задам няколко незначителни въпроса, за да разбера дали има някаква връзка с Кора, но знаех, че това не е търсеният от мен мъж. Имаше силен британски акцент и тъмна коса. Изобщо не отговаряше на описанието на Елайза. Всеки път, когато Деймън се спираше, се смееше и шегуваше, чукаше чашата си, сипеше комплименти. Бях длъжен да му го призная — външно Деймън не беше нищо друго, освен съвършения джентълмен.

— Виждаш ли колко добре се държа? — попита ме той, когато най-сетне стигнахме до бара и барманът ни предложи две чаши шампанско.

— Като същински светец — отвърнах. Чувствах се странно да бъда на светско събиране с Деймън. Част от мен все още искаше всичко да е както някога, когато бяхме хора, когато винаги предчувствахме какво ще каже или направи другият. Ала друга, по-мъдра част от мен знаеше, че никога не бих могъл да вярвам на вампира Деймън — та нали той бе убил Кали, щеше да убие и

семејство Съдърланд, ако Клаус и верният му слуга не ги бяха докопали първи, а преди близо двајсет години бе изоставил мен и Лекси, подхвърляйки нехайно няколко думи за сбогом.

При все това, в съзнанието му, аз винаги си оставах негов длъжник. В крайна сметка тъкмо аз бях превърнал Деймън във вампир. Той ме бе умолявал да не го правя, но аз го насилих да пие кръв, принудих го да живее във вечността. Той никога не ми прости. С годините, въпреки че бе нараснал неимоверно много списъкът с обидите и злините, които ми бе причинил, бях готов да изтрия всичко от паметта си, ако така щяхме отново да бъдем истински братя, каквито бяхме преди. И за мен беше още по-болезнено да осъзная, че това никога нямаше да се случи, когато дори за околните ние имахме вид на най-добри приятели. Разбира се, Деймън постоянно ме представяше пред познатите си като неговия „стар приятел Стефан от Щатите“, а на мен ми оставаше само да се усмихвам, да кимам и да копнея за един свят, където всичко наистина бе толкова просто.

— Както винаги, Шарлот беше ненадмината магьосница на сцената — чух да казва някой и вдигнах глава. Висок, рус господин стоеше до Деймън. Носеше бяла копринена риза, закопчана до врата му, и черно елегантно палто. Обувките му бяха от италианска кожа и бе невъзможно да се определи възрастта му — би могъл да е между двајсет и пет и четирийсет години.

— Самюъл! — възкликна Деймън и тупна сърдечно мъжа по гърба. — Това е Стефан, стар приятел.

— Здравейте — избъбрих сковано и сведох леко глава. Усетих, че Самюъл оглежда грубите ми ръце, напукани и изранени от седмиците тежка физическа работа, както и наболата ми брада. Докато бях в Абът Манър, бях изгубил навика си да се бръсна ежедневно.

— Добре дошъл — поздрави ме Самюъл след продължителна пауза. — Всеки приятел на Деймън е и мой приятел. — Но преди да успее да каже още нещо, Шарлот и Вайолет приближиха към нас. Вайолет беше явно подпийнала.

— Това е най-страхотният ден в живота ми! — обяви тя, без да се обръща конкретно към никого и толкова рязко вдигна чашата си с шампанско за тост, че пенливата течност се разплиска върху копринената ѝ рокля.

— И като си представя, че някога и аз бях същата! — възкликна Шарлот с престорен ужас. — Надявам се, че ще я отведеш у дома и ще я научиш на някои по-изискани правила за държание в обществото — додаде тя, като ме погледна многозначително.

— Е, за жалост, Вайолет не би могла да ги научи от Стефан, скъпа — въздъхна Деймън. — Макар че ще научи много други уроци. Стефан много обича, да се слуша как говори. Ами, доколкото си спомням, в миналото понякога ми е досаждал до смърт с приказките си.

— Аз обичам да говоря почти толкова много, колкото Деймън обича да се слуша — казах, със зле прикрито раздражение в шеговития ми тон. Трябваше да отведа по-бързо Вайолет в хотела. В крайна сметка тя утре вечер беше на работа. Но съзнавах, че ще е истинско предизвикателство да я накарам да си тръгне от това празненство. А и все още не бяхме открили Кора.

— Е, аз трябва да вървя, но нали утре ще ви видим двамата с Шарлот на излета близо до Гроув Хаус? — попита Самюъл след малко, поглеждайки многозначително към Деймън.

— Разбира се — кимна Деймън.

— В един часа? Трябва да е преди представлението ми — обади се Шарлот.

— Да — съгласи се Самюъл. — И, Стефан? Би ли искал да дойдеш и ти, заедно с приятелката си? Може да е забавно — додаде сухо. Примигнах насреща му. Усещах, че всичко, което каза, граничи с обидата, но беше невъзможно да се определи какво точно бе толкова оскърбително в думите му.

— Искаш ли да дойдеш на сбирката, братко? — попита Деймън и вдигна вежди.

— О, моля те! — плесна възхитено с ръце Вайолет.

— Ще видим — промърморих хладно.

— Вайолет, би ли искала да дойдеш? — Типично за Деймън. — Стефан ще дойде, ако успее да го вмести между морализаторстването си, четенето на Шекспир и детективските занимания.

— Детективски занимания? — попита Вайолет объркано.

— Няма значение, съкровище — махна с ръка Деймън. — Наша стара шега.

— Доста отегчителна история — добавих аз. — Много по-интересна е любовта на Деймън към драмата. Трябва да го накараш да ти разкаже за ролите, които е изиграл.

— Ти актьор ли си? — удиви се Вайолет.

— Ще говорим повече на излета — отвърна Деймън, явно раздразнен. Много добре. Щом говоренето с недомлъвки и пробиването на привидната му непроницаемост бяха единственият начин да го накарам да ми обърне внимание, тогава щях да действам по този начин.

— Да! — възкликна Вайолет нетърпеливо.

— Вероятно ще отидем — казах нежно, улових Вайолет под ръка и я поведох през тълпата към вратата.

Въздъхнах с облекчение, когато ме лъхна студеният въздух. Беше идеален лек срещу задушната, напрегната атмосфера вътре. Не мислех за Деймън. Фокусирах мислите си върху бръмченето на газовите лампи над главите ни, шумоленето на листата и отсечените стъпки на минувачите — всички ежедневни шумове, които чувах, усилены заради сетивата ми, но рядко оценявани.

Щом влязохме в стаята, положих Вайолет върху леглото и я завих грижовно. Очите ѝ бяха затворени, когато главата ѝ се отпусна върху копринената възглавница.

На мен ми отне по-дълго време, за да заспя. Отвън улиците на Лондон все още бяха оживени, а всеки път, когато затворех очи, чувах смеха на Деймън — нахлуваше откъм улицата и проникваше в съзнанието ми.

Винаги съм бил брат. Това е мисъл, която идва неканена при мен късно през нощта или когато вървя безшумно из гората в преследване на пляката ми. Без значение кой какво знае за мен, нито дали аз споделям или не тази информация, това е част от мен, която никога не мога да забравя.

Разбира се, когато съм се появил на този свят, съм имал родителите, ала те бяха по-възрастни, авторитарни, едно присъствие през утрините и вечерите. Но Деймън винаги беше до мен. Той бе този, с когото опознавах света, този, срещу когото се бунтувах, но и с когото понякога копнеех да бъда.

От друга страна, Деймън невинаги е имал брат. Като по-голям е имало години, когато е бил само той, сам на света. Никога не е имал постоянното усещане, че го сравняват с някой друг. Никога не е знаел какво е винаги да се протягаш към слънцето, докато си в сянката на друг.

Не мисля, че някога е изпитвал подобни чувства към мен. Той винаги е бил по-големият брат, винаги ме е учил на разни неща — винаги ме убеждаваше да яздя кон, от който се страхувах, или да целуна момиче, за което се притеснявам, че не ме харесва и няма да ми отвърне.

И дори сега не мога да се освободя от него. Не мога да престана да бъда по-малкият брат, който едновременно се бои и благоговее пред необикновената сила, която представляваше Деймън Салваторе.

— Как изглеждат? — Събуди ме Вайолет, която се носеше с танцова стъпка из стаята, облечена в светлосиня рокля с кринолин, чиито поли шумоляха при всяко движение.

— Изглеждаш възхитително — отвърнах, седнах в леглото и протегнах ръце над главата си. Не можех да повярвам, че си бях позволил да спя дълго след зазоряване; обикновено съм съвсем буден

дълго преди слънцето да изгрее. Но въпреки всичките ми тревожни мисли, удобният диван ме бе предразположил да заспя дълбоко и непробудно, необезпокояван от сънища.

Чудех се какво ли ставаше в Абът Манър, който се грижеше за пилетата и добитъка. Представях си как Оливър поглежда през прозореца и ме чака да го заведе на лов. Всичко това ми се струваше все едно е било в един друг свят.

— По кое време смяташ да излезем? — попита Вайолет.

— За какво да излизаме? — попитах на свой ред, като се преструвах, че не разбирам. Надявах се, че споменатият от Деймън следобеден излет се е изтрил от паметта на Вайолет от реките шампанско, които бе изпила миналата нощ.

— Ами за да отидем на излета, на който ни покани твоят приятел. Ще отидем, нали? Звучи забавно. Освен това Шарлот спомена, че там ще е нейният режисьор, който миналата нощ не беше. Може би той е мъжът, който се е запознал с Кора — завърши дългата си тирада тя, докато пригладваше с малките си ръце невидими гънки върху роклята си. Вайолет определено се подготвяше да стане жена като Шарлот, с цяла върволица ревностни поклонници, готови всеки миг да ѝ направят комплимент или да изпълнят всяко нейно желание. И въпреки че гизденето и перченето ѝ би трябвало да ме дразнят, тя беше толкова ентусиазирана, с широко отворени очи, като дете, което си играе да облича дрехите на майка си, че будеше у мен единствено умиление и възхищение. — Сигурен ли си, че изглеждам добре? Не бих искала те да си мислят, че съм някоя повлекана от бедняшките квартали. Нали им казах, че съм актриса от Америка. От Калай-форния — додаде, наблягайки на всяка сричка.

— Калифорния — поправих я. — Акцентът ти звучи страхотно. — Странно, колкото по-дълго време двамата с Вайолет бяхме заедно, толкова повече си заимствахме акцентите. Тя звучеше наполовина като американка, въпреки че бях сигурен, че аз определено звуча абсурдно, използвайки едва доловимия ирландски диалект.

Момичето кимна.

— Колко си близък с Деймън? Той не спира да те нарича „братко“. Да не би всички в Америка да си казват така? — попита тя, бърчейки вежди. Знаех, че ако ѝ отговоря утвърдително, щеше непременно да добави думата в репертоара си. Тя ми бе задала същия

въпрос и снощи, докато почти я носех нагоре по стълбите, но аз не ѝ отговорих.

— Не, повечето хора не се обръщат така един към друг, освен ако не са кръвни роднини, но откакто се помня, Деймън ме нарича така — излъгах. — Познавам Деймън от цяла вечност, през добри и лоши времена. Зная, че е очарователен, но не се оставяй да те заблуди. Понякога не е това, което изглежда. — Изрекох последното отчасти небрежно, сякаш споменавах нещо донякъде скандално, като слабост към алкохола или семейство с лоша слава. Надявах се само, че ще приеме предупреждението ми съвсем сериозно.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Вайолет, като се огледа за последен път в огледалото. — Той изглежда като един от онези мъже, по които всички жени си припадат. Ще останеш доволен да узнаеш, че аз не съм типична жена.

— Не го казваш само, за да ме успокоиш и да разсееш съмненията ми дали да ходим на този излет, нали? — попитах, опитвайки се да използвам отново шеговития тон, с който си говорехме вчера. Но нещо се бе прекършило.

— Просто си помислих, че ще е забавно — промълви Вайолет, извърна се към мен и прехапа устни.

— Права си — реших аз. Независимо дали ми харесваше или не, Деймън беше тук. И докато не се уверях напълно, че Клаус не се е завърнал, за да си отмъсти, нямаше да успея да си го избия от главата.

— Благодаря ти... братко! — възкликна Вайолет възторжено и ми лепна една целувка на бузата.

— Няма за какво — промърморих. В крайна сметка отивахме само на един пикник. И то посред бял ден. А и шишенцето с върбинка проблясваше в падината на шията на Вайолет. Нищо не можеше да се случи, нали?

Час по-късно Вайолет вървеше бавно през идеално окосените поляни на Риджънтс Парк. Аз бях взел чаршафа от леглото и го бях навил на руло, а сега го носех под мишница като импровизирано одеяло за пикник. Стомахът ми отново се разбунтува. Вайолет ме стрелна с поглед и се запитах дали и тя не го е чула. Закашлях се, за да прикрия звука.

Паркът бе пълен с деца, които си играеха, в небето се носеха хвърчила, а няколко големи резиденции се издигаха от зелените морави като гигантски статуи. Погледнах към слънцето. Трябваше да стигнем до Гроув Хаус, който, както ме осведоми портиерът на хотела, се намирал в източния край на парка.

— Пристигнахме! — възкликна Вайолет и хукна през парка, а кестенявата ѝ коса се развяваше зад нея.

Бавно я последвах. Пред нас се издигаше внушителна постройка от варовик с гръцки колони. По поляната отпред бяха пръснати няколко маси, застлани с бели ленени покривки. Пуснах моя чаршаф на земята. Това не беше пикник; по-скоро приличаше на изискан прием. И вампир или не, но се държах като провинциален дръвник, мъкнейки огромния хотелски чаршаф, все едно се намирахме на една от църковните сбирки, на които двамата с Деймън присъствахме като момчета.

Когато стигнах при останалите, Вайолет вече отпиваше от чашата с шампанско и жестикулираше оживено към Деймън. Много усилено се старееше да говори с американски акцент, като произнасяше името ми Стеф-айн и дори се опитваше да махне обръщението „всички вие“ от ирландския си диалект, въпреки че по пътя насам многократно ѝ повторих, че не е нужно, защото не се използва толкова масово в речника на американците.

— Добре дошъл, братко — поздрави ме важно Деймън, все едно ме канеше в собствения си дом. И нищо чудно наистина да беше.

— Тук ли живееш сега? — попитах, като погледнах към сградата, която ми се струваше по-голяма дори от някои от музеите в Ню Йорк.

— Не — подсмихна се подигравателно Деймън. — Той живее тук — уточни и посочи към слаб червенокос мъж, облечен в кремав костюм, който стоеше до него.

— Лорд Ейнзли — представи се мъжът и протегна ръка.

— Здравейте — отвърнах, все още смаян от невероятните размери на къщата. Беше явно, че Деймън се движи в изключително богати и влиятелни кръгове. В сравнение с приятелите на Деймън, Джордж Абът приличаше на малко момче, който си играе на възрастен.

— Това е мой стар приятел от Щатите, Стефан Салваторе — обясни Деймън припряно. Вцепених се. Не бе ли ме чул миналата вечер, че се представям като Стефан Пайн? Не желаех да вълличам

името Салваторе в нищо свързано с моята същност, особено сега. Знаех, че никой не знаеше историята на Салваторе — тя бе съвсем маловажно събитие дори в родния ни щат Вирджиния — но аз все още исках да пазя името и себе си — доколкото ми бе възможно.

— Стефан, приятно ми е да се запознаем. В стоманения бизнес ли си? Или железниците? — попита лорд Ейнзли, като ми хвърли преценяващ поглед.

— Хм... — Добър въпрос. Кой беше Стефан Салваторе? Погледнах многозначително към брат си, нетърпелив да чуя какво ще измисли.

— Той притежава ферма в Щатите — вметна Деймън. — Тук е на посещение. Представи си какъв късмет извадих, като налетях снощи на него на партито в театър „Гейти“.

— Ферма — промърмори лорд Ейнзли, мигом изгубил интерес. — И колко време смяташ да останеш в нашия хубав град?

— Зависи — отвърнах, като приковах очи в Деймън.

Но преди той да успее да каже нещо, към нас се прокрадна Самюъл с чаша лимонада в ръка.

— Здравей — поздрави любезно. — Виждам, че с приятелката си не сте се отворили напълно от нас, дегенератите. Среднощни купони, изобилие от шампанско... затова се зарадвах, когато лорд Ейнзли устрои този пикник. Освежаващо е да не си винаги създание на нощта. Нали все това казваш, Деймън?

— Вярно е — рече Деймън и ми се подсмихна самодоволно. Вътрешно кипях от гняв. Дразнеше ме всичко у Деймън: от жилетката и цилиндъра, с който се кипреше, до позъорския му европейски акцент. Деймън изглеждаше решен да докаже, че е над всичко — дори над кървавите нападения, които изглежда бяха извършени единствено като предупреждение към него. Нима не си спомняше какво ни бе причинил Клаус в Ню Йорк? Не го ли бе грижа? Или просто щеше да се развлича със сандвичи, шампанско, светски клюки и жени, докато не стане прекалено късно?

— И така, Стефан — поде Самюъл, като насочи орловия си нос и изпитателния си взор към мен, — какво мислиш за малкия ни излет? Предполагам, че е нещо различно от... откъдето и да идваш — отбеляза той, като едва прикриваше насмешката си.

— Излетът ни харесва. Вайолет е особено очарована — отвърнах с пресилена усмивка.

— А пък вие сте очарован от младата Вайолет, така ли е? — полюбопитства Самюъл и остави празната си кристална чаша върху една от масите. Почти мигновено тя бе прибрана от иконом в бял костюм. Никак не бе трудно да се свикне с такъв стил на живот. Но от опит знаех, че подобен тип съществуване винаги е на някаква цена.

— Вайолет е очарована от сцената — обясних. — А аз се интересувам от нея само като приятел. Искam единствено да съм сигурен, че ще е в безопасност.

— Искаш единствено тя да е в безопасност — повтори Самюъл. Дали в тона му се усещаше съвсем лека подигравателна нотка, или си въобразявах? — Много благородно от твоя страна.

— Откакто го познавам, Стефан не може да устои на изкушението да се въплъщава в ролята на рицар на бял кон, спасяващ изпадналата в беда девица — отбеляза Деймън унесено. Стрелнах го с поглед, но той само ми се усмихна. Пристъпих от крак на крак и го изгледах подозрително. Тук, в Лондон, изглежда всички, особено Деймън, никога не казваха това, което мислят.

— Е, ще откриеш, че в нашия град не липсват изпаднали в беда девици — подхвърли Самюъл иронично. — Предполагам, че си чул за нашия убиец?

— Убиец? — повторих, като се надявах да не съм прозвучал твърде нетърпеливо. При ужасната дума няколко двойки се обърнаха и се втренчиха в мен.

— Смятат, че миналата нощ отново е нападнал. Изкормвача, така го наричат всички. Мислят, че може да е касапин, заради начина, по който кълца трупове.

Шарлот сбърчи нос, докато приближаваше към нас откъм върбата, където стоеше досега, заобиколена от група жени. Всички от групата потръпнаха. Само името — *Изкормвача* — имаше въздействието на появата на буреносен облак в идиличен летен ден. Сякаш температурата бе спаднала с двайсет градуса.

Изкормвача. Опитах се да уловя погледа на Деймън, но той избягваше моя. Той беше на партито миналата нощ. Освен ако... мислите ми се въртяха.

Шарлот плъзна собственически ръка около кръста на Деймън.

— Радвам се, че имам кой да ме закриля. Това е толкова ужасно.

Погледнах към Вайолет. Тя слушаше съсредоточено, а талисманът с върбинката все още блестеше на шията ѝ. *Добре.*

— Коя е била жертвата? — попитах.

— Друга проститутка. Всъщност никоя — подсмръкна едно момиче с широки рамене, сякаш цялата история бе твърде ужасна, за да се обсъжда.

Самюъл извади вестника от джоба на самото си и го отвори с предвзета театралност.

— Джейн е разстроена, защото убийството я изтласка от първа страница. Внезапно всички светски новини бяха отрязани заради отразяването на убийството — поясни Самюъл като се усмихна саркастично на жената.

— Как се казва жертвата? — попита Вайолет с треперещ глас.

— Някаква Ани — отвърна Самюъл, докато прелистваше страниците.

Раменете на Вайолет увиснаха облекчено, а аз затворих очи в мълчалива благодарност. Кора все още беше жива. Засега.

— Каквото и да е името, случилото се е ужасно, нали? — присъедини се към разговора ни лорд Ейнзли и потрепери. — Слава Богу, че избира жертвите си от Ийст Енд. Ще се разтревожим истински, когато стигне до нашите кръгове — изсмя се шумно той. Стрелнах поглед към Вайолет, която бе приближила до Шарлот. Роклята и маниерите ѝ бяха почти неотличими от тези на актрисата и никой не би си представил, че тя не принадлежи на тяхното общество. При все това пренебрежителното и насмешливо отношение на лорд Ейнзли към по-нисшата класа — класата на Вайолет — накара стомахът ми да се преобърне.

— Той е написал писмо до „Куриър“ — каза Самюъл. — Чакайте да го намеря. — Отпусна се върху един от белите столове, кръстоса крака, прокашля се и започна да чете.

— Обратният адрес е *От Ада* — поде с напевен глас.

Думите отекнаха в ушите ми, олюлях се и се огледах къде да седна. Не можех да дишам. От Ада. Може би беше някаква ужасна шега, но не можех да не се запитам дали няма известна доза истина в нея. Дали беше Клаус — или някой друг още по-зъл? Улових се за ръба на масата, за да не падна и усетих погледа на Вайолет, втренчен в мен.

— *От Ада...* но дали този адрес е по-лош от Уайтчапъл? — изсумтя Самюъл презрително.

— Никога не съм била там — изчурулика хубавичка, червенокоса девойка, като отпи голяма глътка от шампанското си. — Толкова ли е ужасно, колкото всички казват?

— По-лошо! — отвърна през смях Самюъл. Насочи отново поглед към вестника. — Скотланд Ярд и лондонската полиция работят денонощно, но уликите, водещи към разкриването на зловещите убийства, са много малко и доста хаотични...

Спрях да слушам и се отдалечих на няколко стъпки от групата. Оттук разкриващата се пред очите ми сцена изглеждаше идилична: просто неколцина богати и безгрижни приятели, които се наслаждават на привилегиите си. Какво щяха да сторят, ако знаеха, че сред тях има чудовище? И съвсем не това, над което в момента се смееха?

От Ада. Всяка следа все повече ме навеждаше на мисълта, че Клаус е в Лондон. Големият въпрос беше: „Защо на Деймън не му пука?“.

Клаус наистина беше от Ада — това бе неговото наследство. По-голяма част от вампирите бяха създадени от ръката на друг вампир. Лекси бе превърната от любовника си, двамата с Деймън бяхме превърнати от Катрин. Във вампирския свят съществуваха билион истории, подобни на нашата. Но съществуваха и Древните — изчадия на злото, дошли направо от самия Ад. Те не бяха съществували нито една година като човешки същества и никога не бяха познали какво означава да живееш, да плачеш или да обичаш. Те не притежаваха човечност, която да обуздава инстинктите им и поради това бяха жестоки и опасни.

Потреперих, въпреки че въздухът бе застинал от топлина, дори най-лек бриз не шумолеше сред листата на брястовите дървета, извисяващи се над нас.

— Добре ли сте, сър? — попита ме икономът и пристъпи към мен, понесъл в ръце поднос със сандвичи с краставички.

Взех си един. Лигавата краставичка се хлъзна в гърлото ми и аз едва не се задавих от клисавия хляб. Сандвичът не успя да утоли глада ми. Разбира се, че не можеше да го стори. Но в момента ми призляваше само от мисълта за кръв.

Завъртях се на пети и се върнах обратно при участниците в пикника. Сандвичът тежеше като олово в стомаха ми. Когато се присъединих към групата, установих, че разговорът бе преминал към по-леки теми: необичайно топлото лято, странния факт, че изглежда никой не пътува до провинциалните си имения за уикенда и нашумелите напоследък тайни сбирки на пристанището в Канари Уорф.

— Може ли за малко? — попитах и дръпнах Деймън настрана от групата. Закрачихме към идеално поддържаните градини, които заобикаляха къщата. Тежкото ухание на рози изпълваше въздуха и за миг сякаш се пренесох отново в лабиринта на Мистик Фолс. Там двамата с брат ми на шега се състезавахме за благоволенieto на Катрин, докато я придружавахме по време на следобедните ѝ разходки. Тогава нямахме ни най-малка представа за опасната игра, в която се бяхме впуснали.

— Да, братко? — попита Деймън и въздъхна нетърпеливо. Насилих се да погледна в потъмнелите му очи, съвсем различни от очите на моя брат, докато беше човешко същество. Деймън беше различен. Аз бях различен. Време беше да престана да мисля за миналото.

Устните му се разтеглиха в бавна усмивка и аз проследих погледа до чаршафа, който бях захвърлил, когато дойдохме.

— Твой ли е? — попита Деймън. — Не е ли малко екстравагантно? Това е истински египетски памук, достоен за крал.

— Беше за пикника — обясних. — Не подозирах, че обстановката ще е толкова официална.

— Да крадеш чаршафи от хотел „Къмбърланд“. — Деймън поклати глава. — Да не би най-сетне да си добил пакостлива жилка? Това би те направило по-интересен.

— И предполагам, че ако бях като теб, щях да отвлечам камериерките от хотела, за да пия кръвта им, нали? — попитах. — Безпокоя се за Изкормвача — додадох. Хванах един цвят и го откъснах от стъблото му, усещайки кадифените розови венчелистчета между пръстите си. Въпреки че само преди секунда бях пожелал да забравя миналото, мислите ми се върнаха назад и играта на „обича ме, не ме обича“, с която Катрин ме измъчваше.

— Безпокоиш се за Изкормвача — усмихна се Деймън презрително. — Защо? Да не би да си жена? Да не би да си проститутка? Знаеш, че това са неговите жертви. Ти си обсебен, братко! По-добре си намери жена, от която да си обсебен, много повече си заслужава — посъветва ме цинично брат ми.

— Да, сигурен съм, че си заслужава да тичаш и носиш шампанско, когато Шарлот щракне с пръсти. Нещата, които правиш, за да се сдобиеш с кръв, са наистина достойни за възхищение, братко. Признавам го — отвърнах, доволен, че изглежда умеех да отстоявам позицията си, когато се налагаше да натрия носа на Деймън. Всеки път, когато го правех, усещах, че уважението на Деймън към мен леко нараства. Не беше много, но все пак беше нещо. И ако бях научил нещо от общуването си с Деймън, беше, че той играе игрите по своите правила.

— И не съм обсебен, а загрижен. И ти знаеш защо! — избухнах аз. Все още имах чувството, че Деймън крие нещо. А дори и да не криеше нещо, то определено не ме допускаше до себе си. — Знаеш, че двамата с теб сме свързани от общо минало. Ужасно, кърваво минало.

Но аз вдигам бялото знаме. Искам единствено, ако не можем да бъдем приятели, поне да не бъдем врагове.

Не и когато на карта е заложено толкова много и за двамата.

— Спести си проповедта — прозина се Деймън. — Вече съм чувал всичко това. Толкова съм отегчен от говорене! Приказки, приказки, приказки. И това никога не се променя. Имал съм същите разговори с един и същ тип хора отново и отново. Отегчен съм, братко — завърши и ме погледна право в очите.

— Добре тогава — промълвих накрая. И при най-развихреното въображение думите му не биха могли да се определят като извинение, но се надявах Деймън да има предвид, че е отегчен от клетвата си и дори и да не се интересува от възкресяването на отношенията ни, поне вече не изпитва желание да продължава с враждата. — В такъв случай нека направим нещо, вместо да говорим. Разтревожен съм за Джак Изкормвача, защото предполагам, че може да е от Древните. Мисля, че би могъл да е Клаус. И той ни преследва. Или по-вероятно, преследва теб. Той трябва да е. Защото онова послание, написано с кръв... — Замлъкнах, трябваше да накарам по някакъв начин Деймън да разбере колко е важно това. — Не е само лудория. Прилича на посланието

върху стената в дома на семейство Съдърланд. Така че, какво означава това?

Деймън махна с ръка пред лицето си, все едно отпъждаше муха.

— Означава, че си обсебен от вампирите, братко. Защо Клаус ще убива от време на време по някоя жена, когато може да избива десетки? И защо ще се заиграва по този начин с пресата? Всичко изглежда прекалено *човешко* — заключи подигравателно.

— Ами адресът „От Ада“? — изтъкнах.

Деймън завъртя очи.

— Като истински книжен плъх, приемаш нещата твърде литературно. Предлагам ти да престанеш да се правиш на детектив. Защо не се позабавляваш? Имаш очарователно момиче, намираш се в нов град... давай го по-ведро. — Деймън ме огледа критично. — Или по-точно *насити се*. Кога се храни последно?

— Миналата нощ — отвърнах разсеяно.

— Но не от твоето момиче — отбеляза брат ми и погледна бързо към Вайолет. Проследих погледа му до бялата й, гладка шия.

— Разбира се, че не — поклатих глава. — Не се храня от хора.

— Е, а би трябвало. Това ще те успокои. Помисли за това. Би могъл да забравиш тези глупости за отвратителния Изкормвач и да влезеш в лондонското общество. Би могъл да се забавляваш, много повече отколкото някога ти се е случвало.

Въздъхнах, представяйки си какво би било: безкрайни партита, безкрайни целувки, безкрайни години на удоволствие и развлечения. Това беше животът, който Деймън бе избрал. Прониза ме съмнение. Възможно ли бе Деймън да е прав? Дали тайната на вечното щастие не беше просто да живееш за мига, да правиш това, което ти харесва в момента?

— Ето какво ще ти кажа, братко — заговори Деймън, доловил колебанието ми. — Иди в Париж. Отдалечи се от тази отвратителна история. Ако е Клаус, той ще те открие където и да си, а ако е някой глупав човек, ще го заловят след няколко седмици.

— А ако си ти! — попитах остро.

— Ако съм аз, то е съвсем ясно, че това трябва да се е случило, докато съм бил под влияние на кръвта, изобилстваща на алкохол. Деймън завъртя очи. — Стига, братко. Имай ми малко доверие. Защо ми е да извършвам такива кървави убийства в такъв противен квартал?

Кимнах. Имаше право. И може би имаше право, че най-добрият начин да се успокоя, е просто да замина. Ала това беше невъзможно. Не можех да напусна Лондон, докато не се уверя, че Вайолет е в безопасност. А тя нямаше да бъде в безопасност, докато не бъде открит и заловен Джак Изкормвача. Поклатих глава.

— Вайолет трябва да работи довечера в кръчмата.

Ще я придружа, за да видя дали не мога да открия повече информация. — Замълчах. — Ела с мен.

— Да дойда с теб? В някаква гъмжаща от плъхове кръчма? Не, благодаря ти.

— Каза, че си отегчен. Постоянно повтаряш, че всичко е едно и също. Защо да не направиш нещо различно?

Освен това... — Пое дълбоко дъх. — Задължен си ми.

Кали.

Не беше нужно да изричам името. Видях как нещо проблесна в очите на Деймън.

— Добре. Но преди това ще пия шампанско, а като отидем там, ти ще платиш уискито.

Ухилих се.

— Там няма уиски, братко. Само бира.

— Мили боже, нима в Уайтчапъл не са чували нищо за цивилизацията? Добре. Ще се задоволя с бира.

Примигнах, сигурен, че ми се е причуло. Но по устните на Деймън трептеше лека усмивка, напоследък неизменен негов спътник, а лицето ми се отразяваше в мастиленочерните ириса на сините му очи.

— Това означава ли, че ще дойдеш? — попитах, неспособен да прикрия изненадата в гласа си.

— Разбира се — сви рамене брат ми. Понечи да се завърти на пети, за да се присъедини към останалите, но се спря и ме погледна.

— Благодаря ти — промълвих след секунда. — „Десетте камбани“, в Уайтчапъл. Ще се срещнем в десет. И бъди внимателен.

— Бъди внимателен — имитира ме подигравателно Деймън. — Защо? В случай че срещна вампир по пътя си? Малко разсейване ще ми дойде добре. Както казах, отегчен съм *до смърт* — подхвърли Деймън цинично, преди да се обърне и да се запъти към приятелите си.

Аз също го последвах. Деймън изпълняваше молбата ми. Би трябвало да съм щастлив. Тогава защо стомахът ми се бе свил на топка?

Изкарах някак си останалата част от пикника. Единствено Вайолет ме спасяваше от обсебващите ми мисли. Тя бе очарована от всичко, а приятелите на Деймън изглеждаха също толкова очаровани от нея. Смятаха, че акцентът ѝ е възхитителен, а Шарлот и приятелките ѝ актриси приемаха с удоволствие обожанието, с което Вайолет се отнасяше към тях. От своя страна Деймън се държеше на разстояние и прекара по-голямата част от излета пушейки със Самюъл и наблюдавайки останалите отстрани. Аз седях по-далеч от всички и отново и отново препрочитах писмото на убиеца, като се надявах да открия някаква следа в написаното. Изкормвача бе изпратил писмото заедно с нещо, което той бе обяснил, че е бъбрекът на една от жертвите му. Стомахът ми се преобърна, но не чак толкова, както когато прочетох последния ред от писмото:

Хванете ме, докато можете.

Писмото бе адресирано до един от репортерите във вестника, така че убиецът е знаел, че ще бъде отпечатано. Дали това бе един вид кодирано послание до мен или Деймън? Дали беше предизвикателство?

И дали бях готов да го посрещна?

Тъкмо това не знаех, докато същата вечер седях в „Десетте камбани“. Съпроводих Вайолет до кръчмата, тъй като не желаех да прекосява Лондон сама в тъмното. Тя бе настояла да си облече новата рокля, за да бъде готова, ако в последната минута получим покана от Деймън да го придружим на някой прием. Но въпреки че си бе сложила престилка, роклята ѝ вече бе покрита с петна от бира и уиски. Виждах колко е нещастна, но поне беше в безопасност.

Размърдах се неспокойно на стола си и погледнах мрачно към вратата. Всеки път, когато звънчето звъннеше, оповестявайки

влизането на нов клиент, бях сигурен, че е Деймън, но само за да видя, че поредният пиян строител или прекалила с парфюма жена влизат, клатушкайки се в заведението. Разбира се, той нямаше да дойде. Беше глупаво да му повярвам, а още по-глупаво да седя и да го чакам през последните няколко часа. Кога ще престана да се опитвам да разчитам на него?

— Здравей, Стефан. Ще поръчаш ли нещо? — попита Вайолет, като се дотътри до масата ми с нещастно увиснали рамене. Косата ѝ бе влажна от пот и опъната назад, червилото ѝ се бе размазало и тя никак не приличаше на другото си превъплъщение — чаровната и бляскава американска актриса. А още по-лошо бе, че го знаеше.

— Тъмна бира, моля — казах, когато улових погледа ѝ. Отправих ѝ усмивка, ала тя не се отрази на настроението ѝ.

Момичето кимна.

— Нямам търпение да се махна оттук — промълви, като гласът ѝ се снижи до шепот. — Преди изобщо не подозирах какво изпускам, затова не ми се струваше толкова ужасно. Но сега, след като зная, че всички пият и танцуват, докато аз съм тук... — Въздъхна и бледорозовата ѝ долна устна затрепери.

— Не всичко, което блести, е злато — промърморих, измъквайки от паметта си полузабравената фраза от Шекспир. Нещо в неговия език ме успокояваше и се надявах, че ще успокои и Вайолет.

— Не всичко, което блести, е злато — повтори Вайолет бавно, все едно вкусваше фразата. Усмихна се горчиво. — Хубаво е — отрони, почти на себе си. — Нямам намерение да се оплаквам, само че...

— Зная — прекъснах я. — Но няма винаги да е така.

— Откъде знаеш? Стефан, аз съм точно това. Може да се преструвам и да се обличам в красиви дрехи, но всичко е само игра. Това тук е истинското — рече тя тъжно. — Ще ти донеса питието — додаде, обърна се и се отдалечи.

Замислих се над думите ѝ. Тя беше доста мъдра за възрастта си. Нима и аз не продължавах да уча все същия урок?

Облегнах се на стола. Преди час се бях измъкнал навън на лов, докато Вайолет беше заета да сервира на голяма група мъже, които играеха покер. В самите покрайнини на Дътфийлд Парк успях да убия тлъст гълъб, като го изненадах, когато кълвеше мръсни трохи хляб,

паднали в пролуките между камъните по пътеката. Киселият му вкус заседна на гърлото ми. Кръвта му беше студена и рядка и аз едва се сдържах да не повърна, но беше храна, от която имах нужда, за да ме възпре да се вирам с копнеж в гладките шии на дамите в кръчмата.

Над всеобщата врява чух звънчето да оповестява влизането на нов клиент. Дори не си дадох труд да вдигна глава. Бях сигурен, че не е Деймън. На него не му пукаше за убийствата, а беше съвсем ясно, че не го е грижа нито за Клаус, нито за Древните. Чувстваше се напълно задоволен да се напива и да се храни от Шарлот. Може би това беше по-добре...

— Убийство! — Мъж със зачервено лице нахлу, олюлявайки се, в кръчмата и огромното му туловище едва не се стовари върху бара. Беше същият пияница от онази нощ, който бе заявил, че ме познава. Усетих как стомахът ми се сви, а в кръчмата изведнъж стана тихо като в църква. — Убийство! — изграчи мъжът отново. — На площада!

Пияницата се строполи, жените изпищяха и преди да успея да се спра, изхвърчах с вампирска скорост от бара, събаряйки по пътя си няколко маси. Когато се появих на улицата, миризмата на желязо беше навсякъде, изпълваше ноздрите ми, изгаряше гърдите ми. Миризмата идваше от изток. Поех натам, усетих как кучешките ми зъби изпъкват, изтласквайки страха, сковал мозъка ми.

Спрях рязко при гледката, разкрила се пред мен. Там, само на няколко крачки разстояние, осветено от луната и сгърчено на земята, лежеше момиче в червена рокля. Полите ѝ бяха заметнати, извърнатото ѝ нагоре лице беше бледо, а сините ѝ очи — втренчени в небето. Разпознах в нея едно от момичетата, които преди две нощи бяха в кръчмата. Отпуснах се на колене до нея. Изпитах огромно облекчение, когато видях, че гърдите ѝ се повдигат и спускат.

Облизах зъбите си и се наведох, нетърпелив да вкуся топлатата, гъста кръв, която се стичаше бавно от шията и попиваше в косата ѝ. Тънката струйка блестеше като разтопени рубини и аз изгарях от мъчителния копнеж само да я опитам, поне само за секунда да утоля ненаситния си глад.

— Не — изрекох на глас, призовавайки разумът да вземе връх над инстинктите. Отпуснах се назад на пети, магията между природата ми и кръвта бе разрушена. Знаех, че трябва да я спася. Без да трепна,

поднесох китката към устата си и разкъсах плътта с остриите си зъби. Потръпнах и притиснах раната до розовите устни на момичето.

— Пий — казах, като вдигнах глава, за да видя дали има някакви признаци на суматоха или раздвижване.

Бях стигнал до момичето много по-бързо, отколкото би го направило всяко нормално, човешко същество, но много скоро зяпачите от кръчмата щяха да ни открият. А аз не можех да си позволя някой да види какво правя. Но без кръвта ми тя щеше да умре.

От далечината дочух високото дрънчене на звънчетата на полицейския фургон. Трябваше по-скоро да се махна. Ако полицаите ме видеха в тази поза, щяха да предположат, че аз съм нападателят.

— *Пий!* — повторих по-настоятелно, като бутнах китката си към отворената уста на момичето.

Тя се задави, преди да засмуче лакомо китката ми.

— Шшт, това е достатъчно — промърморих, отдръпнах ръката си и я нагласих в седнало положение.

В този миг видях една сянка да се извисява зад нас. Извъртях се бързо, страхът вледени кръвта във вените ми. Алеята бе заобиколена от тухлени сгради, все едно бяхме затворени в кутия.

— Кой е там? — попитах, а гласът ми отекна от двете страни на алеята.

Тогава чух дълъг, нисък, твърде познат смях и Деймън се появи иззад ъгъла със запалена пура в уста.

— Отново вършим благородни дела — подхвърли с развеселена усмивка. Пусна пурата на земята, а искрите в пепелта проблеснаха в мрака. До мен момичето се размърда, простена и въздъхна, сякаш бе в плен на ужасяващ кошмар.

— Той е тук — прошепнах.

— Кой, убиецът? — Деймън се отпусна на колене и погледна момичето. Плъзна пръсти по раната на врата ѝ. — Това е работа на любител. Някой вампир младок, който няма никакъв опит. Ако го открием, ще го прободем с кола, задето причинява такива досадни неприятности. Но той не е заплаха — усмихна се Деймън, докато избърсваше струйката кръв, потекла от ъгълчето на устата на момичето.

— Още... — простена то и размаха ръце, опитвайки се да улови въздуха около себе си. — Още! — извика задавено, преди отново да се

отпусне върху паважа.

— Мой тип момиче — ухили се Деймън. — Жалко, но няма повече. Стефан реши, че ти стига — изрече с мелодичния си глас. — Стефан винаги обича да контролира хората — додаде загадъчно.

Погледнах го с подозрение. Дали всичко това не беше капан, устроен от Деймън! Беше го правил и преди — оставяше полумъртво момиче, само за да ме примаме да я спася. Подобно нещо се бе случило в Ню Йорк малко преди Клаус и Лушъс да победят Деймън в собствената му игра, като междувременно едва не убиха и двамата ни. Канех се да му напомня за това, когато една потрепваща сянка привлече погледа ми.

Беше фигура на мъж с цилиндър в другия край на алеята. Сkochих на крака.

— Видя ли това?

Деймън кимна и очите му леко се разшириха.

— Върви. Аз ще се погрижа за нея.

За частица от секундата реших да се доверя на брат си. Той беше всичко, което имах.

Втурнах се към сянката, намираща се само на няколко метра от мястото, където двамата с Деймън се бяхме надвесили над момичето.

Сянката също хукна и изчезна зад ъгъла в посока към реката. Аз я последвах. Краката ми се движеха ритмично като бутала и аз тичах все по-бързо и по-бързо, нозете ми почти не докосваха калдъръма. Обаче въпреки това фигурата продължаваше да остава малко пред мен, носейки се в мрака все по-близо към Темза.

По-бързо, пришпорих се. Сградите преминаваха покрай мен за частица от секундата и аз знаех, че се движа с възможно най-бързата си скорост. Летящи отломки се удряха в лицето ми, очите ми пареха от праха, а вятърът свистеше в ушите ми. Но при все това колкото и да си заповядвах да тичам по-бързо, не можех да настигна създателя на сянката — висок, слаб мъж, за когото вече знаех, че не беше човек.

Бяхах, все по-бързо и по-бързо към реката. В далечината чувах шума на тълпата, но нито веднъж не погледнах през рамо. Цялото ми внимание бе съсредоточено в мъжа сянка, който с всяка стъпка се движеше с все по-голяма скорост. Реката сега се виждаше по цялата си ширина, луната хвърляше матов отблясък върху катраненочерните й

води. Бяхме на стотина метра, после на петдесет... дали той щеше да скочи?

— Спри! — изкрещях, а гласът ми отекна като бойна тръба в мрака. Краката ми удариха по неравните дъски на дока, но вампирът бе изчезнал. От едната ми страна се виждаше изоставен пристан, от другата се издигаше склад, но никъде не се виждаше и следа от убиеца. Откъм алеята ехтяха полицейските звънци. Огледах се диво във всички посоки.

— Покажи се! — извиках, а гласът ми потрепери, когато погледът ми се прикова в склада. Дали се бе скрил вътре? Запътих се натам, а когато стигнах, стъпих върху една преобърната щайга от мляко, за да надникна по-добре през прозореца.

Прозорецът беше матов и зацапан. Присвих очи и се взрях, ала дори с по-силните си сетива не можах да различа нищо вътре. Обаче знаех, че вампирът е там. Трябваше да бъде. Не исках да нахлуя и да се озова в смъртоносен капан. Освен това знаех, че ако остана тук, полицаите скоро щяха да ме открият — както и вампира. Един притиснат в ъгъла вампир щеше лесно да се нахвърли на полицаите, а това щеше да доведе до още кръвопролитие. Но не можех да вляза в склада сам. Не ми оставаше друг избор, освен да се обърна, да намеря Деймън и двамата да измислим план.

В безпомощността си ритнах стената на склада, но тогава чух звук. Беше едва доловим и отначало помислих, че са вълните, плискащи се в пристана. Но сетне осъзнах, че не е това.

Беше смях.

Извърнах се и запътих обратно към кръчмата.

За разлика от преди час, когато се върнах в „Десетте камбани“, глъчката бе стихнала и вътре цареше сериозна атмосфера. По масите горяха свещи, чашите с коняк бяха пълни, а почти всяка маса бе заета от полицаи, който разпитваше посетителите, присъствали, когато пияният влезе, крещейки, че е станало убийство.

— Аз видях момичето. Лежеше в локва кръв — не спираше да повтаря мъжът със зачервеното лице. — Казах ви вече, нямаше никой друг.

Към мен се приближи Елайза с тумбеста чаша с коняк.

— Тревожих се за теб! — възкликна тя. — Ти побягна и аз си помислих, че ще те убият. Как е Марта?

— Не зная. — Марта сигурно беше името на момичето. Дали Деймън я бе довел? Зърнах Вайолет, която пълнеше трескаво зад бара чаши с коняк. Лицето ѝ бе пребледняло от ужас.

— Вайолет! — извиках, облекчен да я видя. — Къде е момичето? Живо ли е? — попитах припряно.

— Г-г-горе — изпелтечи тя. Гласът ѝ прозвуча уморено и изплашено. — Деймън я заведе в старата ми стая. Д-д-докторът ще дойде всеки миг — обясни Вайолет.

— Много добре — кимнах. Улових ръката ѝ, а тя се сепна, явно силно изнервена. — Съжалявам. Искам да знаеш...

— Какво? — попита Вайолет.

— Къде е върбинката ти? — попитах, внезапно обзет от паника.

— Върбинка? — повтори момичето недоумяващо.

— Да. Талисманът, който ти дадох.

— Тук е! — отвърна Вайолет и го измъкна от джоба си. — Повечето клиенти са грубияни и не искам да нося бижута. Но много ми харесва.

— Добре. Изплаших се, че си го загубила. — Наведох се и я целунах по челото. — Бъди смела — прошепнах ѝ.

— Добре — отвърна Вайолет с широко отворени очи, без да има представа на какво се съгласява.

Затичах нагоре по стъпалата, като вземах по две наведнъж, докато не стигнах до една врата, водеща към малка стая с наклонен таван. Покрай двете срещуположни стени имаше две тесни железни легла. Върху преобърнатата щайга от портокали гореше свещ в калаена поставка. Деймън не се виждаше никъде. В суматохата изглежда всички бяха забравили за Марта. Тя лежеше сама върху едно от леглата. Въпреки че вратът ѝ бе превързан, кръвта се бе просмукала, образувайки лепкава червена локвичка до ухото ѝ.

Приседнах на ръба на леглото върху протритата вълнена покривка и погалих нежно челото на момичето. Не беше нужен лекар, за да се разбере, че все още е много болна. Дишаше хрипливо и накъсано. Долових слабото туп-туп, идващо от гърдите ѝ.

Погледнах към китката си. Раната, която си бях направил преди по-малко от час, вече бе зараснала. Но въпреки че белегът бе изчезнал,

все още се чувствах изтощен и знаех, че трябва да бъда внимателен с резервите си от кръв. При все това тя се нуждаеше от малко повече, отколкото бях успял да ѝ дам. Приблжих китката към устата си и забих зъби в плътта. Потръпнах и усетих, че ми се завива свят.

— Ето — казах и пъхнах другата си ръка под главата на девойката. — Пий — подканих я и допях китката си до устните ѝ.

Водена от инстинкта си, тя засмука колебливо, докато не отдръпнах китката си. Главата ѝ се отпусна назад, а върху устните ѝ заигра усмивка на сънливо задоволство.

Точно в този миг вратата се отвори и в стаята влезе мъж в бяла престилка, понесъл леген с вода.

— Приятел ли сте ѝ? — попита ме строго.

— Аз съм Стефан — отвърнах и побързах да скрия ръката зад гърба си. Притиснах я към палтото си, надявайки се да не забележи раната ми. — Аз я намерих.

— Много добре — кимна мъжът. — Можете да поседите малко, но след това трябва да остана насаме с пациентката.

— Да, разбира се — избъбрих, облекчен, че присъствието ми тук не му се стори странно. Момичето се размърда. Скоро щеше да се събуди. Отдръпнах се малко назад, когато той приближи до леглото. Искях да се уверя, че тя е добре.

Лекарят взе една кърпа, потопа я в легена и я притисна към челото на момичето. Очите ѝ се отвориха рязко и погледът ѝ се преплете с моя. Тогава чертите ѝ замръзнаха и от устните ѝ проехтя ужасяващ писък.

— Убиец!

Лекарят се отдръпна сепнато и едва не изтърва легена. Очите му тутакси се насочиха към вратата, сякаш се чудеше дали да не извика за помощ.

— Шшт, ти си в безопасност — изсъсках. — Аз съм твой приятел. Аз съм неин приятел — добавих отчаяно.

— Убиец! — изпищя тя отново, а от очите ѝ рукоуха сълзи. — Помощ!

— Сигурно е в шок — казах на лекаря, надявайки се да има някакво медицинско обяснение на поведението ѝ и да не е това, от което се страхувах: че тя мислеше, че аз я бях нападнал.

Лекарят кимна, въпреки че не бях сигурен дали не се съгласи само за да не подразни един заподозрян престъпник.

Някъде отзад в мозъка ми сякаш се надигна черна пелена, заплашваща да ме обвие и да изгубя съзнание, но аз призовах цялата си сила. Тя трябваше да се успокои. Независимо дали мислеше, че съм убиецът, защото си спомняше, че ме е видяла коленичил до нея, докато я спасявах, или ме смяташе за убиец, защото някой ѝ бе внушил това, аз трябваше да я накарам да разбере, че греши.

— Изслушай ме — заговорих на момичето, влагайки цялата си Сила в думите си. Писъкът ѝ секна по средата. В стаята внезапно стана толкова тихо, че игла да паднеше щеше да се чуе. — Аз съм твой приятел. Аз съм Стефан. Аз те намерих. Аз те спасих. Сега си в безопасност. Тук няма никакъв убиец. — Изразходвах цялата си енергия, за да задържа погледа на момичето. За щастие тя бе доста слаба, което правеше внушението възможно. Кимна, сетне се извърна да погледне лекаря.

— Добро момиче — промърморих. — Цялата е ваша — казах на лекаря. Бях се измъкнал на косъм и не исках да насилвам късмета си като стоя и секунда по-дълго. Изражението на лицето му ми подсказа, че няма да е необходимо да въздействам и на него. Мъжът явно се бе успокоил и отново се бе заел с работата си.

Спуснах се по стълбите и влязох в кръчмата, където заварих брат ми да се смее гръмогласно, сякаш никога в живота си не се беше забавлявал толкова много.

Когато влязох в основното помещение на кръчмата, се запътих към бара, за да си поръчам едно питие и да се овладее. Дали на Марта ѝ е било внушено, че аз съм нападателят ѝ? Дали Деймън ѝ го бе внушил? Беше напълно възможно и колкото повече мислих за това, толкова по-логично ми се струваше. Преди да ме обвини, тя едва бе отворила очи. И отначало дори не ме слушаше, а просто пицеше, сякаш ѝ бе въздействано да го стори. Имаше само двама, които биха могли да ѝ внушат да мисли така: вампирът, когото преследвах до доковете, или Деймън, след като го бях оставил с нея.

Поръчах си уиски и се извърнах към масите. Веднага можех да сведа заподозрените до един.

— Здравей, братко! — викна Деймън и вдигна чашата си в знак на поздрав. — Боя се, че вълненията са те отвлекли от задълженията ти за вечерта. Нали ти трябваше да отбелязваш поръчаните питиета? — попита с надежда. — Изпих малко повече уискита, отколкото възнамерявах, но мисля, че са оправдани, предвид обстоятелствата.

— Защо го направи? — изсъсках, като се плъзнах на стола срещу него. Не спирах да мисля за пронизителния писък на момичето, прозвучал сякаш против волята ѝ.

— Какво съм направил? — попита невинно брат ми и отпи от питието си.

— Знаеш за какво говоря — отвърнах мрачно.

— Не, всъщност не зная. Съжалявам, ако не съм изпълнил задоволително ролята на медицинска сестра на някакво непознато момиче. А ти залови ли убиеца? — повдигна вежди Деймън.

Не си играя игри. Не ме е грижа, че не искаш да помогнеш, но зная, че убиецът е вампир, промърморих под нос с достатъчно нисък глас, така че само Деймън да ме чуе. Ако не друго, стори ми се, че зърнах сянка на изненада да се мярва в очите му. Не можах да го заловя.

И какво от това?, попита след кратка пауза брат ми. Нима през всичките години, през които се скитах като вампир, никога не си се срещал с някой от нас, като се изключат онези откачалки, вампирите, с които двамата с Лекси живеехте в Ню Орлиънс? Винаги изглеждаш толкова изненадан. Ние убиваме, братко. Това не е новост. Нито пък е особено интересно. Единственото интересно във всичко това, е да те видя как отново и отново усвояваш един и същ урок. Нима това най-сетне не те научи да не се намесваш? Никой не го одобрява. Нито хората, нито вампирите, завърши с усмивка Деймън.

Ледени тръпки полазиха по гърба ми. Нима Деймън ме бе натопил за убийствата? Нима това е бил грандиозният му план? Защото той е знаел, че ще се опитам да помогна. Не можех да се възпра да не се замесвам прекалено надълбоко в проблемите на хората.

Аз не търся проблемите, отвърнах просто. И не ги създавам.

Е, а може би трябва. Те могат да са забавни. Разбира се, този проблем се състои в един глупав и небрежен кръвопиец, който ни оставя да разчистваме мърлявата му работа, рече Деймън замислено.

— Но какъв е смисълът? — продължи с нормалния си глас.

— Какво искаш да кажеш? — учудих се.

— Да речем, че го намериш. Тогава какво? — попита той, преплете пръстите си и отпусна брадичка върху тях.

— Тогава аз... — Запънах се. Щях ли да го убия? Да го предам на полицията?

Деймън ме погледна с развеселено изражение.

— Виждаш ли? Обикновено мислиш твърде много. А сега изобщо не мислиш. Винаги съм смятал, че е за твое добро да бъдеш по-импулсивен, но твоята импулсивност не те води до никъде. И знаеш ли защо? — попита брат ми и се наведе прекалено близо към мен, така че усетих мириса на кръвта в дъха му. Дали бе кръвта на Шарлот? Или на Марта? Или на някой съвсем друг?

— Защо? — попитах на свой ред. Миризмата на кръв ме замайваше.

— Защото не го правиш за себе си. Ти го правиш заради човечеството. Заради по-голямото добро — отвърна Деймън с явен

сарказъм в гласа. — Но запомни, че ние вече не сме част от човечеството.

— Тогава защо всячески се стараеш да си част от светските кръгове и си играеш глупави игрички с хората? Защо искаш да се представяш за херцог Деймън или виконт Деймън? След като не сме част от човечеството, защо не се махнеш от обществото? — попитах го. Въпреки думите ми не изпитвах гняв към него. По-скоро исках да разбера какво преследваше брат ми.

— А къде другаде бих могъл да отида? — попита ме на свой ред Деймън с блуждаещ поглед. Но внезапно се ухили и замечтаният израз в очите му можеше да мине за игра на светлината. — Аз съм част от светските кръгове, защото мога да го постигна чрез внушението. Защото там ми е интересно. А моето удоволствие е единственото, което има значение.

— Наистина ли? — изсъсках аз. Забелязах, че той не продължи с изявлението как другата цел в живота му е да превърне моя в истински ад, но не го споменах на глас.

— Да... Е, братко — рече Деймън, пресуши бирата си и млясна с устни. — Наистина се позабавлявах, но ако ме извиниш, имам планове за вечеря.

— Чудесно — отвърнах, тъй като не желяех да чувам какви са плановите му за вечеря. Когато Деймън се изправи, за да си тръгне от кръчмата, Вайолет се приближи боязливо до нас.

— Тръгваш ли си вече? — попита тя и се намръщи.

— Ужасно съжалявам, но както казах на Стефан, имам уговорка за вечеря, която не мога да пропусна — отвърна Деймън, наведе се и й целуна ръка.

— Но вече е толкова късно — нацупи се момичето.

— Да, но утре ще се видим. Нали, скъпа? — усмихна се брат ми.

— На партито на пристанището? Разбира се! — зарадва се Вайолет.

Пристанището? Може би бягащата сянка, която преследвах по-рано вечерта, също щеше да е там, ако поканените включваха и неживите.

— Ще бъде парти, за което си заслужава да умреш — рече Деймън с многозначителна усмивка, която накара кожата ми да настръхне. Когато бяхме човешки същества, Деймън имаше своята

тъмна страна, но винаги беше самият себе си. Сега нямах представа кой е истинският Деймън, нито на какво да вярвам.

— Ще бъдем там — увери го Вайолет твърдо.

— Ще се видим по-късно, братко — подхвърли Деймън и се запъти към вратата, без да се обръща назад.

Аз също се изправих и почувствах как ми се завива свят.

— Да вървим, Вайолет — подканих я.

Тя кимна, без да си направи труд да каже на Алфред, че си тръгва. Нямаше значение. Кръчмата приличаше на филиал на полицейски участък. Всъщност в момента повечето от клиентите бяха полицаи, преглеждаха бележките си и се качваха на горния етаж да проверят Марта. От време на време поглеждаха към мен и драскаха нещо в бележниците си. Не можех да остана по-дълго.

Вайолет ме хвана под ръка и ние се отправихме към хотела. Тя беше мълчалива и угрижена, потопена в мислите си. Знаех, че тазвечерните събития само са ѝ напомнили за Кора, но не ми идваха думи, с които да я утеша, вече не.

— Добре ли си? — попита Вайолет плахо, когато стъпихме върху тъмния, плюшен килим във фоайето на хотела. Беше толкова мило, че е загрижена за мен в толкова тежки времена за нея, та сърцето ми едва не се пръсна от мъка и жал.

Насилих се да се усмихна.

— Ще бъда — уверих я, но тя знаеше, че лъжа. Смъртта ме заобикаляше и беше само въпрос на време, преди да ме връхлети — или аз да се освободя. Независимо от всичко щеше да се пролее кръв.

— Бедата при теб, Стефан, е, че ти не разбираш смъртта.

Намирах се в голата спалня в някогашната пристройка за карети, преустроена в къща за гости в Мистик Фолс. Катрин беше само по нощница и тялото ѝ се очертаваше съвсем ясно под тънката материя. Тъмната ѝ коса бе прибрана в хлабава плитка. Умирах от желание да докосна копринените кичури, но се въздържах. Боях се, че щом веднъж позволя на ръцете си да усетят тялото ѝ, ще изгубя контрол. А аз не исках да губя контрол. Още не.

— Тогава ми кажи какво е смъртта — помолих я. Бяха минали няколко дни от смъртта на годеницата ми Розалин. Разговорите с Катрин ми помогнаха да забравя вината си и да пристъпя в един свят, пропит с лимонено джинджифиловото ухание, където нищо — нито баща ми, нито Деймън, нито смъртта — можеха да ни достигнат. Това бе свят, в който се чувствах в безопасност. Отвън през прозореца виждах пълната луна да се отразява във водите на езерото в покрайнините на имението. Голямата къща тънеше в мрак. По небето нямаше нито едно облаче. Това беше моят рай.

— Откъде да започна? — попита Катрин, като прокара език по острите си зъби. Ръката ми се стрелна машинално към врата. Мястото, където Катрин бе забила удължените си кучешки зъби, все още бе чувствително и всеки път щом го докоснех, тялото ми се разтърсваше от удоволствие, примесено с болка.

— Кажи ми какво знаеш — както винаги нетърпеливо я подканих аз. Не свалях очи от нея, докато кръстосваше стаята напред-назад, с безшумни и леки котешки стъпки.

— Ами, всичко е въпрос на гледна точка. Да вземем например твоята почтена и добра Розалин — рече Катрин, наклони глава и се втренчи в мен.

— Какво имаш предвид? — попитах. Исках да узная как Катрин бе избягнала смъртта. Не разбирах защо намесваше Розалин. Тя знаеше, че би трябвало аз все още да тъжа и оплаквам момичето, което

не успя да стане моя съпруга. И посвоему аз наистина я оплаквах и тъжах за нея.

— Е, ти си я спомняш, нали? Как изглеждаше, как ухаеше? — попита Катрин с мелодичния си, нежен глас.

— Разбира се, че си спомням — засегнах се аз.

— Тогава как така тя е мъртва, след като живее в спомените ти? — попита Катрин и кафявите ѝ очи, впити в моите, се разшириха.

Въздъхнах над екзистенциалните ѝ усуквания. Пристъпих към нея, изгарящ от желание да спрем да говорим.

Слава богу, Катрин разбра намека ми. Тя се наведе към мен и прокара игриво остриите си зъби по шията ми, оставяйки само лека драскотина.

— Тъкмо това казвам и аз, Стефан. Без значение какво се случва, ние ще живеем вечно в спомена един за друг — промълви тя. Заби зъбите си в кожата ми, аз затворих очи, а светът потъна в черна бездна, докато ѝ се отдавах.

Отворих рязко очи. Не бях съвсем изненадан, че сънувах Катрин. Когато животът ми вървеше добре, сякаш всички спомени за Катрин съществуваха в едно отдалечено кътче на съзнанието ми, което можех да не посетя с години. Но когато нещата загрубееха, тя беше навсякъде. Въпросът, на който все още нямах отговор, беше дали някога щях да се отърся от влиянието ѝ, или тя винаги щеше да бъде там, дебнеща в сенките.

Ала сега не беше време да мисля за това. Трябваше да взема Вайолет от кръчмата и да я придружа до партито на пристанището. Замислих се дали да ѝ позволя да дойде. Надявах се, че събитието ще ми даде възможност да продължа с търсенето на скривалището на вампира, ведно с шанса да се разтвори в тълпата, ако той ме търси. А аз не исках Вайолет да бъде там, където можеше да е и убиецът. Но в същото време осъзнавах, че тя е изпълнена с пламенна решителност и със сигурност щеше да присъства, независимо дали го исках или не.

Поне знаех, че с мен ще е в безопасност. Полагайки всички усилия един живот да не е застрашен от злото, може би щях да бъда възнаграден. Може би душата ѝ щеше да бъде зрънцето пясък, миниатюрната тежест, която върху везните на моята вина щеше да уравни безсмислената смърт и разруха, причинени от мен в миналото.

Поне можех да се надявам.

Разтрих слепоочията си. През последните няколко дни ме измъчваше постоянна болка, упорита и жужаща като цикади в горещ юлски ден. Колкото по-дълго пребивавах в Лондон, толкова повече се влошаваше. Изправих се, прекосих стаята и приближих до прозореца. Отражението ми изглеждаше бледо и изтощено, а очите ми бяха кървясали. Изглеждах болен — и за вампир, и за човек. Докоснах инстинктивно врата си с пръсти, мислите ми се отнесоха отново към съня. Лекият бриз, шумолящ в полите на бялата й нощница, пламъкът на лампата, потрепващ на фона на белите стени, острата болка, когато зъбите на Катрин се забиваха в плътта ми... всичко изглеждаше толкова реално. Но, разбира се, пръстите ми не напипаха нищо друго, освен гладка кожа.

Катрин беше мъртва — окончателно и безвъзвратно мъртва, не със смъртта на обикновена простосмъртна — от двайсет години. При все това тя беше навсякъде, неотделима част от мен и Деймън. Тя беше права. А тогава бях такъв глупак, задето изобщо не разбрах какво се криеше зад думите й.

Отидох до мивката и наплисках лицето си със студена вода. Шокирах се, като видях колко мръсотия и сажди изтекоха в канала. Лондон беше мръсен град. Но отмиването на прахта от лицето ми не можеше да изстърже чернотата от душата ми.

Като забелязах, че слънцето потъва бавно зад хоризонта, хвърляйки отблясъци върху стената, довърших набързо измиването и завързах вратовръзката си. Прекосих с пъргави крачки вече познатите улици на града. Мразех нервността, която ме бе обзела, как се вглеждах с подозрение във всяко отминаващо лице.

Вайолет ме чакаше пред вратата на „Десетте камбани“, облечена в същата изумруденозелена рокля, която носеше в театъра преди няколко вечери. Беше очертала очите си с черен въглен, а устата й бе изрисувана в яркочервено. Докато в театъра роклята й стоеше прелестно, в кръчмата изглеждаше почти крещящо и безвкусно и нямаше да е никак трудно да я сбъркат с една от жриците на нощта. Или още по-лошо, с идеалната мишена за страховития убиец.

— Готова ли си да тръгваме? — попитах Вайолет, когато приближих и й подадох ръка. Тя кимна, пое я и започна да бърби как бе минал денят й в кръчмата, докато вървахме припряно по

калдъръмените улици към пристанището. По пътя неколцина работници подсвирнаха на Вайолет. Аз ги изгледах кръвнишки, но вътрешно изтръпнах от страх. Имах чувството, че сме движещи се мишени за всеки, попаднал на пътя ни.

Когато приближихме, от един от складовете се разнесе музика. Беше весела, танцувална мелодия, а глъчката и оживлението, идещи от склада, контрастираха странно с тишината и пустотата от предишната нощ. Лондон ми напомняше на калейдоскоп — детската играчка, която веднъж ми бе купила Лекси. С едно завъртане и картината в другия край на тръбата се променяше и ти никога не можеш да отгатнеш каква ще е следващата. Надявах се само, че различните сцени, очакващи Вайолет и мен, ще бъдат приятни, а не страховити и ужасяващи.

— Ето че пристигнахме! Стефан, хайде! — възкликна спътницата ми и ускори крачка, когато зърна трима добре облечени мъже, които вървяха към един от слабо осветените складове покрай пристана.

Аз също забързах, докато се изравнихме. Обгърнах я с безгрижен жест, тъй като не исках да я изгубя от поглед, когато се озовем на партито. Няколко лодки и корабчета се поклащаха във водата, а пристанището бе пълно с народ, сякаш се намирахме на някоя улица в Ийст Енд след края на представлението. Вятърът донасяше на талази към нас музика и смях.

Двамата с Вайолет застанахме пред залостена метална врата и след като ми метна дяволит поглед, младата ми приятелка вдигна дръзко ръка, за да почука. Ала преди да го стори, вратата се отвори бавно.

— И това ако не е госпожица Бърнс! — изрече любезен глас и аз вдигнах поглед. От другата страна на вратата стоеше Самюъл, облечен в бяла риза, закопчана до врата, а широките му рамене опъваха тъмното вечерно сако.

— Благодаря ви много. — Вайолет се изчерви и поклони, а Самюъл ѝ предложи ръката си.

— Здравей — поздравих любезно Самюъл. Въпреки че, поне според мен, не бях сторил нищо, с което да обидя Самюъл, той винаги се държеше дистанцирано към мен. Предположих, че е заради положението ми в обществото — от мазолестите ми ръце и наболата брада лесно можеше да се досети, че не се числя към неговия свят.

Навярно би трябвало да съм доволен, че не бе прехвърлил презрителното си отношение и към Вайолет, ала високомерието му ме дразнеше. Може би разбирах малко защо Деймън толкова отчаяно желаше да бъде приет в обществото.

— Стефан — промърмори Самюъл и лека усмивка пробяга по устните му. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш. — Явно аз не бях единственият, който тази вечер се насилваше да бъде любезен.

Въздухът бе наситен с уханието на различни скъпи парфюми и цигарен дим. Върху почти всяка свободна повърхност се виждаха поставки с горящи свещи и беше истинско чудо, че още нищо не се бе подпалило. Въпреки това в голямото помещение на склада цареше полумрак и бе невъзможно да се различат отделни лица, ако не са точно пред теб. В ъгъла духовият оркестър свиреше силно някаква мелодия, която не разпознах, чийто ритъм обаче сякаш бе в синхрон с туптенето в главата ми. Напразно се бях опасявал, че тоалетът на Вайолет няма да е подходящ. По-голямата част от жените носеха рокли с ниско изрязани деколтета, чиито поли прилепваха плътно около бедрата. Тук се бяха смесили два съвсем различни лондонски свята, явно съществуваха места, където изисканите и благопристойни обноски нямаха значение.

Внезапно чух пронизителен писък. Извъртях се рязко, зъбите ми се издължиха, готови за нападение.

Но видях само Вайолет в средата на стаята да прегръща високо, слабо момиче. Толкова силно се бе вкопчила в него, сякаш нямаше намерение никога да го пусне.

— Стефан! — извика Вайолет и размаха енергично ръце, за да отида при нея. Очите ѝ сияеха. — Виж, че бях права. *Знаех*, че тя е жива. Това е Кора!

— Кора? — промълвих слисано, като се вторачих в момичето пред мен. Тълпата се бе разделила, за да наблюдава по-добре разиграващата се драма.

Кора кимна, бледосините ѝ очи изглеждаха замъглени и нефокусирани.

— Да — потвърди тя протичко. — Аз съм Кора! — Думите се проточиха бавно, като гъст сироп. Дали бе под влияние на внушението? Нямах представа, не знаех какво е обичайното ѝ

държание. Но изпитах дълбоко безпокойство. Нещо не беше наред с тази среща. Беше твърде удобна след толкова много търсене.

— Добре ли си? Къде беше? — попитах, опитвайки се да не звуча като загрижен баща. Не исках да я изплаша. В крайна сметка ние бяхме напълно непознати. Но трябваше да зная.

Вайолет изглежда нехаеше за въпросите ми и галеше косата на сестра си все едно беше домашният ѝ любимец.

— Това е Стефан — обясни тя. — Моят отскорошен най-добър приятел. Имам да ти разказвам толкова много... — Вайолет обви спонтанно ръце около шията на Кора, която също като тази на Шарлот, бе увита плътно с копринен шал.

— Къде беше? — попитах отново, угрижеността ми заплашваше да се превърне в отчаяние. Не можех да различа Деймън в тълпата от гуляйджии, но бях сигурен, че е наблизо.

— Къде бях ли? — попита Кора смутено. Усетих как стомахът ми се свива.

— Какво значение има това? — намеси се Вайолет. — Най-важното е, че Кора е жива и здрава, нали? — Вайолет вдигна ръце и разкопча медальона си. Тъкмо щях да ѝ кажа да не го сваля, когато тя го закопча около врата на сестра си. Златната верижка проблесна на светлината на свещите.

— Това е подарък, за да не ме напускаш никога повече, чуваш ли? — заяви Вайолет и очите ѝ се замъглиха от напиралите сълзи. Кора кимна, но сякаш не я слушаше. Хвърли поглед през рамото на Вайолет, явно търсеше някого. И макар че изглеждаше щастлива да види Вайолет, не преливаше от радост и възторг и като че ли не осъзнаваше напълно, че е била изгубена.

Продължи да примигва и да подръпва верижката около врата си. Дали бе хипнотизирана?

В този момент с ленива походка приближи Деймън, понесъл в едната си ръка бутилка с шампанско, а в другата високи чаши за шампанско. Зад него вървяха Самюъл и висок мъж с късо подстригана руса коса, облечен в костюм, с цилиндър на главата.

— Чух, че имало повод за празнуване — обяви Деймън, докато измъкваше ловко тапата на бутилката. Тя изхвъркна с празничен пукот, а той побърза да разлее пенливата течност по чашите.

— Това е сестра ми! — възкликна Вайолет, без да откъсва поглед от Кора.

— Колко мило — подметна с иронична нотка Деймън. — Семейните срещи са трогателни. Знаех си, че нещо у теб ми хареса от самото начало — додаде, обвивайки ръка около раменете на Вайолет. — Кора се присъедини наскоро към малката ни група като приятелка на брата на Самюъл. Сега изглежда всички сме едно голямо семейство!

— Това е Кора — намесих се гневно. — Спомняш ли си?

Деймън сви рамене.

— Както казах, не помня това, което не е във вестниците. С възрастта паметта ми отслабва все повече и повече! — обяви приповдигнато той.

— Млъквай — изръмжах.

— Нима това е начинът да се говори с брат? — с усмивка попита Деймън.

— Хайде, хайде! — намеси се Самюъл, като вдигна чашата си за тост, неподозиращ за напрежението помежду ни. — За семействата. Включително и за моя брат Хенри — добави и посочи към бледия, русокос мъж, застанал до него. На пръв поглед изглеждаше около осемнайсет или деветнайсетгодишен.

— Приятно ми е да се запознаем — промърморих, едва успявайки да възвърна любезния си тон. Но лицето на Хенри се озари от широка усмивка и той разтърси енергично ръката ми.

— На мен също ми е приятно — изрече с аристократичен британски акцент, който звучеше също като този на брат му. Но топлото и почти наивно изражение нямаше нищо общо с това на Самюъл — и аз тутакси забелязах, че стрелна поглед към Вайолет.

— Здравей — поздрави я той сърдечно.

Вайолет се извърна към него, вдигнатото ѝ нагоре лице бе озарено от неподправен интерес. Знаех, че в момента станах свидетел на преминаването на светкавичен поток от емоции, които хората приемат за даденост — мигове, в които един непознат се превръща в нещо повече, в някоя личност, за която даден човек може да си въобрази, че е познавал през целия си живот. В полумрака нямаше начин Хенри да разбере, че Вайолет е сервитьорка. Тя говореше с добре школувания глас на актриса, а по новата ѝ рокля не си личаха петната от „Десетте камбани“. Това е забележителен век. Както ми бе

казал Джордж, Вайолет наистина би могла да се издигне над своята класа и да открие щастието. Тя го заслужаваше.

И въпреки че Кора бе намерена и не изглеждаше зле поне външно, знаех, че не бих могъл да си замина, докато не разгадам тази мистерия. Защо Деймън беше толкова потаен? Струваше ми се почти сигурно, че по някакъв начин е замесен в убийствата. Въпросът беше какво бе направил? И с кого го бе направил?

Погледнах отново към Хенри и Вайолет. Двамата бяха увлечени в разговор, главите им бяха сведени, сякаш се познаваха от години. Поне засега Вайолет си имаше занимание и беше с някой, който не беше опасен, а това ми даваше възможност да потърся в тълпата тайнствения вампир, който ми се изплъзна миналата нощ.

Ала промъкването из оживеното сборище се оказа безплодно. Момичетата бяха толкова пияни, че едва стояха прави и постоянно се бутеха в мен, а оглушителният шум от оркестъра претоварваше сетивата ми. Излязох от склада с надеждата да се опитам да открия вратата, през която снощи вампирът бе нахлул тичешком. Може би бе оставил някаква следа.

Свежият въздух прочисти главата ми. Реших да заобиколя склада и да потърся познат прозорец или врата. И тогава се изви вятър и аз я подуших.

Това бе миризмата на кръв — топла, пулсираща съвсем близо.

Скръцнах със зъби. Миризмата тутакси събуди ненаситната ми жажда и ме изнерви. Убиецът навярно беше един от гостите на партито. Но кой беше това? Или — и това бе мисълта, която ме хвърли в ужас — той вече бе действал и във въздуха се носеше уханието на съвсем прясно убийство?

Вероятността ме накара да се втурна обратно в склада и да разбутам обезумяло тълпата, отчаяно търсещ източника на миризмата. Нямах никакво време за губене. Все едно отново преживях за кой ли път познатия сценарий, винаги се озовавах на мястото с половин секунда, половин минута или половин ден по-късно. Но този път ще е различно, помислих си диво, когато се блъснах в една танцуваща двойка — мъжът въртеше все по-бързо и по-бързо жената в обятията си. Вече не бях вампир младок, термин, който с добронамерена насмешка използваше Лекси, за да ме опише. Вече имах мъдрост,

възраст, пролята кръв зад гърба си. Този път ще спра злото, преди да се е развихрило.

Складовото помещение беше измамно голямо и аз бях шокиран, че мястото сякаш нямаше край, всеки сантиметър от бетонния под бе пълен с хора, които се смееха, пушеха и пиеха, сякаш нямаха никаква грижа на този свят.

— Извинете ме! — крещях в отчаянието си, докато си проправях път между двойките, настъпвайки ги по обувките, следвайки все по-острата миризма на желязо — докато не се блъснах в нещо твърдо и солидно.

Вдигнах глава. Беше Самюъл. Мигом се изпънах в цял ръст и му се усмихнах сковано. Знаех, че с трескавото си лутане из помещението сигурно приличах на пиян или луд.

— Извини ме и *ти*! — викна дружески Самюъл, като дръпна леко назад чашата си с уиски. — Май доста бързаш — додаде и ме погледна развеселено.

— Търся един приятел — смотолевих, докато погледът ми прескачаше от лице на лице. Осъзнах, че докато тичах наоколо не бях видял Вайолет. Сега не само търсех убиец, но и невинно момиче. Трябваше да се уверя, че тя е в безопасност.

— Смятай, че си го намерил! — обяви весело Самюъл и застана на пътя ми.

— Не си ти. — Чак след като думите излязоха от устата ми осъзнах колко грубо са прозвучали. — Искам да кажа, че търся Вайолет.

— Вайолет! — Очите му светнаха с разбиране. — Разбира се. Струва ми се, че я видях да седи на бара... искаш ли да отидем заедно?

Когато се запътих към бара, не си дадох труд да бъда любезен, докато оглеждах отчаяно тълпата. Оказа се, че докато съм тичал наоколо, тя доста е оредяла и най-сетне можех да стоя, без да ме блъскат и бутат.

Почаках очите ми да привикнат с мъждивото осветление. В другия край на склада две отворени врати водеха към доковете, а отвъд тях бе водата. Вратите бяха подпрени с няколко празни дървени щайги от мляко, вероятно, за да влезе свеж въздух. Докато останалата част от склада продължаваше да е наблъскана с хора, тази беше неосветена и празна. Усещах миризмата на паяжини и плесен.

И кръв.

Отвън облаците върху небето се бяха разместили и през мръсните прозорци в единия край на склада се процеждаше лъч лунна светлина. Погледът ми попадна върху смачкана купчинка в ъгъла. Отначало се надявах, че това са някакви стари дрехи или парцали, събрани там заради партито. Ала не бяха. Платът беше яркозелен.

Пребледнях. Знаех какво ще видя още преди да обърна купчинката.

Но когато го сторих не можах да сдържа зададения си вик.

Беше Вайолет, гърлото ѝ бе прерязано, любопитните ѝ сини очи бяха широко отворени и немигащи, сякаш втренчени в тълпата, танцуваща само на няколко метра от студеното ѝ, бяло тяло.

Трябваше час по-скоро да махна Вайолет от тук, преди убиецът да се върне и да я довърши с обичайната си жестокост, обезобразявайки я. Вдигнах я и я преметнах през рамо. Тялото ѝ изстиваше с всяка изминала минута и докосването на кожата ѝ до моята изпращаше студени тръпки надолу по гърба ми. Тя беше мъртва. А убиецът ѝ бе изчезнал.

Огледах се диво. Сега оркестърът свиреше валс и предната част на склада бе пълна с двойки, танцуващи в мрака. Всичко изглеждаше евтино и безвкусно като действие от крещящо и долнопробно представление, в каквито бях участвал, докато бях в Ню Орлиънс. Убиецът бе някъде сред множеството, кланяше се и се промъкваше между двойките.

Кучешките ми зъби пулсираха, а краката ме боляха от желанието да побягна или да се сбия. Но не сторих нито едното от двете. Стоях на място като замръзнал. Корсажът ѝ бе опръскан с тъмни капки, които блестяха като кърваво съзвездие, а черният въглен, с който бе очертала очите си, се бе размазал и потекъл. Лицето ѝ приличаше на тъжна маска, изрисувана със сълзи.

Не чувствах тъга. Това, което ме изпълваше, беше много по-дълбоко, по-примитивно. В гърдите ми бушуваше гняв към онзи, който го бе извършил, както и безпределно отчаяние. Това щеше винаги да се повтаря и още много жертви като Вайолет щяха да погинат. Нямаше да има значение дали ще се върна обратно в Америка или ще замина за Индия, или просто ще се скитам без посока по света. Още колко много гибел щях да видя със съзнанието, че смъртта никога няма да ме достигне?

Погледнах надолу към отпуснатото тяло на Вайолет и се усилих да пропъдя тези мисли. Вместо това се замислих за краткия живот на Вайолет. За широката ѝ усмивка, докато обличаше една от красивите рокли, за начина, по който очите ѝ сияеха, плувнали в сълзи в края на музикалното представление, за твърдата ѝ вяра, че в света има и добро.

Щеше да ми липсва. Вайолет беше толкова пълна с енергия и страст, толкова жива. Беше също така и наивна, доверчива и толкова уязвима. И бе дала върбинката на сестра си. Разбира се, тя не бе подозирала, че е нещо повече, освен талисман за късмет, но при все това... ако върбинката беше у нея, сега тя щеше да е жива.

— Рой от ангели белокрили да те приспи във вечния покой!^[1] — пророних, цитирайки Шекспир вместо молитва, като положих ръка върху студеното ѝ чело и пригладих няколко къдрици. Фразата отекна в главата ми, думи много по-познати и близки на мен от церемониите, на които бях присъствал, или псалмите, които бях чул в човешката си битност. Наведох се и докоснах леко с устни бузата на Вайолет.

Внезапно тя се изви нагоре, тялото ѝ се разтърси, очите ѝ се разшириха, а устата ѝ се покри с пяна, докато се хвърляше към ръката ми.

Аз се отдръпнах светкавично, изправих се на крака и се притаих в сенките.

— Стефан? — извика Вайолет с висок и писклив глас, който нямаше нищо общо с напевния ѝ ирландски акцент. Ръката ѝ се вкопчи лудешки в гърлото, а очите ѝ се разшириха от ужас, когато я отдръпна и видя пръстите си, покрити с кръв. — Стефан? — извика отново, докато очите ѝ се стрелкаха диво във всички посоки.

Наблюдавах я в безмълвен шок. Досега безброй пъти съм виждал смъртта и знаех, че Вайолет беше мъртва. И в същото време не беше. Това означаваше само едно: била ѝ е дадена вампирска кръв и след това е била убита. Тя беше в преход.

— Стефан? — попита тя, опитвайки се да си поеме дъх и скърцайки със зъби. Дишаше тежко и накъсано. Не спираше да облизва устните си, сякаш изгаряше от жажда. — Помогни ми! — изхъхри Вайолет.

Като че ли отдалеч чух как оркестърът поде друга мелодия. Веселящата се тълпа бе в блажено неведение за отвратителната сцена, разиграваща се пред очите ми. Стиснах челюсти. Повече от всичко исках да бъда силен заради Вайолет, ала все още бях в шок.

Знаех, че тя иска да се нахрани. Припомних си мъчителния глад, който изпитах, когато се събудих в преход. Тя дишаше шумно и на пресекулки, докато пролази на колене и после се изправи. Пристъпих към нея, за да ѝ помогна.

— Шшт — прошепнах и обвих ръка около нея. — Шшт — повторих и прокарах пръсти през сгъстената ѝ коса, влажна от пот и кръв. — Ти си в безопасност — излъгах. Разбира се, че не беше.

На няколко метра по-нататък, на съседния док, видях малка лодка, която навярно се използваше за превозването на товар от едната страна на Лондон до другата, да се поклаща леко върху вълните на Темза. Хрумна ми безумната мисъл да се качим на нея и да отплаваме колкото се може по-надолу по реката, само и само да се махнем оттук.

— Какво става с мен? — Вайолет изричаше с мъка всяка дума, стиснала гърлото си.

— Ще се оправиш, Вайолет. Но моля те, кажи ми кой ти причини това?

— Не зная — отвърна тя и лицето ѝ се сгърчи. Кръвта, стекла се от врата ѝ, бе изсъхнала върху плата, оформяйки шарки, които можеха да ми се сторят почти красиви, ако не знаех как се бяха получили. Лицето ѝ бе бяло като тебешир и тя не спираше да облизва устните си. — Отивах към бара. И тогава той ме дръпна към себе си, за да танцуваме и... това е всичко, което си спомням — рече Вайолет, докато чупеше ръце и се взираше умоляващо в мен.

— Кой беше той? — настоях да узная.

— Деймън — отрони момичето, едва сдържайки сълзите си. Една сцена изплува в съзнанието ми: Вайолет, толкова развълнувана, че Деймън ѝ обръща внимание. Вайолет позволява на Деймън да я придружи до бара и ѝ поръчва питие. Вайолет, нервна и кокетна, чака да чуе какво ще ѝ каже Деймън. И тогава Деймън облизва устните си, хвърля се и пие, като накрая оставя бездиханното ѝ тяло, за да го намеря.

Ти винаги помагаш на девици в беда. Подигравателните думи на Деймън отекнаха в ушите ми. Той я бе оставил, за да я намеря аз, както когато бяхме деца и играехме на криеница.

— Толкова съм жадна — промълви Вайолет, облегна се на края на пристана и допря шепи, за да загребе малко от мръсната вода, течаща в Темза. Гледах я как приближава шепите към устата си, видях как лицето ѝ се сгърчи в погнуса. Тя знаеше, че нещо никак, ама никак не е наред. — Стефан... не се чувствам добре. Мисля, че се нуждаю от лекар — додаде тя, зарови лице в длани и се залюля безмълвно напред-назад.

— Ела с мен. — Придърпах Вайолет в прегръдката си. Усетих конвулсиите, разтърсващи тялото ѝ и видях сълзите, напирани в големите ѝ очи. Знаех, че е смутена и объркана, а този мръсен док не беше мястото, където да ѝ обясня какво се случва.

Вдигнах я и се запътихме към лодката, поклащаща се върху водата. Оставих я нежно на пода. Тя примигна няколко пъти, а от потръпващите ѝ гърди се изтръгна въздишка.

— Мъртва ли съм? — пророни и протегна ръка към мен. Пръстите ми се склупиха около нейните. Опитах се да си спомня собствената си смърт. Чувствах се замаян и объркан, измъчван едновременно от мъка и вина заради загубата на Катрин. После, когато преминах пълния преход, сетивата ми станаха бързи, остри. Свърхчовек.

— Да — отвърнах. — Ти си мъртва.

Вайолет се отпусна назад и затвори очи.

— Толкова много боли — проплака и се сгуши изтощено до едната страна на лодката. Тялото ѝ не можеше да извърши прехода.

Прониза ме силен гняв. Деймън трябваше да си плати за това.

Намерих в другия край на лодката парче муселин — навярно го бяха използвали, за да поправят платната — и я завих с него като с одеяло. Несчастното момиче бе заспало и аз знаех, че няма сили да избяга. Въздъхна и се зарови в плата, а аз скочих от лодката и хукнах обратно към склада.

Веднага щом влязох в одименото помещение, чух гласът на брат ми да се извисява над глъчката — смееше се и се шегуваше с абсурдната експедиция, която лорд Ейнзли планираше в Индия. Без да ме е грижа кой ще ме види, използвах вампирската си скорост, за да стигна до него. Той се смееше със Самюъл и Хенри. Кора попиваше всяка негова дума.

— Ти също трябва да отидеш в Индия, Деймън. Нали постоянно се оплакваш, че лондонското общество ти е омръзнало — заяви Хенри, като вдигна чашата си с шампанско към Деймън. — Може би едно приключение ще ти се отрази добре.

— Да, можеш да опитах късмета си в омагьосването на змии — подхвърли Самюъл. — Вече доказва таланта си в омагьосването на

жени.

При тези думи Деймън се засмя одобрително. Мощна вълна на ярост се надигна в гърдите ми. Как смееше той да се смее и шегува само минути след като бе нападнал Вайолет, изпращайки я по пътя, за който и двамата съжалявахме, че бяхме поели.

— Ти — изръмжах, сграбчих брат ми за ръката и го повлякох към алеята, водеща към доковете. Беше пуста, с изключение на един скитник, заспал с бутилка уиски, притисната до гърдите му.

— А, разговор на лунна светлина край брега. Колко живописно. И какъв е специалният повод? — попита Деймън, като повдигна тъмните си вежди.

Отстъпих отвратно. Мразех всичко в него. Мразех предвзетото му южняшко провлачване, което използваше в мое присъствие, сякаш за да се подиграе с изтънченото ни възпитание; начинът, по който изкривяваше думите, дори и да беше единственият, който разбираше шегата; начинът, по който се подиграваше с всичко, включително и с човешкия живот.

— За мен ти си мъртъв — изръмжах, сграбчих го с все сила и го хвърлих към срещуположната стена. Чух със задоволство как черепът му изпука в бетона. Той се свлече като парцалена кукла, но след миг се изправи. Очите му мятаха мънии в мрака. Пристъпи бързо към мен, после се спря и избухна в смях.

— Някой отново си е намерил силата — рече Деймън, докато разтриваше слепоочието си. Раната се бе затворила почти мигновено, оставяйки гладка и бяла плът. — Защо си толкова разстроен? Не намери ли убиеца, който търсеше? — попита Деймън подигравателно с нисък глас.

— Никакви игри повече. *Ти си убиецът!* — викнах с погнуса, докато гневът кипеше във вените ми. Искях да му причиня болка. Ала бедата беше, че нищо не бе в състояние да го срази.

— Аз ли съм? — попита небрежно Деймън. — Я ми кажете, как стигнахте до това заключение, детектив Салваторе?

Значи така е решил да ме измъчва сега. Повече Никакви юмруци, схватки или битки, само психологически тормоз. Е, и този път беше успял.

— Ти ме натопи за вчерашното нападение. И ти уби Вайолет — заявих, а гласът ми отекна силно като гръмотевица в ясен ден.

Безчет изражения — омраза, гняв, раздразнение — преминаха по лицето на Деймън, преди да се хвърли към мен и да ме притисне към бетонната стена, лицето му бе само на сантиметри от моето. Извих се, опитвайки се да се измъкна, но хватката му само стана по-силна.

— Опитвах се да бъда търпелив с теб, братко — процеди с омраза Деймън. — Реших, че може би няколко десетилетия ще ни повлияят добре. Но ти си все същият, какъвто си бил. Винаги се забъркваш в неприятни ситуации и винаги си въобразяваш, че знаеш как да се справиш. Винаги си глупавият рицар в блестящите доспехи. Винаги си този, който поема върху раменете си отговорността за целия свят. Но... — Гласът му се снижи до шепот, който само аз можех да чуя. — Ти не си невинен. Ти започна всичко това. И смъртта не започва и не свършва с мен. Свиквай с това, братко. Хората умират и ти не можеш да промениш това — изсъска и пусна врата ми, но не преди да се изплюе в лицето ми. — Предупреждавам те: следващият път, когато се появя в живота ти, той няма да е само партита и пикници. Можеш да ми вярваш — довърши Деймън, преди да се завърти на пети и да се запъти обратно към веселбата.

Наблюдавах го със стиснати юмруци. Вратът още ме болеше там, където пръстите на Деймън се бяха врязали в плътта. Той беше много по-силен от мен и знаех, че той държи никога да не го забравям. Замислих се за безгрижното веселие, с което Деймън посрещна вестта за смъртта на Вайолет. Разбира се, той никога нямаше да се промени. Винаги щеше да му доставя удоволствие да ме гледа как страдам и се измъчвам. Той смяташе, че съм го предал и съм му сторил непоправимо зло и щеше да продължи да унищожава всеки, за когото ме бе грижа. Щеше да продължи да убива. И заради какво? За да ми отмъсти и да станем — квит за нещо, за което никога, никога нямаше да можем. Защото аз може и да го бях превърнал във вампир, но той сам се превърна в чудовище.

Ала сега Вайолет се намираше в преход и единственото, което можеше донякъде да изкупи грешките ми, беше да ѝ помогна да се справи с това изпитание. Забързах към лодката и когато стигнах, видях леко движение под муселинения плат, с който я бях завил.

— Вайолет! — възкликнах и се свлякох на колене до нея.

Очите ѝ се отвориха, зениците ѝ бяха огромни и замъглени. Притиснах я към гърдите си, искаше ми се да можех да направя нещо

за нея. Ала единственото, което можех да сторя, беше да ѝ дам възможността да напусне този свят така, както бе дошла на него — като човек, без да изцапа ръцете си с кръвта на себеподобните.

— Стефан — изрече тя с дрезгав глас, като се опита да седне.

— Трябва да вървим — казах и я изправих на крака. Сега Деймън щеше да я потърси, за да се увери, че преходът ѝ ще завърши успешно. Знаех, че трябва да се върна и да намеря Кора, но не можех да рискувам. Трябваше да се надявам, че върбинката ще ѝ помогне, докато аз не можех.

Не можех да дам много на Вайолет, но поне можех да ѝ осигуря избор. Това бе невъзможен, чудовищен избор, но беше неин и може би последният, който някога щеше да вземе. Тя заслужаваше да го направи на спокойствие. Трябваше да заведе Вайолет някъде, където щеше да е в безопасност.

— Ела — подканих я, вдигнах я и тя се сгуши до гърдите ми. Затичах се, отначало трмаво, докато набера скоростта, с която съм свикнал, когато съм в пълен синхрон със Силата си. Веднъж или двама зърнах да помръдва перде или сянка, твърде дълга, за да е моята. Дори ми се стори, че чух бягащи стъпки зад мен. Това само ме пришпори да се затичам още по-бързо. Спрях щом стигнахме до хотела и се поколебах. Деймън знаеше къде сме отседнали. Там не беше безопасно. Сведох поглед към Вайолет, която още изглеждаше объркана и отслабваше все повече.

— Партило? — попита тя, като се изправи и притисна длан към главата си. — Шампанското... напих ли се?

Исках да ѝ кажа, че се е напила, да ѝ спестя болката от приближаващите часове. Ала тя заслужаваше повече от това. Не я излъгах, когато я намерих, нямаше да го сторя и сега. Щях да направя всичко, което бе по силите ми, за да съм сигурен, че тя разбира пред какъв избор е изправена. Припомних си как сияеше лицето ѝ, когато видя театър „Гейти“ и една идея се оформи в съзнанието ми.

— Да отидем до театъра — предложих.

— До театъра? — Вайолет примигна, сякаш не разбираше поканата ми. Не я обвинявах. Положението ѝ беше страшно и въпреки че тя го осъзнаваше, думите прозвучаха все едно я канех на църковна сбирка.

Кимнах и ѝ помогнах да стъпи на крака. Двамата поехме, куцукайки по пустите калдъръмени тротоари. Утрото наближаваше.

Светлините пред театър „Гейти“ бяха угасени, но не бе необходима много сила, за да се отвори вратата с ръждясалите панти, водеща към сцената. Въздъхнах, когато се озовахме в тъмния театър. Най-сетне имах чувството, че сме в безопасност от Деймън.

— Това друго парти ли е? Защото не мисля, че съм готова за него. — Сърцето ми се сви при вида на невинното разочарование, изписано върху лицето на Вайолет.

Кимнах ѝ да седне до мен в един от столовете в червено кадифе от предните редове.

— Доведох те тук, защото зная колко много обичаш театъра. Никак не е лесно да се приеме това, което ще ти кажа — подех, като примигнах в мрака. Беше по-лесно да водим този разговор, когато не сме лице в лице.

— Деймън... — промълви Вайолет, сетне потръпна. — Той беше толкова мил. Представи ме на всичките си приятели. И тогава...

— ... те е нападнал — довърших вместо нея с глух глас.

Тя се намръщи, но не възрази.

— Спомням си, че пиех шампанско. И се смеех, и тогава... Не зная. Сякаш всичко е заличено от съзнанието ми — рече и поклати безпомощно глава.

Завъртях около пръста си моя пръстен с лапис лазули. Когато аз бях в преход, Емили, прислужницата на Катрин, ми обясни какво се случва с мен. Тя ми даде пръстена. Катрин я бе помолила да даде един на мен и на Деймън. Емили беше студена и спокойна и докато страдах, ме наблюдаваше безучастно и дистанцирано. Аз не бих могъл да го направя.

— Стефан? Какво става с мен? — попита Вайолет и гласът ѝ пресекна.

Преплетох леденостудените пръсти на Вайолет с моите.

— Ти си в преход. Беше убита от вампир. От Деймън.

— Вампири? — запъна се момичето. — Има ги само в приказките. За какво говориш?

— Не, те съществуват наистина. Аз съм вампир. Както и Деймън. Той е мой брат. Мой истински брат — отвърнах, втренчен пред себе си. Мразех това, което изричах, но знаех, че ще е много по-лошо, ако

скрия истината. — Ние изглеждаме като обикновени хора. Някога бяхме такива. Отраснали сме заедно, смели сме се заедно и бяхме семейство. Но вече не сме. Оцеляваме само, защото пием кръвта на другите. Аз избрах животните. Но не и брат ми.

— Тогава това означава ли, че сега и аз съм вампир? — промълви Вайолет с треперещ глас.

Поклатих глава.

— Не — уверих я категорично. — Деймън е убил човешкото ти тяло, но преди това ти е дал малко от своята кръв. За да се завърши преходът и да станеш изцяло вампир, трябва да пиеш човешка кръв. Ако не го сториш, тялото ти ще умре. — Имах чувството, че облепените с тапети стени на салона се затварят около мен.

— Но, Стефан, не разбирам. Ако има начин да живея, тогава защо... — Думите й заглъхнаха, гласът й прозвуча толкова невинен и безпомощен, че стомахът ми се сви на топка.

— Защото не е толкова просто. Да си вампир не е като да си жив. Вампирът изгаря от постоянна, ненаситна жажда за кръв, от желание да убива. Превръща се в съвсем различна личност... — Замлъкнах, защото Вайолет притисна длан към гърдите ми, отначало нежно, а после по-настойчиво. Устоях на подтика да се отдръпна. Беше интимен жест, каквито си споделят двама любовници.

— Аз не... не мога... — пророни тя и ужасът завладя лицето й, докато опипваше гърдите ми с ръце. — Няма пулс — осъзна, най-после проумяла какво се опитвах да й кажа.

— Не — отвърнах търпеливо.

— Ами ако искам да... се превърна? — попита девойката. — Ако искам да стана като теб?

— Аз ще ти помогна. Това е изборът, който трябва да направиш. Но преди това трябва сериозно да помислиш. Това не е истински живот. Вечният живот не е благословия. Ставаш свидетел на смъртта на твърде много хора и винаги оставаш създание на мрака. Трябва да живееш в сенките и да се появяваш само нощем. А ти не би трябвало да живееш така — заявих и стиснах ръката й. — Ти принадлежиш на светлината.

Тялото й се разтърси от ридания и аз разбрах, че е осъзнала реалността, пред която се е изправила.

— Аз тъкмо започвам да живея... — промълви тъжно и разтри нежно врата си, все едно си припомняше отдавнашните ласки на любим. Сетне ръката ѝ се отпусна върху гърдите. Тогава вдигна глава и ме погледна с блестящи от сълзите очи.

— Кога? — попита.

— Скоро — признах. Погледнах към полуотворената врата. Виждах, че навън вече небето изсветлява. Не можехме да останем тук. Вайолет трябваше да отиде някъде, където щеше да е в безопасност, а никъде в Лондон не беше в безопасност от Деймън.

Тя подсмръкна и аз видях как две големи сълзи се търкулнаха по страните ѝ.

— Искам да си отида у дома — изрече с тъничък глас. — Искам да съм с мама и сестрите си. Аз не принадлежа на това място. Ако трябва да умра... а аз искам да умра, не искам да се превърна в чудовище... тогава искам да умра като Вайолет Бърнс. Искам да съм си у дома. Искам Кора.

Погледнах я, докато тя се взираше смело напред. Исках да наема кораб или да я метна на гръб и да преплувам тъмните води на Ирландско море, за да ѝ дам това, за което копнееше. Ала не можех. И тя го знаеше.

— Просто дрънкам безсмислици. Просто искам да видя сестра си за последен път.

— Зная, че искаш, но ако я намерим, мисля, че Деймън ще намери теб. Но Кора е добре. Тя е защитена. Талисманът, който ѝ даде, е пълен с върбинка. Това е билка, която пази хората от вампирите. Не ти го казах, защото не исках да те изплаша, но...

Пръстите ѝ се стрелнаха към падината на шията ѝ.

— Аз съм виновна — осъзна тя.

— Не, ти си спасила сестра си. Независимо дали си знаела или не, какво представлява талисманът, ти знаеше, че носи добър късмет и ѝ го даде. Това е любовта — завърших и се усмихнах на Вайолет. Запитах се дали ако се озовях в същата ситуация, щях да сторя същото нещо за Деймън.

— Е, надявам се, че ще си спомня за мен винаги, когато го носи — въздъхна Вайолет. — А може би бих могла да ѝ напиша писмо. А ти можеш да ѝ го занесеш. Защото тя има нужда от някой, който ще се грижи за нея — каза Вайолет бавно.

— Разбира се. Аз ще се грижа за Кора и ти обещавам, че ще я пазя и закрилям. Вече знам къде ще те заведе — реших и улових ръката ѝ. Надявах се, че фермата на Абът ще ѝ напомни за ирландските хълмове, за които ми бе разказала. Беше слаба утеха, блед заместител на истинския ѝ дом, но беше най-доброто, което можех да направя.

Вайолет кимна покорно. Погледнах я, разкъсван от болка и мъка, докато една сълза заплашваше да рiekне от окото ми. Оставих я да потече и да попие в косата на Вайолет. Цялото ми същество жадуваше да може да направи нещо. Единственото, което бях искал тази вечер, беше Вайолет да е в безопасност. И ето я сега в прегръдките ми... но пълна с вампирска кръв. Провалих се, не оправдах доверието ѝ.

---

[1] „Хамлет“, действие V, сцена 2; превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

Понякога има моменти в живота ми, когато чувствам, че нещо или някой бди над мен. Иначе как двамата с Вайолет щяхме да стигнем толкова лесно до гара Падингтън, без да ни спре полицаи или някой загрижен минувач? Разбира се, помогна и фактът, че взехме малко дрехи от багажа на пътниците, докато те чакаха влака си, и вече не бяхме облечени с дрехи, изцапани с кръв. Но въпреки това се налагаше да придържам Вайолет и дори най-нехайният наблюдател можеше да види, че е на крачка от смъртта. При все това никой не ни забеляза.

Не мисля, че това беше провидение. Може би някога щях да вярвам, но сега го чувствах единствено като доказателство за присъщото зло на природата ми. Аз плашех хората. Тази нощ единствените, които можеха да се изпречат на пътя ни, бяха чудовищата.

След като стигнахме до гарата, използвах последните монети в джобовете си, за да купя билети до Айвънхоу. Хванахме първия влак, който тръгваше от града, и би трябвало да изпитвам облекчение. Ала не беше така. Защото нямах представа кога Вайолет ще умре. Надявах се само да стигнем благополучно до моята колиба.

— Стефан? — попита Вайолет, а пръстите ѝ, леки като криле на колибри, се плъзнаха по ръката ми.

— Да? — отвърнах и откъснах поглед от прозореца. Вместо да изглежда на прага на смъртта, бузите на Вайолет се бяха зачервили, а очите ѝ блестяха. Бяхме във влака вече близо час и сега се намирахме в обширните покрайнини на Лондон. Само полъхът на провинциалния въздух бе сторил чудеса със спътницата ми. Ала не можеше да я спаси.

— Чувствам се по-добре — прошепна с надежда девойката, сякаш отгатнала мислите ми. — Мислиш ли, че ще живея?

— Не — отвърнах тъжно. Не исках да изглеждам безчувствен, но щеше да е още по-жестоко, ако ѝ дам напразна надежда. Без значение колко добре изглеждаше, съдбата на Вайолет бе предначертана.

— О — промълви тя тихо, стисна устни и се втренчи в зелените простори, покрай които минавахме. Купето, в което седяхме, беше идентично на онова, в което пътувах на път за Лондон. Помежду ни имаше сребърен поднос, върху който бяха подредени чинийки от китайски порцелан, пълни с кифлички и сандвичи. Беше още много рано и влакът беше почти празен. Вайолет подремваше, а когато се събуждаше, си гризваше изискано от една от кифличките. Аз от своя страна прекарах по-голяма част от пътуването, като се вирах през прозореца. Пейзажът бе тучен и яркозелен, в пълен контраст с мрачното ми настроение.

— След като преходът започне, няма лек — повторих търпеливо.

— Освен ако не пия човешка кръв — поправи ме Вайолет.

— Това не е лек — казах мрачно.

— Зная — пророни тихо Вайолет, преди да зарее отново поглед в далечината.

— Ако можех да се върна назад и да направя всичко отново, щях да избира смъртта — уверих я и сложих ръка върху нейната, за да я успокоя.

— Толкова много неща не съм видяла и не съм направила — въздъхна Вайолет тъжно. — Никога не съм била на сцената, не съм родила деца... дори никога не съм била влюбена.

Продължих да милвам малката ѝ ръка. Нямах какво да кажа.

Вайолет изхълца и отпусна глава на рамото ми.

— Толкова ми е студено — прошепна.

— Зная, зная. — Погалих косата ѝ, искаше ми се да можех да направя смъртта ѝ по-лека. *Ще бъде*, казах си. Щом се озовем в Абът Манър и далеч от опасността. Искях тя да намери покой и умиротворение в моята колиба и да си отиде без мъки. Беше имала тежък живот. Може би в отвъдното щеше да ѝ е много по-добре.

Дишането на Вайолет се успокои и тя заспа. Погледнах през прозореца. Колкото повече се отдалечавахме от Лондон, толкова по-ясно синьо беше небето. Долових слаб звук, но не идваше от главата ми. Идваше отвън.

— Да? — извиках рязко, предполагайки, че е стюардът с още кифлички или вестници.

Но никой не отговори. Драскащият звук бе настойчив и по-силен, отколкото на някой нелегално пътуващ плъх.

Чух и друг звук, сякаш влакът беше блъснал голямо животно. Но не спря, а продължи да се търкаля по релсите. Погледнах през прозореца и дълго и ниско ръмжеше, което дори не разпознах като мое, излезе от устните ми.

Там, висящ с главата надолу от покрива, през прозореца се визираше Хенри, братът на Самюъл. Лицето му беше притиснато до стъклото, а златисторусата му коса се развяваше на вятъра.

Погледите ни се кръстосаха и за един безумен миг си помислих, че е дошъл да види Вайолет — нетърпелив поклонник, чието ухажване бе стигнало твърде далеч. Но тогава забелязах удължените му кучешки зъби, кървясалите очи и бавно проумях. *Хенри* беше вампир. И Хенри не търсеше Вайолет с нетърпението на влюбен. Той беше на лов — за нас.

Побързах да спусна завесите и се огледах диво, търсейки някакъв изход за бягство. Но разбира се, такъв нямаше. Ожесточих се и усетих как сърцето ми се изпълва с ненавист. Това бе дело на Деймън. Трябваше да е негово. Защо иначе Хенри щеше да е тук? Дори когато бяхме деца, той обичаше да подкокоросва момчетата на Гифън да хвърлят камъни по преминаващия влак или да пуснат билетата от кокошарника по време на някое барбекю. По този начин не рискуваше да накажат него. Сега правеше същото, но с група вампири.

Трябваше да защитя Вайолет. Не можех да позволя на Хенри да се докопа до нея и да я насили да пие кръв. Нямаше да допусна малката ми невинна приятелка да се превърне във вампир против волята си. Прокрадناх се бързо в товарния вагон и се изкачих по паянтовата стълба до железния покрив на влака. Вятърът запрати прахоляк и камъни в лицето ми, а вихрушка от сажди и дим се завъртя около главата ми, така че не виждах почти нищо.

— Хенри! — извиках, като се улових здраво за комина на покрива, откъдето излизаше парата. Приведох се ниско, готов за схватка.

Нищо. Влакът продължаваше да се движи с пухтене напред. Тънка нишка на съмнение започна да се промъква в мозъка ми. Дали не е било някакво видение? Параноидна халюцинация?

Зад мен се разнесе вик на ярост.

Преди да успея да се обърна, усетих тежест върху гърба си, последвана от две студени ръце, които обвиха врата ми. Въздухът

излезе със свистене от дробовете ми, аз се извих, опитвайки се да се измъкна от хватката, ала шията ми бе стисната здраво в примката между лакътя и долната част на ръката му. Изпъшках и се опитах да се боря с него, като в същото време се стараех да не изгубя равновесие.

— Готов ли си да умреш? — прошепна Хенри в ухото ми. Безукорният му акцент бе със съвършена модулация, а дъхът му опари врата ми. Отново притисна трахеята ми.

Да умра. Думите отекнаха в главата ми. Бях забравил какво е да си преследван. Ала сега бях заловен. И ако не направех нещо, щях да умра. А съдбата на Вайолет щеше да бъде по-лоша и от смъртта. Трябваше да направя нещо... Трябваше да...

Остани неподвижен, изкрещя един глас в главата ми. Дали беше на Лекси? Или моят собствен, макар да противоречеше на най-съкровения ми инстинкт или разум. Ръката ми се изви под хватката на Хенри. *Остани неподвижен,* настоя гласът.

— *Изплашен ли си?* А ти си мислеше, че съм само малкият Хенри. Един от предвзетите приятели на Деймън, маловажни и безинтересни за един голям, силен американски вампир като теб. Не съм ли прав, глупако? — попита Хенри саркастично, като ме придърпа по-близо. Явно се опитваше да прекърши врата ми, а след това щеше да ме прониже с кол, да ме изгори или да направи с мен каквото си пожелае. Десетки сценарии, всеки нов по-лош от последния, се вихреха в главата ми.

— Какво? Няма ли да ми говориш? — предизвика ме Хенри. Втренчих се в траверсите, отминаващи под мен и призовах цялата сила, стаена в най-съкровения кътчета на съществото ми. Припомних си Кали, чиято смърт остана неотмъстена. Помислих за Вайолет, която щеше да е следващата жертва.

— Това ще свърши сега! — изкрещях, завъртях се рязко и се отскубнах от хватката му с готови юмруци. Бях по-едър от него, но от натиска на ръката му върху гърлото ми знаех, че той е по-силен. Затова трябваше да бъда по-бърз и по-умен.

— По този начин ли искаш да стане? — изръмжа Хенри и се хвърли към мен. Аз го отбягнах и кракът ми започна да се плъзга от покрива. Пресегнах се и се вкопчих в комина, а Хенри замахна с юмрук. Той се заби в слепоочието ми и за миг виждах единствено безброй звезди.

Ниският, самодоволен смях на Хенри ме изтръгна от мъглата на болката.

Престорих се, че се олюлявам, сякаш всеки миг ще се пусна от опората си. Искях да изненадам Хенри неподготвен. И тогава замахнах назад и го цапардосах.

От сцепената устна на Хенри бликна кръв, а аз отстъпих и огледах със задоволство резултата от усилията ми.

— Май не е толкова лесно, колкото си мислеше, нали? — попитах с отвращение. Деймън навярно бе казал на приятелчетата си, че винаги избягвам конфликтите, дори на свой риск. Е, вече не. Приключих с играчките на Деймън.

Хенри отстъпи на няколко метра, разтриваше раната си и възстановяваше силите си. Раната изчезваше с шеметна бързина и аз знаех, че трябва да действам бързо.

Прилекнах, с надеждата, че инстинктите ми, тренирани вследствие на десетилетия скачане с коне, няма да ме подведат. Цялото умение се състоеше да се концентрираш изцяло натам, накъдето отиваш, и никога да не поглеждаш настрани. Втренчих се в малката вдлъбнатина в средата на вагона няколко метра по-нататък и скочих.

Тялото ми се наклони и полетя като парцалена кукла през пространството. Чух зад гърба си ръмженето на Хенри. Не погледнах, концентрирайки се върху това малко несъвършенство върху покрива на влака, докато краката ми се приземиха с тъп звук върху метала. Тогава се извъртях, метнах се напред, целейки се в лицето му и го ударих с все сила. Юмрукът ми се стовари върху физиономията му. Противникът ми застина за миг, тялото му се олюля на един крак във въздуха, като танцър, очакващ следващия пирует, преди да се прекатури от покрива на влака. Стовари се като купчинка на земята, която ставаше все по-малка и по-малка, докато влакът се отдалечаваше.

— Ще се видим в ада — промърморих. За всеки друг това би било проклятие. Но за мен беше обещание.

Слязох обратно по разнебитената стълба и пристъпих в товарния вагон с огромната надежда, че там няма да ме очаква нито кондуктор, нито полицаи. Бях изтощен, целият треперех и бях покрит с кръв и сажди.

Поех обратно към купето си, облекчен, че никой не ме спря по пътя. Вайолет все още спеше, дишането ѝ бе накъсано и тежко, от време на време прекъсвано от изпъшкване, макар че единствено тя знаеше дали е заради болка, или кошмар.

Не можех да седя. Вместо това закрачих като диво животно в клетка, изпълнен с отчаяното желание да направя нещо. Значи Деймън бе възложил на Хенри да свърши мръсната му работа. Въпросът беше къде бяха останалите? Имах сила да се боря с един, ала дали щях да се преборя с неколцина? И дали щяхме да успеем да се крием от тях достатъчно дълго, така че поне Вайолет да умре в мир?

Свирката на влака изсвири и Вайолет се размърда в скута ми. Пристигнахме на малката гара в Айвънхоу.

— Събуди се — подканих я и нежно я изправих. Слепоочието ми пулсираше, а раната зарастваше бавно — сигурен знак, че бързо губех сили.

— Стефан — отрони сънливо момичето, преди да отвори очи. — Какво е станало? — ахна тя, когато видя в какво състояние бях.

— Били сме проследени — отвърнах рязко, като погледът ми минаваше покрай Вайолет, насочен към отражението ми в прозореца. Изглеждах ужасно. Все едно съм участвал във война. Кое то повече или по-малко, беше истина. — От Хенри — уточних мрачно.

— Хенри! — ахна Вайолет и лицето ѝ доби смъртна бледност. — Какво искаш да кажеш?

— Той също е вампир. Деймън има много силни приятели. Но аз се отървах от него — успокоих я. Знаех, че прозвуча все едно съм го убил и наистина пламенно желаех това да бе истина. Но имам чувството, че само съм го ранил, а при това положение той много скоро щеше да се върне. Свирката на влака изсвири отново и навлязохме в перона на гарата. — Хайде, ела с мен — казах припряно.

Вайолет се изправи с усилие и ме последва надолу по тесния коридор на купето.

— Сър? — извика кондукторът зад нас. Обърнах се рязко, разбрал, че една секунда му е била достатъчна, за да види кръвта по ръцете ми и саждите и мръсотията върху дрехите ми.

Още веднъж, казах си и склочих поглед с неговия. Само защото през последните няколко дни внушението се бе превърнало почти в

ежедневие за мен, не означаваше, че ми струва по-малко усилия. Заповядах си да остана неподвижен.

— Ти никога не си ни виждал — изрекох, когато влакът спря и спирачките изскърцаха остро.

Вайолет стискаше здраво ръката ми и се скри зад гърба ми, като че ли беше изплашено животинче, закриляно от по-едър и по-силен член на стадото.

Продължих да се вирам във воднистите, сънени очи на кондуктора.

— Ние сега си тръгваме. И когато минеш през вагона, вече няма да си спомняш за нас — казах, докато слизах по стъпалата към перона. Кондукторът се потътри зад нас, наведе се над стъпалата, сякаш се колебаеше дали да скочи от влака, за да ни зададе още въпроси. Продължих да го гледам втренчено.

— Никога не съм ви виждал... — чух мъжът да се съгласява, преди свирката да изсвири отново и влакът да потегли бавно.

— Какво стана? — попита Вайолет, сложила ръце на кръста си, докато облакът прах от заминаващия влак бавно се слягаше около нас. Все още изглеждаше замаяна и залиташе все едно беше пияна.

— Това е силата, която ние, вампирите, притежаваме. Мога да подчиня хората на волята си. Не обичам да го правя, но понякога е полезно и се налага. — Надявах се, че няма да ми се наложи да използвам внушението по време на петте километра път, които ни очакваха до имението. Кой знаеше дали госпожа Тод от пощата или господин Еванс от универсалния магазин няма да надзъртат иззад завесите, чудейки се какво прави надзирателят от имението Стефан с това разплакано, бледо и болно момиче. — Но вече сме в Айвънхоу и ти си в безопасност.

Вайолет поклати глава.

— Аз не съм в безопасност — изрече с нисък и слаб глас. — Аз умирам. — Видях как потрепна и осъзнах, че слънчевите лъчи сигурно са много болезнени за нея. По ръцете и краката ѝ се виждаха големи червени петна, а лицето ѝ лъщеше от пот. Погледнах безпомощно към моя пръстен с лапис лазули, отчаяно ми се искаше да можах да направя нещо. Но трябваше да нося пръстена постоянно.

— Да вървим — подканих я, улових я под ръка и прекосихме улицата към отсрещната, сенчеста страна. Не беше кой знае какво

облекчение, но все беше нещо. После двамата се запътихме бавно към Абът Манър.

Когато стигнахме до пътеката, водеща към задната градина на семейство Абът, умът ми се бе проявил. Горите бяха красиви, тъмни, диви и мистериозни. Според една от местните легенди, преди много години на тази земя се установили феите и я превърнали в свой дом — криели се сред гъстите клони на вековните дъбови дървета, наблюдавали горския живот и се грижели за обитателите на тъмните дъбрави. Разбира се, аз не вярвах на тази история. Бях обикалял тези гори, бях заловил и убил достатъчно животни, за да се уверя, че никакви добри създания не защитаваха горите. Или ако съществуваха, те си имаха по-добри занимания, отколкото да спасяват някоя скитаща катерица или заек, уловени в здравата хватка на вампирските зъби. Въпреки това историята ми действаше успокоително, защото бе доказателство, че хората все още вярваха в доброто, независимо, че сред тях живееше толкова много зло.

Вървахме към поляната, където върху билото на хълма се издигаше триетажната тухлена господарска къща.

— Пристигнахме — обявих, като посочих огромното пространство, сякаш бях крал, показващ земите си на свой поданик.

— Хубаво е — промълви с немощен глас Вайолет. Думите едва се отрониха от бледите й устни. — Зелено. Напомня ми на родния дом.

Чух лай на куче и се сепнах. Знаех, че е много вероятно Люк или Оливър да са наблизо, а не исках те да виждат Вайолет. Щеше да има твърде много въпроси, на които не мислех, че бих могъл да отговоря. Претеглих бързо Вайолет в прегръдките си и се шмугнахме в моята малка колиба. Когато се озовахме благополучно вътре, я поставих внимателно да седне върху един стол край паянтовата кухненска маса. Смених ризата си, измивх лицето и косата си. В огледалото видях, че Вайолет ме наблюдава с любопитство.

Обърнах се и тя облиза устните си.

— Толкова съм жадна — изхленчи.

— Зная — отвърнах безпомощно.

В този миг вратата на колибата се отвори. Озърнах се паникьосано. Може би домът ми не беше толкова уединен, колкото би трябвало да бъде.

— Стефан, ти си се върнал! — Оливър нахлу вътре, а стъпките на малките му крачета отекнаха върху пода. Обви ръце около коленете ми. — Стори ми се, че те видях и не съм се излъгал. Дошъл си си порано! Днес ще отидем ли на лов?

— Не още — отвърнах и разроших русата му коса, опитвайки се да преглътна вината си. — Имам гостенка. Оливър, това е Вайолет.

Когато я видя, очите му се разшириха и ми напомниха за реакцията на Вайолет, когато се взираше очаровано в разноцветната тълпа в театъра. Тя наистина притежаваше нещо специално.

— Вайолет е моя братовчедка — излъгах, а тя се отпусна на колене и протегна ръка.

— Здравей, малки господине — усмихна се широко на Оливър.

Но Оливър продължаваше да се взира в нея, без нито един мускул в него да помръдва. Удивеното изражение върху лицето му бавно се замени с колебливо. Дали по някакъв начин бе усетил истинската ѝ същност? У дома, във Вирджиния, конете винаги ставаха неспокойни, когато Катрин беше близо до тях. Но дали същото важеше и за децата?

— Тя ще дойде ли с нас на лов? — попита Оливър, без да откъсва поглед от Вайолет.

— Не, боя се, че не може — отвърнах лаконично, като се надявах, че той няма да настоява за повече обяснения.

— Но не можеш ли поне да дойдеш на обяд? Толкова много ни липсваше, Стефан!

— Добре. Защо не изтичаш да кажеш на госпожа Дъкуърт, че двамата с Вайолет сме тук? Ще се видим скоро. — Оливър кимна, но остана неподвижен.

— Върви! — подканих го. Не исках семейство Абът да се срещне с Вайолет. Исках тя да умре на спокойствие. Ала в същото време не желяех да събуждам съмнения и сега трябваше да присъстваме на обяда и да се преструваме, че всичко е наред. Кожата на Вайолет вече бе придобила смъртна бледност — ясен знак, че смъртта неотменно завладява тялото ѝ. Кой знаеше колко по-зле щеше да изглежда и да се чувства след час? Времето беше от огромно значение и аз се чувствах

ужасно, задето я принуждавах да прекара няколкото последни часове от живота си в лъжа.

— Да, Стефан — съгласи се накрая Оливър, затътри се неохотно към вратата и пое по каменната пътека към къщата.

— Ще трябва да отидем на обяд — казах. — Съжалявам.

— Не, няма нищо — отвърна Вайолет. Изглеждаше толкова измъчена и съкрушена, че стомахът ми се сви от вина. Може би все пак щеше да намери малко покой и утеха във фермерския дом. Поне се надявах.

— Ще им кажа, че си ми втора братовчедка — обясних ѝ, докато я водех по криволичещата пътека към голямото тухлено имение. — Срещнали сме се в Лондон и аз съм те поканил да ми погостуваш няколко дни в провинцията. Звучи ли ти добре?

Вайолет кимна. Тя продължаваше да облизва устните си, а аз не можех да не забележа колко огромни бяха станали зениците ѝ. Преходът беше в разгара си, достигайки върха, когато всяка клетка от съществото ѝ се бореше да оцелее по всеки възможен начин, дори това да означаваше да пие кръв.

— Стефан! — разнесе се гръмогласният глас на Джордж, когато влязохме във фоайето. Явно Оливър бе предал съобщението ми и той ни очакваше. Коремът на Джордж опъваше жилетката почти до пръсване, а лицето му изглеждаше по-червено от всякога. — Дошли сте съвсем навреме за обяд. А пък аз се страхувах, че ще останеш толкова заплепен от града, че никога няма да се върнеш в провинцията. Но виждам, че все пак вече си у дома! При това с компания! — додаде той и погледът му се стрелна любопитно към спътницата ми.

— Сър! — отвърнах припряно, а сърцето ми се сви при думата дом. — Поканих братовчедка си Вайолет, да разгледа града ни. Съжалявам, че идваме без предупреждение.

— Чух толкова много и хубави неща за това място, че почувствах, че трябва да дойда — включи се в играта Вайолет като истинска актриса. Направи изискан поклон.

— Братовчедката Вайолет — промърмори Джордж. — Очарован съм, скъпа — рече и леко наклони глава.

Тримата влязохме в салона. По миризмата разбрах, че се приготвя печено и ме обзе радост да видя отново познатата и обикновена обстановка. Люк и Оливър бяха на пода и играеха на

домино, Ема люлееше кукла в ръцете си, а Гъртруд се бе надвесила над ръкоделието си, изобразяващо майсторски бродирана флорална сцена. Сякаш тук животът си беше както преди, ала за мен всичко се бе променило.

— Как беше в Лондон? — попита гръмко Джордж, уловил погледа ми. Запъти се към количката с напитки в ъгъла и наля в две чаши от тъмната кехлибарена течност в кристалната гарафа.

— Добре — отвърнах кратко. — Шумно.

— Мога да си представя. И къде отседна? При роднините си, семейство...

— Бърнс — побърза да уточни Вайолет. — Аз съм Вайолет Бърнс. — Наблюдавах я. Дали очите ѝ не бяха твърде блестящи, а лицето — прекалено бледо? Не бях сигурен.

— Той не ви създаде твърде много неприятности, нали? — пошегува се Джордж.

Вътрешно се намръщих. Те нямаха представа какви неприятности ме следваха навсякъде.

— Не, той беше много мил — отвърна накрая Вайолет, все едно предварително го бяхме репетирали.

Любяща усмивка премина по лицето на домакина ни.

— Нашият Стефан оказва такъв ефект на хората. Много съм щастлив, че имаш роднини наблизо. Човек не бива да е съвсем сам на този свят — заяви той, преплете поглед с моя и вдигна чашата си във въздуха. — За семейството — добави и я наклони към мен.

— За семейството — промърморих и отпих малка глътка от питието си. В стаята се възцари тишина и аз изпитах огромно облекчение, когато госпожа Дъкуърт се появи и обяви, че печеното е готово.

Вайолет облиза устни, стана и приглади полите на роклята си. Движенията ѝ бяха натрапчиви и ми стана много мъчно за нея. Знаех, че изпитва първите спазми на истински, опустошителен глад, който не можеше да бъде заситен с никаква храна, обичайна за простосмъртните.

— Вайолет, скъпа, седни тук. — Гъртруд поведе Вайолет към мястото до нейното край дългата маса от черешово дърво. — Изглеждаш прималеля от глад, което е напълно разбираемо. Сигурна

съм, че храната, която поднасят в тези влакове, е ужасна! — цъкна съчувствено добрата жена.

— Съжалявам — отрони някак отнесено Вайолет. — Не се чувствам много добре.

— Е, хапни малко, а ако след това искаш, можеш да си полегнеш. Добра храна, здравословен селски въздух и ще станеш като нова — увери я майчински Гъртруд.

Настанихме се край масата и аз гледах как госпожа Дъкуърт реже печеното. От всяко отрязано парче се стичаше малка струя кръв и аз видях как Вайолет се наведе напред, а сините ѝ очи засияха.

— Ето, това е за теб, скъпа. — Госпожа Дъкуърт сложи две парчета в чинията ѝ. Вайолет се нахвърли върху храната, без да дочака да сервира на останалите от семейството. Не си сипа от задушените картофи и зелен боб в препълнените купи, подредени върху масата, нито посегна към хлебчетата в панерчетата. Почти не използваше приборите, докато буташе късовете месо в устата си.

— Наистина трябва да си била много гладна — извиси се гласът на Гъртруд, когато стана, за да помогне на Люк да си нареже месото. Момчето, навярно взимайки пример от Вайолет, забрави за ножа и атакува месото с вилица.

— Не знам какво ми стана — промърмори Вайолет смутено, докато попиваше устата си със салфетката. Погледът ѝ оставаше вперен в месото. В стаята надвисна тишина.

— Всичко е заради чистия селски въздух — повтори Гъртруд с остра нотка в гласа. Знаех, че семейство Абът усеца, че нещо не е наред, но не можеха да разберат какво точно. Отчаяно ми се искаше те да я харесат, а Вайолет от своя страна да намери същия покой във фермата, който бях открил и аз. Но, разбира се, Вайолет беше объркана и изгладняла. Независимо от Деймън, може би щеше да е по-добре тя да умре, заобиколена от светлините на Уест Енд.

— Отдавна ли живееш в Лондон, скъпа? — попита домакинята, очевидно изпълнена с известни съмнения към Вайолет.

— Родена съм в Ирландия — призна Вайолет с пълна уста. Люк и Оливър я зяпах очаровани.

— Ирландия — прокашля се Джордж. — Мислех, че роднините ти са от Италия, Стефан.

— Те са от страната на баща ми. А от майчина страна във вените ни тече ирландска кръв — излъгах най-безсрамно. След като Деймън можеше да се произвежда в граф или херцог, аз пък можех да си измисля малко ирландски роднини.

— Аха — кимна Джордж и заби ножа в парчето месо в чинията си. — Е, при всички случаи се радваме, че си тук, Вайолет. Чувствай се като у дома си.

— Много сте мили — промърмори Вайолет, докато погледът ѝ се стрелкаше около масата, отчаяно търсейки още нещо, което да задоволи глада ѝ. Макар че такова нямаше.

В този миг Ема подръпна плахо ръкава на роклята на Вайолет.

Вайолет погледна надолу и гладното ѝ изражение бе заменено от сияйна усмивка.

— Хей, здравей, мъниче — рече Вайолет нежно.

— Здравей — отрони Ема, пхна тутакси палеца в устата си и извърна поглед.

— Хайде сега, Ема, не можеш ли да се представиш както подобава на госпожица Вайолет?

Наблюдавах нервно Ема. Все още бях нащрек заради начина, по който Оливър се взираше във Вайолет. Дали у Вайолет имаше нещо, очевидно за децата, но не и за родителите им?

— Аз съм Ема — изрече момиченцето сериозно, преди отново да пхне палеца в устата си.

Вайолет се усмихна. Внезапно изглеждаше много по-силна от преди малко.

— Здравей, Ема. Аз съм Вайолет. А ти си много хубава. Знаеш ли какво си помислих, когато те зърнах за пръв път?

— Не — поклати глава Ема.

Вайолет се усмихна.

— Помислих си: „Това момиченце сигурно е вълшебна принцеса. Няма начин да е обикновено момиче. Прекалено е красива.“ Наистина ли си принцеса? — попита Вайолет.

Без да промълви нито дума, Ема се покатери в скута на гостенката. Вайолет я подхвърли нагоре и надолу върху коляното си.

— Мисля, че си намери нова приятелка, скъпа — заяви Гъртруд на дъщеря си, явно очарована от обожанието на Ема към Вайолет.

— Аз мисля, че и аз си намерих и съм много благодарна за това! — възкликна Вайолет с искрящи очи. — У дома имам сестра на нейната възраст. Казва се Клеър. Много ми липсва. Но, разбира се, имам и друга сестра, Кора. Тя е в Лондон — допълни Вайолет, а погледът ѝ доби отнесено изражение.

— Сигурно е трудно да живеете толкова далеч от родния дом. Какво ви отведе в Лондон? — поинтересува се Джордж. Обичливото отношение на Ема бе разчупило леда и сега семейство Абът се държаха все едно Вайолет беше още един, малко по-голям, член на семейството им.

— Ами, мислех, че може да стана актриса — призна девойката.

— Е, все още можеш. На колко си години? Седемнайсет? — попита Гъртруд, докато попиваше згълчето на устната си с бялата ленена салфетка.

— Да, предполагам, че бих могла — кимна Вайолет и въздъхна. По време на целия разговор тя се хранеше настървено, дори госпожа Дъкуърт едва смогваше да напълни чинията ѝ. Люк и Оливър я зяпаха възхитено, очевидно изпълнени с благоговение от апетита ѝ. Всъщност в миналото двете хлапета често се бяха опитвали да си устроят състезание по надяждане, но биваха строго смърмрани от госпожа Дъкуърт и наказвани с леко шляпване по кокалчетата.

— Е, Стефан, семейството ти е очарователно, точно както си представях. А, както казва съпругът ми, семейството наистина е най-важното нещо в живота — обяви нашата добра домакиня със сияещи сини очи.

— Съгласен съм — промърморих глухо.

Вайолет най-сетне остави вилицата си и се отпусна, подпряла лакти върху масата. Очите ѝ бяха изцъклени, а лицето призрачно бяло.

— Добре ли си, скъпа? — попита Гъртруд и бутна назад стола си. Госпожа Дъкуърт мигом се спусна, за да ѝ помогне.

— Тя е добре. Просто имаше дълъг ден. Потеглихме от Лондон доста рано — уверих ги припряно, питайки се дали това не беше началото на края.

— Разбира се. Ами, мога да приготвя стаята за гости, ако...

Вайолет се изправи в стола си и пое няколко дълбоки глътки въздух. Осъзнавайки, че всички погледи са вперени в нея, тя приглади

кестенявата си коса и изпъна рамене. Усмивката ѝ бе замръзнала в гримаса. Цялата ситуация навярно беше доста мъчителна за нея.

— Извинете ме. Добре съм, благодаря ви — изрече със силен и овладян глас.

Оставих салфетката си до чинията си и станах, за да помогна на Вайолет. Тя трябваше да остане сама, при това много бързо.

— Мисля, че малко ще се поразходим. Както казахте, чистият въздух прави чудеса и ще ни се отрази добре — обявих и ѝ предложих ръката си. Всеки момент можеше да умре, а аз не можех да позволя това да се случи в голямата къща. По-късно щях да измисля какво да кажа на семейство Абът — че е решила да се върне в Лондон, за да я прегледа лекар и им изпраща поздравите си. След двацет години лъжи се бях научил да мисля за всички вероятности.

В другия край на масата Оливър се размърда нетърпеливо.

— Може ли да отидем на лов? Моля те! Цял ден се упражнявах, а и ти ми обеща. Вайолет може да дойде с нас!

— Оливър! — сгълча го Гъртруд. — Стефан ще прави компания на братовчедка си.

— Някой друг път, Оливър — обещах и го потупах по главата. — Продължавай да се упражняваш да се прицелваш и когато излезем на лов, сигурно ще можеш ти да ме научиш на нещо — казах, а Вайолет се усмихна леко. Заля ме нова вълна на съжаление. Независимо че стана случайно, аз я бях отвел при Деймън. Заради мен Вайолет никога нямаше да има свое семейство. — Благодаря много за чудесния обяд — завърших, улових Вайолет за ръката и двамата излязохме навън.

Макар да беше късен следобед, във въздуха се усещаше хлад, който ми напомни, че есента наближава. Колкото по-дълго живеях, толкова по-бърза ми се струваше смяната на сезоните. Понякога имах чувството, че единият току-що е започнал и ето че вече идеше следващият — толкова различно от времената, когато бях човек и лятото ми се струваше безкрайно дълго. Това бе само една от безбройните малки загуби, които понасях и които Вайолет не биваше да познава.

— Не зная какво ми стана по време на обяда — призна тя, докато я водех по каменистата пътека, виеща се през долчинката. Мислех, че ще е хубаво да отидем до Айвънхоу Бийкън. Това бе най-високото

място в енорията, по-високо дори от водното колело, което се въртеше в река Чилтън, за да захранва с вода мините долу.

Двамата вървахме и се наслаждавахме на великолепната зеленина наоколо, която изглеждаше по-жива от всякога. Вrabчета чуруликаха, големи пухкави катерици шумоляха из гъстите храсталаци, а аз чувах шума на потока, бълбукащ към Билбъри Крийк.

Спътницата ми се спря изведнъж.

— Добре ли си? — попитах внимателно. Въпросът беше абсурден. Разбира се, че не беше добре.

Тя поклати глава.

— Всичко това ще ми липсва — промълви и разпери широко ръце, сякаш се опитваше да обгърне цялата гледка. Видях как раменете ѝ се повдигат и спускат, долових леката въздишка, изтръгнала се от устните ѝ. Ала не се разплака.

Сграбчих ръката ѝ. Нямаше какво да кажа, затова продължихме да вървим нагоре по хълма, докато тревата оредя, скалите станаха по-големи, а въздухът — по-разреден. Минахме през гъста и тъмна гора от вечнозелени дървета, докато настъпи моментът, който чаках — когато дърветата изчезват и над главите ни остава само ясното синьо небе, а пред нас се ширват английските простори. Това бе едно от любимите ми места на света, на второ място след далечния край на обширното ни имение във Вирджиния, където езерото се срещаше с гората.

— Благодаря ти, че ме доведе тук — отрони накрая Вайолет. Притисна ръка до сърцето си. — *О, Стефан!* — извика мъчително.

— Шшт — промърморих и я притеглих по-близо. Не бях сигурен как иначе бих могъл да я успокоя. Около нас птиците продължаваха да пеят, а есенният бриз дуплеше полите ѝ. Ала аз знаех, че силите ѝ чезнат. — Шшт — повторих.

Тя зарови лице в шепи и рухна върху гърдите ми. Държах я, докато ридаше, всяко нейно потрепване се забиваше като остър нож в сърцето ми. Накрая тя отпусна ръце и се взря в мен с толкова пронизващ поглед, че отстъпих назад.

— Защо аз? — попита, а очите ѝ шареха по лицето ми.

— Вината е моя. Ако не беше ме срещнала, това никога нямаше да се случи — изрекох нещастно.

Девојката поклати глава.

— Или може би щях да бъда мъртва, захвърлена в някоя лондонска канавка. Ти беше мой приятел. Ти ми показа света. Ако трябва да умра, поне ще съм имала тези няколко вълшебни дни — промълви срамежливо.

— Благодаря ти. — Замислих се за първата ни среща. Никога нямаше да си го простя. Само ако просто си бях тръгнал, когато Алфред ѝ се разкрещя в кръчмата... — Това е много мило. Но зная, че всеки друг на мое място би сторил същото, Вайолет.

— Не го вярвам — поклати тя глава. — Ти си истински приятел.

— Ти също. И аз винаги ще те помня.

По лицето ѝ пробяга лека усмивка.

— Винаги ще ме помниш? Дори след двеста години?

— Да. — Не се съмнявах. Искях да имам добри спомени от Вайолет, да помня смелата решителност, която показваше дори пред лицето на смъртта. — Ти си една на милион. И ти си личност, която аз никога, никога не бих могъл да забравя.

Очите ѝ заблестяха от благодарност.

— Благодаря ти — изрече с тих глас. — Може ли да те помоля за една услуга?

Кимнах. Знаех, че ако заговоря, гласът ще ми изневери, а не исках да плача пред Вайолет. Не исках тя да разбира колко съм ужасен.

— Би ли могъл... да ме целунеш? — попита смутено. — Просто никога не съм целувана истински. А не искам да умра без поне веднъж да бъда целуната. Моля те?

Отново имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от мъка заради това момиче. Беше в началото на живота си и би трябвало да изживее още толкова много неща. Кимнах, сграбчих нежната ѝ ръка и я привлякох към гърдите си. Наведох се и устните ми се сляха с нейните в сладка, невинна целувка.

Вайолет прекъсна целувката и срещна свенливо погледа ми.

— Благодаря ти — рече. — Беше съвършено.

— Не ми благодари — смънках. В този миг усещах нещо толкова близо до истинския покой, каквото не бях изпитвал от години.

Вдигнах поглед към небето, избягвайки да я гледам. Облаците се скупчваха към реката под нас и аз знаех, че много скоро небесата ще се разтворят.

Поведох забързано Вайолет надолу по хълма, без да поглеждам назад. Щеше да ливне пороен дъжд, а зеленината наоколо да заблести от водните капки. Обичах бурите, способността им да измиват всичко и да го карат да ухае на чистота и невинност. Да можеше само дъждът да отмие и моите грехове.

В ранното ми юношество, целуването беше игра, която започнахме да играем, когато гоненицата започна да ни се струва твърде детинска. Беше развлечение, забавление и караше сърцата ни да препускат възбудено по време на иначе скучните пикници. Целувал съм се с Клементайн Хавърфорд, Амилия Хок, Розалин Картрайт и всички останали приятелки в игрите. Целуването беше приятно, но никога толкова разтърсващо, че да промени живота ми.

Но после целунах Катрин Пиърс и нищо оттогава не е същото. Сякаш всички онези целувки бяха просто бледи сенки на насладата, която изпитвах, когато устните на Катрин бяха близо до моите. Когато бях заобиколен от силното ѝ ухание на джинджифил, примесено с лимон, се ръководех единствено от инстинктите си. Бих направил всичко за една целувка.

И разбира се, неутолимото желание бе това, което промени изцяло живота ми. Катрин беше като Елена от Троя, слагайки началото на вечност от разрушение. При все това съм сигурен, че ако някога се озова на крачка от смъртта, ще затворя очи и ще си представя как устните на Катрин докосват моите.

Вайолет искаше нещо, което не можех да ѝ дам. Тя искаше любов, а всичко, което имаше за нея в сърцето ми, беше привързаност. Но може би това беше по-добро от желанието. В крайна сметка нали тъкмо желанието ме бе убило.

През есента плътните дъждовни облаци често надвисват ниско в небето над Айвънхоу, обгръщайки цялата ферма в тъмна, сумрачна мъгла, без значение кое време на деня беше. Днес не беше изключение. Красивата сутрин бе отстъпила пред гъстата, следобедна мъгла с обещание за дъжд. В полумрака на колибата си наблюдавах как Вайолет отслабва все повече и повече. И ето че бяхме само ние и Смъртта — могъщият трети участник в моето бдение над Вайолет.

— Моля те, Стефан! — извика Вайолет, докато се мятеше яростно. Едва се бе събудила. Побързах да потопя кърпата в студена

вода и да я сложа на челото ѝ. Коленете ми се бяха схванали, тъй като бях прекарал в една и съща поза с часове, но не исках да я оставям сама нито за миг. Не знаех дали виковете ѝ се дължаха на трескавия сън или бяха знак, че се връща към замаяното състояние на полусъзнание.

Очите на Вайолет се отвориха, а очите ѝ бяха забулени като мътно мляко. Тя ги присви и се втренчи в мен.

— Стефан, моля те! Моля те, просто ме убий! Приключи сега — изхъхри тя. Дишането ѝ стържеше като ръждясала пила върху метал. По ъгълчетата на устните ѝ бе избила белезникава пяна, а ръцете ѝ бяха издрани до кръв от ноктите, които бе забивала в съня си, сякаш искаше да се изтръгне от собственото си тяло. Възпирах я, доколкото можех, ала въпреки това изглеждаше така, сякаш бе тичала през гъст трънак. Сега вече нямаше сили да се мята и можеше единствено да примигва и да диша накъсано.

Поклатих мрачно глава. Искаше ми се да можех да направя това, за което ме молеше — да сложа край на мъките ѝ и да ѝ помогна да си отиде в мир. Ала колкото и да ме умоляваше, не можех да се принудя да го сторя. Бях си обещал, при това нееднократно, че никога повече няма да отнема човешки живот. Навярно беше егоистично от моя страна, ала можех единствено да облекча, доколкото бе по силите ми, последните ѝ мигове.

— Моля те! — Гласът ѝ се извиси като писък. В далечината се разнесе крясък на кукумявка. Горските създания се оживяваха през нощта. Можех да помириша кръвта им и да чуя туптенето на сърцата им. И макар че Вайолет не можеше да ги чуе толкова ясно като мен, знаех, че усеща присъствието им.

— Много скоро ще бъдеш на по-добро място — промълвих, надявайки се с цялото си сърце да ѝ казвам истината. — Много скоро ще намериш покой. Ще ти бъде по-добре, отколкото тук или в Лондон — дори по-добре, отколкото в Ирландия. Ще се чувстваш по-добре, отколкото би могла да си представяш, по-добре, от което и да е друго място.

— Стефан, боли — изстена Вайолет, замята се буйно в леглото и запрати завивките на пода. Отново отвори очи.

— Шшт — промърморих и се протегнах към ръката ѝ. Ала тя се отдръпна от мен, спусна крака от ръба на леглото и хукна към вратата,

докато омотаните чаршафи и завивки метяха пода зад нея.

— Вайолет! — скочих, събаряйки с трясък стола зад гърба си. Тя вдигна ловко резето и изтича в нощта. Вратата се хлопна.

Мигом хукнах след нея. Озърнах се на всички посоки, като очите ми бързо се приспособиха към мрака отвън. Беше тъмно като в рог, а дърветата, заобикалящи колибата, които обикновено създаваха у мен усещане за уют, сега ме накараха да осъзная, че тя би могла да е навсякъде.

Подуших въздуха, внезапно наситен с острия мирис на кръв и затичах към източника.

— Вайолет! — изкрещях в нощта. Осъзнавах, че някой от семейство можеше да ме чуе, ала не ме бе грижа. Трябваше да я намеря. Прескочих телената ограда на кокошарника.

Там, коленичила, с рокля, лице и ръце оплескани в кръв, беше Вайолет. В скута ѝ лежеше мъртво пиле, вратът му бе прекършен, а от раната на гушата му бликаше кръв. Кръвта се стичаше по лицето на Вайолет, а зъбите ѝ, все още нормални, блестяха на лунната светлина.

Внезапно тя се наведе и започна да повръща. Цялото ѝ тяло бе плувнало в пот и аз не можех да определя дали умира, или се съживява.

— Толкова съжалявам! — промълви момичето с обляно от сълзи лице. — Не исках да го направя.

Твърде добре познавах вината, която я измъчваше в момента. Улових безмълвно ръката ѝ, помогнах ѝ да се изправи и я поведох обратно към колибата. Затворих вратата и се обърнах към нея. Вайолет приседна на ръба на леглото с нещастно изражение. Косата и корсажа ѝ бяха целите изцапани с кръв.

— Сърдит ли си ми? — попита с тънък глас.

Поклатих мълчаливо глава, помогнах ѝ да си легне и да се сгуши върху белите ленени чаршафи и я завих. Отворих прозореца с надеждата, че есенният въздух ще ѝ донесе известно успокоение.

— Бях толкова гладна — рече тя отмаляло. — И все още съм.

— Зная — кимнах. Пилешката кръв не можеше да ѝ помогне. За да се превърне във вампир, се нуждаеше от човешка кръв. — Зная колко е трудно. И зная, че страдаш — изрекох безпомощно. Тя кимна. В ъгълчето на устата ѝ бе останала капка пилешка кръв. — Но не

забравяй, че отиваш на по-добро място. Аз искрено вярвам в това. Зная, че е болезнено, ала след болката идва успокоение и покой.

Предполагам, че се надявах на това и заради себе си. В крайна сметка аз бях виновникът за всичко. Отново и отново премислях случилото се. Логичната част от ума ми казваше, че това би могло да се случи, независимо дали аз съм замесен, или не. Всъщност, ако с Вайолет никога не се бяхме срещнали, работодателят ѝ би могъл да я изхвърли на улицата, където би могла да попадне на всеки.

Или може би е била на прага на дълъг, щастлив живот.

— Стефан... аз — заговори Вайолет, като дишаше тежко при всяка дума.

— Всичко е наред. Върви и намери покой — казах аз. Не бях имал възможността да се сбогувам с Кали. Сега знаех, че най-доброто, което можех да сторя за Вайолет, бе да ѝ вдъхна увереността, че е хубаво да си отиде.

— Но... аз... — едва се изтръгнаха думите от устните ѝ, дишането ѝ ставаше все по-тежко и накъсано. Наведох се по-близо, за да я чуя, ухото ми бе само на сантиметри от устата ѝ, когато ужасен, нечовешки писък разцепи внезапно нощта.

Но не беше Вайолет. Идваше от имението.

Откъснах поглед от Вайолет и хукнах към къщата, страхувайки се от най-лошото.

Голямата къща бе потънала в пълен мрак. Не се виждаше жива душа, дори госпожа Дъкуърт, която често седеше до късно и плетеше на светлината на свещите. Не светеше дори фенерът на предната веранда и аз усетих как стомахът ми се свива на топка. Нещо никак, ама никак не беше наред.

— Ехо? — извиках с треперещ глас. — Има ли някой? — извиках отново. Съжалявах, че не се бях сетил да грабна пушката, преди да хукна към къщата. — Покажи се! — изкрещях по-високо, отколкото обикновено, а гласът ми отекна сред каменния свод на входната врата. Тишина. Деймън сигурно ни бе открил.

Тогава чух слаб плач. Беше прекалено немощен, помислих си, че навярно си въобразявам разни неща. Наклоних отново глава. Определено беше шум.

— Идвам! — викнах. Щом се чуваше звук, това беше признак на живот. Забързах през лабиринта от стаи, очите ми се приспособиха към мъждивата светлина, докато накрая стигнах до салона.

Там цялото семейство се бе сгушило в ъгъла, а Люк беше бял като привидение. Джордж стискаше ръжена, очите му святкаха диво, а Гъртруд бе припаднала на пода. Ема, източникът на шума, плачеше над майка си. Но всички бяха живи.

— Аз съм тук. Стефан. В безопасност сте — заявих на семейството, въпреки че сърцата им блъскаха ужасено в гърдите. Деймън би могъл да е навсякъде. Вероятно беше точно зад мен и се смееше на ужаса ми. Беше нагласил тази сцена само, за да ме изплаши, да ми покаже, че не се бои от Клаус, защото самият той се е превърнал в Клаус. Можеше да предизвика най-зловещото кръвопролитие без да му мигне окото.

— Стефан? — промълви Джордж невярващо с глас, треперещ от страх.

— Да. Ще бъдете в безопасност. Обещавам ви — казах, докато погледът ми обхождаше стаята. Многобройните портрети сякаш се

взираха злобно в мен. Ала нямаше и следа от Деймън.

Внезапно чух шум и рязко се извъртях. Веднага щом обърнах гръб, Джордж се хвърли към мен с ръжена. Червендалестото му лице бе изкривено, а очите му блестяха с безумен блясък.

— Предател! Ти открадна сина ми! — изкрещя Джордж и размаха яростно ръжена във въздуха все едно беше меч. Аз се наведох бързо и го избегнах с лекота, ала ужасът ме сграбчи в ледените си пипала, докато погледът ми обхождаше семейството. *Къде беше Оливър?*

— Сър! Не! Аз бях в колибата си. Бил е брат ми, Деймън. Къде е той? Видяхте ли къде отиде? — попитах отчаяно, докато продължавах да избягвам ударите му.

Внезапно усетих, че нещо скочи върху гърба ми. Извъртях се и осъзнах, че Люк се е приземил върху мен, вкопчил се е в раменете ми и с все сила ме рита в дробовете.

— Ти си взел брат ми! — пищеше момчето и забиваше юмруците си в гърба ми. Извих се, опитвайки се да се освободя от хватката му. Сега Ема плачеше по-високо, сълзите се стичаха по малкото ѝ личице.

— Демон! Ти трябва да умреш! — вресеше Джордж и се хвърляше към мен в тъмнината.

— Не бях аз! — извиках, но напразно. Освободих се от Люк. Той се търкулна на пода със зловещо тупване и аз използвах момента, когато Джордж се обърна, за да избягам от къщата в мрака, уверен, че вампирските ми сетива ще ми осигурят преимущество. Но знаех, че не разполагам с много време. Джордж щеше да изтича при съседите си за помощ и много скоро разярената тълпа щеше да е по петите ми.

Ала в момента не можех да се тревожа за това. Оливър беше отвлечен. А един вампир се вихреше на воля. Бяха ми устроили капан, също когато Марта бе намерена в алеята зад „Десетте камбани“. Страхът плъпна из тялото ми, когато осъзнах връзката. Оливър е бил отвлечен поради някаква причина, а аз бях оставил Вайолет сама и уязвима. Той щеше да се добере до нея и да я принуди да направи избора, срещу който тя толкова усилено се бореше. Оливър щеше да е жертвеното агне. Аз бях само пионка в играта на брат ми и този път залогът наистина бе кървав.

— Деймън! — изкрещях отново в мрака. Подуших въздуха и ми се повдигна, когато усетих познатия мирис на желязо — беше

навсякъде, обгръщаше ме. — Деймън! — Краката ми сами се понесоха към колибата. Когато стигнах, бутнах вратата с все сила.

Примигнах ужасено.

В средата на стаята беше Вайолет, надвесена над Оливър, пиейки огромни глътки от зейналата рана на шията му. Кръвта се стичаше на пода, образувайки тъмночервена локва.

— Оливър! — извиках безпомощно. Вайолет се извърна, удължените ѝ остри кучешки зъби блестяха от кръвта, очите ѝ бяха безизразни. Наведе се и отново зарови лице във врата на Оливър.

— Не! — Сkochих към тях, за да изтръгна Оливър от ръцете ѝ. Малкото му телце беше отпуснато и безжизнено, не чувах никакъв пулс. Ала кръвта не беше напълно източена от него. Не още. Вайолет го издърпа от ръцете ми и поднесе врата му към устните си.

В този миг чух вратата да се отваря. Извърнах се, готов да се бия с брат си.

Само че не беше Деймън. На прага се очертаваше силуетът на Самюъл, буйната му руса коса обграждаше като лъвска грива лицето, а бялата риза и кафеникавите панталони, както винаги, бяха безупречно изгладени. Значи Самюъл също беше един от ординарците на Деймън. Разбира се. Усетих как омразата ми към брат ми се задълбочава.

— Къде е той? — изръмжах и стиснах ръце в юмруци. Щях да накарам Самюъл да си плати, но първо исках да ме отведе до брат ми.

— Значи това е провинциалното ти имение, Стефан — рече Самюъл, развърза вратовръзката си и я преметна през облегалката на стола, все едно бе дошъл на светска визита.

— Къде е Деймън? — настоях.

— Не знам — сви рамене неканеният гост, кръстоса крака и се облегна назад в стола. — И не ме интересува. Дойдох тук, за да търся теб. Видяхме се много набързо в Лондон и останах с чувството, че ти изобщо не ме опозна — додаде и повдигна русите си вежди.

— Не си тук заради Деймън?

— Брат ти? — попита лениво и облиза устни, като забеляза мъртвия Оливър, кръвта бе напълно изцедена от малкото му тяло. — Едва ли. Както казах, нямам представа къде е той. Нито ме е грижа. Това, което наистина има значение, е къде си мислят останалите, че е Деймън — рече Самюъл и върху устните му заигра лека усмивка.

— Какво искаш да кажеш? — Главата ми се завъртя. Не можех да откъсна поглед от камъка на медальона му и колкото повече се взирах в него, толкова по-запленен се усещах от него.

— Искам да кажа, че Деймън... о, извини ме, *граф Де Сангуе*, може много скоро да има ново прозвище. Надявам се да му хареса как звучи Джак Изкормвача. — Самюъл се изправи и пристъпи към Вайолет, която все още бе надвесена над Оливър. Изглежда се колебаеше дали да не забие зъбите си и отново да пие. Самюъл се изправи над тях и за секунда се запитах дали няма да извие и счупи и врата на Вайолет, просто за да демонстрира силата си. Но не го направи. Вместо това ръката му се отпусна нежно върху главата ѝ.

— Мисля, че ти можеш да бъдеш полезна — промърмори замислено на себе си. Да, струва ми се, че притежаваш това, което е нужно. На първо място — глад — додаде, а Вайолет наведе глава, за да пие, все едно беше в транс. Сетне мъжът се обърна към мен.

— Къде е Деймън? — попитах с пресекаващ глас. — Той дали е...

— Мъртъв? — Грубият му смях прозвуча като кучешки лай. — Какво забавно би имало в това? Давам ти думата си, че той не е мъртъв. За него съм измислил друг план. След като зная колко много обича да е център на внимание, открих начин как да се появи във всички лондонски вестници. Ще стане известен като най-зловещият лондонски убиец. Докато сега разговаряме, в полицията получават скицирания му портрет от свидетел. И това е само началото. Мисля, че ще му хареса, как смяташ?

— Ти си Изкормвача — осъзнах и всичко си дойде на мястото. Самюъл бе убил Мери Ан и бе нападнал Марта. И пак той възнамеряваше да припише убийствата на Деймън. Което означаваше, че Самюъл бе написал кървавото послание в парка.

Отстъпих назад и се ударих в стената. Сам си бях отрязал пътя за бягство.

— Искам да унищожа Деймън. А смъртта му е твърде лесен начин — изсъска Самюъл, пристъпи към мен и отпусна ръка на рамото ми. — Така че ще го накарам първо да си плати. Ще го изхвърля от лондонското общество, което толкова много обича и ще съсия образа, който си изгражда с такова удоволствие. Това беше планът и ще бъде осъществен — обясни Самюъл, лицето му сега беше само на сантиметри от моето. — Когато ти се появи, не разполагах с

достатъчно време, за да планирам наказанието ти. Но съм много доволен от това, което измислих набързо. Съсипах семейството, което толкова много обичаше и стоварих вината върху теб. Накарах момичето ти да премине в тъмната страна... Мисля, че се справих доста добре — усмихна се Самюъл.

— Защо ни причиняваш всичко това? Какво сме ти сторили? — попитах, опитвайки се да го омиротворя без да се бием. Мислите ми препускаха. Чувах викове в далечината и знаех, че не след дълго разгневената тълпа ще нахлуе в колибата.

— Направил си достатъчно. А и нямам настроение да ти давам урок по история. Но като заговорихме за братя, знаейки, че ти си наранил моя. И ми се струва, че само това е достатъчно силно основание, за да не сме приятели, не си ли съгласен? — Усмивката му беше опасна и знаех, че се готви да ме нападне. Затворих очи, събрах силата си и се хвърлих към него, надявайки се, че изненадващото ми действие ще го свари неподготвен.

Ала по-бърз от светкавица, той се стрелна напред, събори ме на пода и ме притисна под тежестта си. Лицето му бе на сантиметри от моето и усетих мириса на кръв в дъха му.

Освободих се и пролазих назад. Ала той сякаш едновременно бе навсякъде и никъде и внезапно ми замириса на изгоряло. Боричкането ни бе разклатило масата, а обърнатата свещ бе запалила огън, чиито пламъци сега лижеха стените от сухи, борови дъски.

Светлината от пламъците осветяваше острото лице на Самюъл. За миг погледите ни се кръстосаха и устните му се извиха в лека усмивка. Тогава той се хвърли изненадващо към мен и ме бутна към огнището. Паднах на колене.

— Излез навън! — излая Самюъл към Вайолет, която се спусна към вратата, изоставяйки на пода безжизненото тяло на Оливър.

— Живя твърде дълго — изсъска той, сграбчи бързо един стол и го строши върху коляното си, все едно беше вейка. Изправи се над мен, разкрачил крака от двете страни на кръста ми, стиснал в ръка отчупения крак на стола и готов да го използва като кол.

Ала вместо да го забие в гърдите ми, той ме изгледа с отвращение, сетне се изплю в лицето ми.

— Не си струва да те понижа, прекалено е лесно — измърмори Самюъл, почти на себе си. — Искам да страдаш. Заслужаваш го.

Всъщност това е единственото нещо, което заслужаваш.

Затворих очи, не понечих да се бия. Вместо това оставих мислите ми да призват Кали. Сладката, страстна Кали, с червени коси, обсипана с лунички кожа и дяволити очи. Знаех, че това щеше да е последният път, когато щях да я видя, дори във въображението си. Тя със сигурност беше на небето, а аз много скоро щях да се озова в ада.

След светкавичното движение на Самюъл болката беше навсякъде. Колът се вряза в гърдите ми, но пропусна сърцето ми. Пулсиращата болка се разпростря от раната към ръцете, краката, мозъка ми.

— Наслаждавай се на ада — засмя се Самюъл. След тези думи излетя през вратата, оставяйки ме в пламтящата колиба — предшественик на вечното ми жилище.

Когато смъртта е неизбежна, ходът на времето едновременно се ускорява и забавя. Това се случи първият път, когато умрях, когато почувствах как куршумът пронизва тялото ми, изпитах го и сега. Усетих горещината от пламъците, обхванали вътрешността на колибата. Почувствах болката, пулсираща в стомаха ми. Чувствах се уловен в капан, неспособен да помръдна парчето дърво, забито в гърдите ми, на повече от няколко сантиметра във всяка посока. Ала това, което също изпитах, беше съжаление, гняв, тъга и облекчение. Сякаш наистина пред очите ми преминаваше целият ми живот.

Или по-скоро — двата ми живота.

Не бях постигнал много, нито като човек, нито като вампир. Най-голямото ми постижение беше смъртта. И независимо, че се смятах за по-добър от Деймън, дали това действително бе така? Защото в крайна сметка и двамата бяхме вампири. И двамата бяхме оставили зад гърба си дълга диря от разруха. Чувствах се толкова уморен. Уморих се да се опитвам да се боря напразно, от постоянните провали. Уморих се да наранявам и да бъда наранен. Уморих се винаги да бъда марионетка в игрите на Деймън. Ние вече не бяхме деца и игрите ни отдавна бяха смъртоносни. Навярно моята смърт бе единственото нещо, което щеше да сложи край на нашата война. Ако бе така, то аз я очаквах с радост. Бях готов да бъда погълнат от вечността от пламъци. Това щеше да бъде много по-омиротворяващо, отколкото живота, който водех.

Огънят не бързаше, танцуваше покрай ръба, където се съединяваха стените и пода, сякаш бе внимателен ухажор на бал. Наблюдавах го като омагьосан. Пламъците се преливаха в червено, синьо и оранжево и отдалеч ми напомняха на великолепните есенни листа, които скоро щяха да осеят Абът Манър. Никога нямаше отново да видя това.

Моля те, не ги убивай, призовах, мислейки за останалите членове на семейство Абът — изплашени, страдащи и толкова ужасно, ужасно предадени. Това ми беше навик, да си мисля, че останалите

могат да четат мислите ми. Понякога се получаваше между мен и Деймън, ала това бе, защото близостта ни като братя означаваше, че всеки един от нас често можеше да отгатне мислите на другия. Съмнявах се, че двамата със Самюъл бяхме дори приблизително на една и съща дължина на вълната, което би му позволило да приеме посланието ми. Не че имаше значение. Чуването на нещо подобно вероятно още повече би засилило жаждата му за кръв.

Не ми пукаше за собствения ми живот, но изпитвах известна лоялност към Вайолет, която сега беше някъде със Самюъл. Тя беше съвсем нов вампир, със сигурност объркана и неуверена. Нуждаеше се от напътствие. Ала не от напътствието или съветите на един коравосърдечен убиец.

Опитах се да помръдна ръката си, с отчаяната надежда да измъкна импровизирания кол. Възродена енергия се надигна в крайниците ми. Не бях готов да умра. Не и докато не спася Вайолет от моята съдба. Дължах ѝ поне това, след като бе лишена от възможността за свободен избор. Опитах се да изтръгна дървото от гърдите си, докато пламъците ме приближаваха. Чух звук от отваряща се врата и се извих от болка, готов да посрещна съдбата си.

— Той е тук! — Беше глас на момиче.

Отворих рязко очи и съзрях Кора, сестрата на Вайолет. Червената ѝ коса пламтеше около лицето ѝ, а под очите ѝ тъмнееха огромни сенки. Медальонът, който се полюшваше напред-назад на гърдите ѝ, тутакси привлече погледа ми. Затворих отново очи. Още една нещастна душа, която навярно нямаше да мога да спася. Докато отчаяно се опитвах да изтръгна Вайолет от ноктите на Деймън, бях оставил Кора като жертвено агне.

— Съжалявам — прошепнах на въображаемия образ.

В същия миг почувствах лекота в гърдите от там, където беше забит крака на стола. Отворих рязко очи.

— Едва не загина, братко — рече Деймън. И преди напълно да разбере какво става, топла течност рухна в гърлото ми. Едва не се задавих, когато осъзнах, че нещо червено и пухесто бе натикано в лицето ми. Беше мъртва лисица.

— Пий още — нареди ми Деймън нетърпеливо, докато се озърташе нервно назад. Пламъците сега бяха по-високи, обхващаха стените.

— Какво правиш тук? — попитах, след като преглътнах новата порция кръв.

— Спасявам ти живота — процеди брат ми, повдигна ме и ме повлече към вратата. Навлязохме в гората в мига, в който малката ми колиба избухна в пламъци. — След като си тръгна от партито, осъзнах, че Самюъл беше този, който е убил Вайолет — продължи Деймън. — Кръвта под ноктите му искреше на фона на кристалната му чаша с шампанско. Когато го попитах направо за това, той ми заяви, че имал план, който вече бил в ход — за двамата ни — и си тръгна. Да кажем, че просто реших да не те оставям да умреш, поне не днес. По-късно можеш да ми благодариш — завърши Деймън и най-безцеремонно ме тръсна върху студената горска земя с глухо тупване. От далечината дочух какофония от звуци — камбанен звън, викове и трополене на конски копита. Беше същото като засадата, устроена от баща ни във Вирджиния. И отново брат ми и аз бяхме заедно, обединени против целия останал свят.

— Трябва да бягаме! — изрекох дрезгаво. — Завий наляво. — Нямахме време за дълги обяснения, но ако у Деймън бе останало поне малко състрадание, мисля, че бихме могли да избягаме от всичко. Познавах гората по-добре от всеки друг и след като стигнехме до средата, където дърветата бяха толкова високи, че небето не се виждаше дори през ясен, летен ден, щяхме да сме спасени.

Деймън вдигна Кора и я метна през рамо с едната си ръка, докато с другата повлече мен. Прескочихме потока, минахме покрай каменоломната, заобиколихме отдалеч фермата на Абът и накрая ги отведох до долчинката под река Чилтърн. На обикновените хора щеше да им е нужен поне ден и половина, за да стигнат до това място, но с нашата вампирска скорост, след като Деймън носеше Кора, взехме разстоянието за нула време. Бяхме в безопасност. Поне засега.

— Ще намеря Самюъл — заяви Деймън с лице, зачервено от напрежението. — Той трябва да понесе последствията от действията си.

— Деймън, знаеш ли какво е направил той? Той те е натопил за убийствата на Джек Изкормвача. В момента полицията вече разполага с твоя скица от свидетел. Не можеш да го последваш, не е безопасно — възразих аз.

— Няма да го оставя да се измъкне безнаказано, братко — избухна Деймън. — Остани тук. Аз ще видя дали ще мога да го намеря.

Нямах сили да споря с него. Едва можех да повярвам, че съм жив. Отпуснах се на една скала и оброних глава в шепите си. Сетне притиснах ръка върху раната си. Вече се бе свила и зарастваше, но все още ме болеше, а от време на време усещах леко туптене в гърлото си.

— Добре ли си? — попита накрая Кора, нарушавайки тишината. Седеше срещу мен върху паднал дървен клон и гризеше нервно ноктите си. Зачудих се доколко е наясно с истинската природа на Деймън. Но нямах сила да задавам въпроси. Отпуснах се сред листата, докато Кора седеше до мен и ме наблюдаваше като ястреб. Чух ударите на сърцето ѝ — туп-туп-туп — и въздъхнах с облекчение. Щом като можех да чуя пулса ѝ, значи не беше превърната. Все още беше човек. Концентрирах се върху звука, който ми действаше успокояващо като падащите капки на априлски дъжд.

Трябваше да ѝ кажа за сестра ѝ.

— Вайолет... — подех.

— Как е тя? Вайолет — поясни Кора, сякаш можеше да има някой друг.

Поклатих глава.

— Не е добре — успях да изрека. Сърцето на Кора заби по-учестено, ала дишането ѝ остана спокойно.

— Тя вампир ли е? — попита момичето, без да откъсва поглед от мен.

Не можех да я излъжа.

— Да, тя се превърна във вампир — отвърнах. — Самюъл я насили.

В очите на Кора пламна искра надежда.

— Наистина ли? Значи не е мъртва. Е, не е съвсем мъртва. Но... къде отиде? — попита объркано.

— Самюъл я отведе. Тя нямаше избор. Сигурно е била изплашена.

— Не се съмнявам, че е била — съгласи се тихо Кора, докато въртеше талисмана с върбинката около показалеца си. — Когато бяхме деца, Вайолет често заспиваше на запалена свещ. Винаги се боеше, че ще дойдат чудовища и ще я отвлечат.

— Скоро ще го преодолее — усмихнах се накриво. Като вампир, мракът много бързо щеше да се превърне в най-големият ѝ приятел.

— Предполагам — промълви Кора и се втренчи в пространството, докато двамата потънахме в мълчание.

— Добре ли си? — попитах след малко.

Девојката сви рамене.

— Не съм сигурна. Бях на партито и Самюъл ме приближи, а аз започнах да пицця. Не знаех откъде идва звука. Дори не разбрах, че съм аз. Но той ме изплаши. И тогава брат ти ме намери и ме накара да говоря. Качи ме във влака. Не спирам да се моля Вайолет да е добре, но... би ли могла да е добре? — попита с отпаднал глас.

Кимнах. Не исках да ѝ давам напразна надежда.

— Тя ще е различна. Но аз мога да я науча. Има неща, които могат да накарат вампира да не се чувства толкова ужасно — уверих я.

— Добре. — Отново се умълчахме. Раната ми вече почти бе зараснала, а високо над главите ни виждах първите признаци на настъпващата зора, която скоро щеше да прогони нощта. Щях да бъда добре. Щях да доживея да видя още един ден, още едно десетилетие, още един век. Но Оливър нямаше. И къде беше Деймън?

— Деймън доста се забави — отбеляза Кора, сякаш в отговор на мислите ми. — Вярваш ли, че не го застрашава опасност?

— Да — отвърнах, макар в действителност да не знаех. Едва започвах да осъзнавам колко много и колко различни са вампирите, обитаващи този свят. Преди си мислех, че трябва да се притеснявам само от Древните, като Клаус. Но съществуваха още толкова много, за които трябваше да се тревожа и то по начини, за които никога не съм и подозирал. — Деймън отлично умее да се грижи за себе си.

Помежду ни пак се възцари тишина.

Внезапно чух шумолене в гората. Застинах, когато стъпките приближиха и през дърветата до слуха ми долетяха откъслечи от разговор.

— Открихте ли нещо, приятели? Там, около онези храсти?

Чух и силния лай на няколко кучета. Стъпките минаха наблизо и аз облегнах гърба си върху грубата кора на дървото. Кора стисна силно ръката ми и не я пусна, докато групата не се отдалечи, пришпорвана от бесния кучешки лай.

— Търсят мен — изрекох, след като и последните стъпки заглъхнаха. Думите ми бяха глупаво потвърждение на очевидното.

— Е, не те намериха, нали? Това е добре — рече Кора с напевния си ирландски акцент и дори успя да се усмихне плахо.

И аз ѝ се усмихнах. Не беше много, но беше вярно. Не ни бяха открили. Може би трябваше да се науча да бъда благодарен за малките чудеса.

Накрая, когато първите слънчеви лъчи проникнаха до нас, Деймън се промуши през храстите, понесъл на ръце безжизненото тяло на Оливър. Лицето му бе измъчено и бледо, а от слепоочието му се стичаше тънка струйка кръв. Обувките му ги нямаше, дрехите му висяха на парцали и по нищо не приличаше на италиански граф или английски търговец. Вместо това изглеждаше точно като Деймън от нашето детство, който с часове си играеше в гората. Само дето този път играта беше на живот и смърт.

— Не можах да намеря Самюъл — въздъхна Деймън и се отпусна на една скала. — Опитах се да съживя детето, но не успях — добави след миг.

— Зная — отвърнах и поех бездиханното му тяло. Така и не го заведох на лов. Вдигнах поглед към тъмното небе и се помолих за спасението на Оливър.

Оставих нежно телцето му върху земята и се заех да изкопая малък, плитък гроб. Сетне го положих вътре.

— Тук лежи най-добрият ловец в Британия — промълвих, едва сдържайки напиралците сълзи. Хвърлих няколко шепи пръст и покрих гроба с клони. Извърнах се, неспособен повече да гледам гроба и се запътих към Кора и Деймън, сгушени на няколко метра по-нататък.

— Ами сестра ми? — чух шепота на Кора. Видях как Деймън сви рамене. Запитах се дали не крие още нещо. Но не бях готов да го чуя. Поне засега.

Легнах върху твърдата горска земя на няколко метра от тях, затворих очи и се оставих сънят да ме завладее. И докато умът ми потъваше в прегръдките на забравата, знаех, че сънят ми ще бъде тежък и мъчителен. Но аз го заслужавах. Заслужавах всичко, което ми се случваше.

Въртях се върху твърдата земя, отчаяно опитвайки се да намеря по-удобно място за спане. Но не успях. Всеки сантиметър от тялото ме болеше, сякаш нажежени ръжени се забиваха в кожата ми. Устата ми бе пресъхнала, езикът ми дращеше болезнено като шкурка, а крайниците ми все едно бяха от олово.

В полубудното си състояние не знаех къде се намирам, но имах познатото усещане, че съм бил тук и преди. Но къде? Ако това беше адът, поне беше тихо. Но сетне примигнах и забелязах две светещи точки да се движат към мен.

— Хей, здравей — рече един глас. Отново примигнах и разбрах, че двете светещи точки, идващи към мен, са две огромни, любопитни очи.

— Катрин — промълвих дрезгаво.

— Ами, да — потвърди тя, все едно се срещаме на прашния път към имението Веритас.

— Това е сън — заявих, по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— Би могло — съгласи се безгрижно тя, все едно я питах дали по-късно през деня може да завали. — Нима има значение? И двамата сме тук.

— Защо се случва това?

— Някои хора не могат да забравят и да се примирят. Това може да е трудно, нали? — попита Катрин риторично.

Погледнах очите ѝ. Бяха широко отворени, приличаха на котешки и по-красиви от всякога. Бях готов да рискувам всичко за нея. И го бях направил. Но при все това тези очи ми напомняха как се чувствах, когато бях млад и вярвах, че любовта може да победи всичко.

Исках да я попитам защо ме бе превърнала във вампир, когато сигурно е знаела, че животът ми ще бъде изпълнен с тъга и съжаление. Исках да узная как е могла да го понесе. Исках да разбера какво да правя сега, когато изгубих всички, които обичах, и за които ме бе грижа. Исках да зная защо тя продължава да ме преследва.

— Вечният ученик Стефан — подхвърли Катрин и по устните ѝ пробяга усмивка. — Винаги мисли прекалено много. Но запомни — някои неща не могат да бъдат разбрани или обяснени. Те трябва да бъдат преживени.

— Защо? — изкрещях, но лицето на Катрин просто изчезна в тъмнината.

— Трябва да вървим — рече забързано Деймън, като ме ръгна в ребрата с върха на ботуша си.

— Сега? — Още полусънен се надигнах на лакти. По росата върху земята знаех, че много скоро зората ще просветли небето.

Деймън кимна. Кора стоеше на няколко крачки и ни наблюдаваше със свъсени вежди и скръстени пред гърдите ръце.

— Връщаме се в Лондон — обяви твърдо Деймън. — Трябва да намеря Самюъл и да му дам хубав урок. Никой не може да надвие Деймън Салваторе. Ще го победи в собствената му игра.

— Не можем да се върнем в Лондон — възразих и стиснах челюсти, като се изправих в цял ръст и заставах лице в лице с брат си. — Не го ли разбираш? Трябва да спрем да воюваме. Ти мразеше мен, а сега мразиш Самюъл. Това ще доведе само до още кръвопролитие. Не го ли разбираш?

— О, разбирам, братко. Разбирам, че ти по-скоро ще предпочетеш да те убият, отколкото да благодариш на брат си, който ти спаси живота. Аз отивам в Лондон. Ако искаш да живееш в мрака и да се препитаваши с овце и зайци, давай, твоя воля.

— И аз заминавам за Лондон. Трябва да открия Вайолет — обади се Кора. Лицето ѝ беше бледо и изпито. Деймън и Кора си размениха погледи, но не можах да отгатна значението им. Накрая брат ми кимна.

— И аз ще дойда — примирих се. И без това не можех да остана тук. Вайолет беше сама и оставена на инстинктите си, а аз трябваше да сторя всичко възможно, за да изпълня предсмъртното ѝ желание. Не можех да ѝ позволя да се превърне в чудовище. Пък и Деймън се нуждаеше от мен, независимо дали го знаеше или не. А в момента, когато си нямах никого, нито дом, колкото и да не ми се щеше да го призная, и аз се нуждаех от него.

И така поведох малката група през гората към железопътната гара. В далечината чух свирката на влак. Свободата беше само на няколко метра. Ускорих крачка.

— И този път, никакви извинения за това, което си, Стефан — процеди Деймън, изравнявайки се с мен, докато Кора вървеше зад него. — Ти си вампир. Кога ще го осъзнаеш?

— Зная кой съм, Деймън — отвърнах спокойно. Това бе продължение на спора, който винаги водехме, но този път нямаше да възразявам. Виждах влака, който навлизаше с пухтене в гарата. Трябваше да бъдем внимателни. Бях сигурен, че цялото паство ни търси и ако не бяхме готови да въздействаме светкавично с внушението, можеха да ни хванат неподготвени. — Аз съм твой брат.

— Да — съгласи се след миг Деймън.

Беше твърде далеч от извинение, но усетих, че нещо помежду ни се е променило. Ако искахме да намерим Самюъл, трябваше да действаме заедно. Може би конфронтацията със Самюъл беше единственият шанс да спрем кръвопролитие, което ни преследваше. Исих да вярвам в това. Трябваше да вярвам в нещо.

— Знаеше ли, че Самюъл е вампир? — попитах брат си. Не беше важен въпрос, но ме измъчваше по време на трескавия ми сън. Дали Деймън по свое желание е открил вампир в лондонското общество?

— Не, не знаех. — Деймън поклати глава, а в потъмнелите му очи блесна гняв. — Но зная, че повече няма да позволя да ме правят на глупак. Зная също и че Самюъл ще получи урок, който никога няма да забрави.

— Ами ако е от Древните? — попитах и гласът ми се снижи до шепот.

Хвърлих поглед към небето, надявайки се да съществува свят от светлина и доброта, Оливър да е някъде там, в безопасност, на място, където ще може да ловува до насита.

— Ами ако е от Древните? — имитира ме с подигравателен тон Деймън, изтръгвайки ме от мислите. — Какво значение има? Единственото, което има значение, са силата и решителността. Запазена марка на рода Салваторе — додаде с глас, преливащ от сарказъм. — Готова ли си? — попита и се извърна към Кора. В очите му блеснаха искри. С Деймън бе невъзможно да се отгатне какво мисли.

— Всички да се качват! — викна кондукторът и махна към нас. Опитах се да не си представям какво си мисли за трима ни: Деймън с разкъсаната си риза; аз с рана на гърдите, чиято риза бе оплескана с

просмукалата се в плата кръв; и Кора с неизменния си шал, вързан на изящна фльонга около врата, въпреки тъмните петна от кръв по корсажа.

— Билети? — попита кондукторът подозрително.

Деймън се усмихна, раменете му се отпуснаха, явно бе в стихията си.

— Пътуваме за Лондон. Вече видяхте билетите ни, така че ако обичате ни придружете до купе първа класа. Повече няма да се видим до края на пътуването. Що се отнася до вас или някой друг, не сме и никога не сме били тук.

— Да, сър, разбира се — промърмори кондукторът, кимна с глава и ни поведе по тесния коридор на влака.

Загледах се през прозореца, докато буйната зеленина отминаваше покрай нас. Питам се какво ли ни очакваше в Лондон. Дали Самюъл ще се впусне в нови убийства? Дали Вайолет е тръгнала доброволно с него, или просто е била объркана след трансформацията? И можехме ли двамата с Деймън някога наистина да действаме сплотено?

Знаех единствено, че ние бяхме двама вампири, търсещи отмъщение, и се канехме да унищожим Самюъл, независимо какво щеше да ни струва.

ЕПИЛОГ

Преди двайсет години — почти преди цяла вечност — двамата с брат ми избягахме от Мистик Фолс, като се метнахме на влака за Ню Орлиънс. Тогава бяхме вампири младоци. Деймън беше смутен и предпазлив, а аз опиянен от изпитата кръв и готов за действие.

Сега ролите ни се бяха разменили. И все пак, дали заради общата ни история, лоялността или кръвта — тази мистериозна, вълнуваща, животворна течност — ние бяхме заедно.

Не си вярвахме. Не се харесвахме. Но бяхме едно цяло, отражение на нашите сенки, всеки един бе тайната същност на другия. Бягахме от разярените жители на малък град, които преследваха мен, към един голям град, където смятаха, че Деймън е най-смъртоносният убиец живял някога. Бяхме заедно в това изпитание.

Заслужавахме се един друг.

Колкото и да се опитвах да го скрия, аз имах смъртоносна, тъмна страна. И бях видял, в загрижените погледи, които хвърляше на Кора и нежния начин, по който бе гушнал тялото на Оливър, когато ми го донесе, за да го погребва, че Деймън притежава много чувствителна, човешка страна. Но дали двете някога биха могли да съществуват заедно? И колко още човешки същества щяха да бъдат убити, преди ние да можем да заживеем в мир като вампири?

Не знаех отговора. Но знаех, че ще има още много смърт. Можех единствено да се надявам, че няма да е причинена от моята ръка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.